

Đặc Công Hoàng Hậu 2

Contents

Đặc Công Hoàng Hậu 2	2
1. Chương 1-2	2
2. Chương 3-4	4
3. Chương 5-6	6
4. Chương 7-8	8
5. Chương 9-10	10
6. Chương 11-12	12
7. Chương 13-14	14
8. Chương 15-16	16
9. Chương 17-18	19
10. Chương 19-20	21
11. Chương 21-22	22
12. Chương 23-24	24
13. Chương 25-26	26
14. Chương 27-28	28
15. Chương 29-30	30
16. Chương 31-32	32
17. Chương 33-34	34
18. Chương 35-36	36
19. Chương 37-38	37
20. Chương 39-40	39
21. Chương 41-42	41
22. Chương 43-44	43
23. Chương 45-46	45
24. Chương 47-48	47
25. Chương 49-50	49
26. Chương 51-52	51
27. Chương 53-54	53
28. Chương 55-56	55
29. Chương 57-58	56
30. Chương 59-60	58
31. Chương 61-62	60
32. Chương 63-64	62
33. Chương 65-66	64
34. Chương 67-68	66
35. Chương 69-70	68
36. Chương 71-72	70
37. Chương 73-74	72
38. Chương 75-76	74
39. Chương 77-78	76
40. Chương 79-80	78
41. Chương 81-82	79

42. Chương 83-84	81
43. Chương 85-86	83
44. Chương 87-88	85
45. Chương 89-90	87
46. Chương 91-92	89
47. Chương 93-94	90
48. Chương 95-96	92
49. Chương 97-98	94
50. Chương 99-100	96
51. Chương 101-102	98
52. Chương 103-104	100
53. Chương 105-106	102
54. Chương 107-108	104
55. Chương 109-110	106
56. Chương 111-112	107
57. Chương 113-114	109
58. Chương 115-116	111
59. Chương 117-118	113
60. Chương 119-120	115
61. Chương 121-122	116
62. Chương 123-124	118
63. Chương 125-126	120
64. Chương 127-128 (hoàn)	122

Đặc Công Hoàng Hậu 2

Giới thiệu

“Người phụ nữ này, vừa mới bước xuống khỏi giường hắt lại muốn bò lên giường người khác? Hắc kị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dac-cong-hoang-hau-2>

1. Chương 1-2

Chương 1: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (1)

Vào một ngày thời tiết trời trong nắng ráo, xen lẫn ánh sáng mặt trời rực rỡ.

Nguyệt Trì Lạc lười biếng ngồi vùi ở ghế sofa xem phim truyền hình trên đài Mang Quả để giết thời gian, thật ra thì kể từ sau khi kết hôn với Đông Phương Tuyết, cô vẫn luôn có một cuộc sống của người phụ nữ cao quý ăn không ngồi rồi.

Cuộc sống an nhàn như vậy đã trôi qua được một thời gian, trong đó thỉnh thoảng cũng sẽ có hoang mang, sẽ có mê mang mờ ảo, mê mang về sự chém giết đầm máu của nửa đời trước rồi cuộc là chân thật hay là hư cấu, hoặc cũng có thể, những thứ này thật ra chỉ là một giấc mộng?

Mà sau khi tỉnh mộng, cô không phải là đặc công hay sát thủ gì đó nữa mà cô chỉ là Nguyệt Trì Lạc, chỉ là một người phụ nữ bình thường, chỉ là vợ của Đông Phương Tuyết!

Đông Phương Tuyết.

Khi trong đầu thoáng hiện ra cái tên Đông Phương Tuyết này, Nguyệt Trì Lạc không kiềm được đã nhếch môi cười.

Trong lòng mỗi người đều có một người quan trọng của riêng mình, và mỗi khi bạn nghĩ đến người đó thì bạn sẽ không tự giác được mà trên môi nở một nụ cười thật ngọt ngào, ánh mắt sáng ngời và ấm áp, sự mềm mại ấm áp đó được len lỏi vào trong lòng, cảm giác này quả thực rất kỳ diệu.

Nên biết rằng, dù là bản thân Nguyệt Trì Lạc hay là khi Nguyệt Trì Lạc đã trở thành vợ của Đông Phương Tuyết, hai mẫu người này đều nhất định là không bình thường.

Khi đó.

Nguyệt Trì Lạc đã nghĩ rằng, có thể cùng Đông Phương Tuyết sống một cuộc sống bình lặng như vậy cho đến suốt đời.

Cho nên khi mọi thứ kéo tới mới có thể không kịp trở tay như thế.

‘Có đôi khi, thỉnh thoảng tôi sẽ tin tưởng mọi thứ đều có điểm dừng, gặp nhau rồi xa nhau đều có thời điểm, không có gì có thể vĩnh viễn bất diệt. . . .’

Tiếng chuông điện thoại di động quen thuộc vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, lại còn là một dãy số xa lạ.

Tầm mắt nhìn lướt qua trên màn hình, Nguyệt Trì Lạc uể oải nhận điện thoại: “A-lô, Nguyệt Trì Lạc xin nghe. . . .”

20 phút đồng hồ sau cô có mặt tại Starbucks, và nửa tiếng sau đó. . . .

“Đông Phương Tuyết vốn không hề tự nguyện sống chung với cô, ngay cả một buổi hôn lễ bình thường anh ấy cũng không muốn tổ chức cho cô, tại sao cô còn phải một lòng muốn chiếm lấy anh ấy? Nếu không phải vì cô là phó tổng giám đốc Lạc Tinh thì tổng giám đốc đã một cước đá bay cô từ lâu rồi. . . .”

Nguyệt Trì Lạc và Đông Phương Tuyết quả thực là không có tổ chức hôn lễ, chỉ có được chứng nhận đơn giản, hơn nữa lại còn là được chứng nhận bí mật.

Nhưng không ngờ, một chuyện như không có tổ chức hôn lễ, lại biến thành lý do để người khác gây chia rẽ tình cảm của họ.

“Im lặng tức là đồng nghĩa với thừa nhận? Đây, sao cô không lên tiếng?”

Cô gái nọ chớp chớp mắt, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không biểu cảm nhưng có một loại đơn thuần và cổ chấp của Nguyệt Trì Lạc.

Chương 2: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (2)

Trên môi Nguyệt Trì Lạc vẫn giữ ý cười thản nhiên như từ đầu đến giờ.

Cô thật không ngờ, trong cuộc đời của mình lại có thể gặp gỡ Tiểu Tam.

Chắc....chắc.

Cô vừa cảm thấy mới mẻ, nhưng bởi vì mục tiêu của đối phương là Đông Phương Tuyết vì thế lại cảm thấy có chút không thú vị.

Dù sao đó cũng là A Tuyết của cô.

Cùng lúc bị hai loại cảm xúc tập kích, khiến cho trong lòng cô dâng lên một luồng hỏa khí không tên.

Cô nheo nheo mắt, cắt ngang lời của cô gái đang nói không ngớt miệng kia: “Tôi không muốn nghe cô nói nhảm.”

Ý của Nguyệt Trì Lạc là: Cô có thể đi rồi!

Thế nhưng cô gái ấy lại không thèm đếm xỉa đến ẩn ý của Nguyệt Trì Lạc, bưng lên cả phê bình tinh thông thả nháp nhẹ một hớp: “Tôi biết lời như thế thì không có ai muốn nghe, nhưng mong cô hãy nghe tôi nói hết trước đã.”

Lại còn xem nhẹ ý kiến của mình?

Chắc, cũng đúng, người ta có chuẩn bị mới tới, làm sao có thể bị ba hai câu nói của mình đuổi đi chứ?

Nguyệt Trì Lạc nguy hiểm híp híp mắt.

Cô là một sát thủ, là đặc công, chứ không phải là quý bà vô công rồi nghề giống như bề ngoài hiện nay!

Cô cũng từng giết người vô số.

Sự chết chóc đầm máu đã ăn sâu vào trong máu, luyện thành một con người lạnh lùng và ngoan tuyệt.

Nếu như là ngày trước, cô sẽ không chút do dự mà giết chết cô ta.

Nhưng hiện tại, cái loại máu tanh đó đã được thời gian dài mài mòn rèn luyện, bị cô ẩn nhẫn che giấu rất tốt.

Nhìn cô gái ở đối diện vẫn đang lăm nhăm, trong đầu Nguyệt Trì Lạc thoáng qua một tia sát khí.

Cô cũng có ý nghĩ muốn giết người con gái này, nhưng cảm thấy thực sự không đáng giá.

Muốn cô ra tay, vẫn chưa có ai trả nổi được giá tiền này.

Rũ xuồng hàng mi, khẽ nhắm một hớp cà phê, Nguyệt Trì Lạc ngược lại tập trung tinh thần cao độ để nghe cô bé ở đối diện đang lải nhải không ngừng miệng, giảng đạo lý về ‘chuyện tình yêu’ của Đông Phương Tuyết chồng của Nguyệt Trì Lạc cô cùng với người phụ nữ khác.

Thay lòng đổi dạ?

Lâu ngày sinh tình?

Đông Phương Tuyết sẽ thay lòng đổi dạ?

Đông Phương Tuyết sẽ yêu thương người khác?

Một người đã vì mình mà ngay cả mạng cũng không cần, nay lại phản bội mình?

Nếu như Đông Phương Tuyết cũng không thể tin nổi, vậy thì trên đời này còn ai có thể tạo được lòng tin cho cô nữa?

Nghĩ tới đây, đột nhiên Nguyệt Trì Lạc không còn hứng thú để nghe tiếp nữa.

Nhếch môi cười lạnh, cô không nhiệt tình nhưng cũng không mình để sao lãng ngắt lời người đối diện: “Thưa cô, chuyện cười mà cô kể chẳng buồn cười chút nào.”

Chuyện cười!

Đông Phương Tuyết có người phụ nữ khác, vậy mà theo ý cô ta đây chỉ là một chuyện cười!

2. Chương 3-4

Chương 3: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (3)

Một người đàn ông có thể sánh như một vị Thần, lại đi ngoại tình?

Không phải Nguyệt Trì Lạc không tin Đông Phương Tuyết sẽ thay lòng, mà là không tin Đông Phương Tuyết đi ngoại tình.

Một người kiêu ngạo như vậy, dù cho có muốn thay lòng thì cũng sẽ đường đường chính chính mà làm, tuyệt đối sẽ không phản bội mình vụng trộm lén lút đi ngoại tình!

Cô bé ngồi đối diện sững sờ ngơ ngác, nhìn lên nhìn xuống liếc mắt đánh giá Nguyệt Trì Lạc, sau đó nhúu nhúu đôi lông mày đậm đen: “Cô đúng là rất xinh đẹp. . . .” Trong lời nói mơ hồ còn có thể nghe ra một chút ghen tỵ: “Có điều, có xinh đẹp cỡ nào đi nữa, bất kể là người hay là đồ vật, nhìn lâu cũng sẽ thấy chán. . . .”

“Cho dù trước kia tình cảm cô và A Tuyết rất tốt, nhưng cô có nghĩ tới hay không, cái loại tình yêu này nợ này cũng có thời hạn bảo đảm chất lượng, khi thời hạn bảo đảm chất lượng đã hết, còn dư lại cũng chỉ có trách nhiệm cùng nghĩa vụ, sự hấp dẫn ở bên ngoài quá lớn, có những người đàn ông không phải là họ không thể ly hôn, mà là vụng trộm mới cảm thấy kích thích. . . .”

Nguyệt Trì Lạc nhúu mày: “Vụng trộm mới cảm thấy kích thích?”

Cô gái cười khẩy nói tiếp: “Tục ngữ từ xưa có câu: Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng trộm. Đàn ông, không phải đều là như vậy sao?”

“Cô cho rằng, A Tuyết và những đàn ông khác sẽ có chỗ khác nhau ư?”

Câu nói sau cùng của cô gái vừa dứt, thì Nguyệt Trì Lạc cũng thoáng nhúu nhúu mày.

A Tuyết?

Đó là tên gọi thân mật chỉ dành riêng cho cô, nay lại có thể dễ dàng bị người khác lấy ra gọi như thế?

“Có lẽ trước kia A Tuyết yêu cô cho nên mới phải bằng lòng đăng ký kết hôn với cô, nhưng bây giờ rất rõ ràng, người anh ta yêu chính là chị tôi. Nếu như không yêu, sao có thể ngầm cho phép những lời đồn đãi của nhân viên trong công ty nói chị tôi là một người bạn đặc biệt khác? Nếu như không yêu, trước kia mỗi khi xã giao tiệc tùng dẫn theo bên cạnh đều là thư ký, nhưng bây giờ tại sao lúc nào cũng dẫn theo chị tôi đi?”

“Anh ta chưa bao giờ dẫn theo cô tham gia bất kỳ hoạt động công chúng nào, điều này nói rõ anh ta vốn không hề muốn công khai có quan hệ với cô. Nếu không phải bởi vì các người đã có đăng ký kết hôn, cô nói xem, A Tuyết còn thêm muốn trở về căn nhà kia của các người sao?”

Nghe cô gái nợ nói một tràng giống như đọc thuộc lòng lời kịch, Nguyệt Trì Lạc thầm cười ở trong lòng.

Ngầm cho phép?

E là A Tuyết căn bản cũng lười đi tranh cãi rồi phải giải thích chẳng?

Về phần tiệc tùng xã giao.

Cái này thì có thể đại biểu cho cái gì chứ?

Nghĩ tới đây, trên gương mặt tuyệt mỹ của cô hiện lên nụ cười nhợt nhạt như không có gì đáng kể.

Nhưng trong lòng mơ hồ như đang bốc hỏa.

Cuối cùng vẫn là, đã nổi giận rồi!

Chương 4: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (4)

Nguyệt Trì Lạc ngẩng đầu lướt nhanh đánh giá cô bé ở đối diện, rồi hỏi, “Cô tên gì?”

Đôi mắt hẹp dài, đồng tử đen sẫm, lúc hơi nhướng lên trong đó như có sóng nước lưu chuyển, thật là xinh đẹp không gì sánh bằng.

Cô gái nợ chột ngẩn ngơ, bị sắc đẹp trước mắt làm ê hoặc, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, không chút suy nghĩ liền trả lời: “Nam Cung Huyền.”

Sau khi nói xong, Nam Cung Huyền mới phát hiện mình bị đối phương sở mũi dẫn đi, buồn bực thầm rửa trong lòng rồi quay lại chủ đề ban nãy: “Có lẽ cô cho rằng tôi lừa cô, nếu như không tin, bất cứ lúc nào cũng có thể đi điều tra. Tin rằng với tư cách là tổng giám đốc tiền nhiệm ở tập đoàn Lạc Tuyết của cô, muốn nghe ngóng chút tin tức hản là rất đơn giản.”

Nam Cung Huyền vừa dứt lời liền nhìn chăm chăm Nguyệt Trì Lạc.

Nguyệt Trì Lạc cũng nhìn lại cô.

Cô bé ở đối diện chỉ khoảng 17,18 tuổi, có một đôi mắt sáng trong suốt kiên định, kèm theo chút khôn khéo và mưu mẹo, cho dù lẫn lộn giữa cuộc đời này cũng không thể hoàn toàn bị vẩn đục, đôi mắt này, thậm chí có thể coi là một đôi mắt thuần khiết.

Có thể nhìn ra, Nam Cung Huyền này chưa hẳn là người xấu.

Chỉ cần không phải là ác ma giết người không chớp mắt, theo ý cô thì đó có lẽ còn tốt hơn so với bản thân mình rồi.

“ Nam Cung Huyền.”

Nam Cung? Họ Nam Cung?

Nguyệt Trì Lạc bỗng nhớ tới một người, người nọ có dung nhan tuyệt mỹ như băng tuyết, hản cũng họ Nam Cung, gọi là Nam Cung Dạ, hơn nữa cũng là một người đối kiếp! (xuyên qua ý)

Nam Cung Dạ giờ phút này đang ở cổ đại hay hiện đại?

Vấn đề này hoàn toàn chỉ thoáng qua trong đầu cô, không hề có ý muốn tìm hiểu đến cùng.

Nguyệt Trì Lạc im lặng không nói, Nam Cung Huyền vẫn đang nhìn Nguyệt Trì Lạc, dường như muốn nhìn xem cô sẽ bày tỏ thái độ như thế nào, cho nên cũng im lặng theo, trong chốc lát không khí trên mặt bàn như có chút đóng băng.

Cuối cùng sau khi uống xong hai ly nước lọc, Nguyệt Trì Lạc chớp mắt nhìn vào trong ánh mắt mong đợi của Nam Cung Huyền, lạnh nhạt hỏi: “Những lời này ai bảo cô đến nói với tôi? Chị cô sao?”

Nói một tràng y hệt học thuộc lời kịch như thế, làm sao có khả năng là Nam Cung Huyền tự mình nghĩ ra?

Là cô ta quá ngu, hay cho rằng Nguyệt Trì Lạc mình là đồ ngốc đây?

“Không, chị tôi sẽ không bao giờ làm chuyện này. Chỉ vì tôi thấy không vừa mắt mà thôi, không vừa mắt là rõ ràng A Tuyết đã không còn yêu cô nhưng vẫn phải chịu trách nhiệm mà ở lại bên cạnh cô, cho nên tôi mới tới đây nói với cô đây.”

Nam Cung Huyền cố sức phủ nhận, nhưng trên mặt thì có loại kích động đặc thù của tuổi trẻ.

3. Chương 5-6

Chương 5: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (5)

Tuy rằng tôi biết chị tôi cũng có phần không đúng, chị ấy không nên chen chân vào giữa hôn nhân của hai người, cho dù muốn, cũng nên chờ sau khi hai người ly hôn đã. Nhưng mà, đàn ông họ không kiểm chế nổi thì sao có thể trách phụ nữ đây?”

Khi nói Nam Cung Huyền thể hiện ra một lòng đầy căm phẫn, rất giống như có mối thù sâu đậm với loại đàn ông ra ngoài ngoại tình vậy.

Nguyệt Trì Lạc nghe mà chỉ cảm thấy buồn cười.

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“17.”

Là độ tuổi như hoa nở, vẫn còn là một đứa bé choai choai.

Lấy lại bình tĩnh, Nguyệt Trì Lạc cảm thấy không cần thiết phải lãng phí thời gian với một đứa bé.

Cô vừa định lên tiếng, nhưng Nam Cung Huyền đã đi trước một bước.

Nam Cung Huyền mở kéo phéc-mơ-tuya của chiếc ba lô, lấy trong túi ra một tờ tạp chí gấp rất ngay ngắn trải ra ở trên mặt bàn, ngón tay thon dài chỉ vào phía trên mặt ảnh, giọng nói kèm theo chút đắc ý: “Tôi biết cô sẽ không tin, cho nên mang theo bằng chứng tới đây.”

Có lẽ Nam Cung Huyền này không hề đơn thuần giống như mình nghĩ.

Nguyệt Trì Lạc hơi giật mình, nhìn sang theo ngón tay mảnh khảnh của Nam Cung Huyền chỉ.

Bức ảnh lớn chụp một nam một nữ chiếm hết hơn nửa đầu đề trang báo.

Người phụ nữ trên mặt báo có một khuôn mặt có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, tay cô ta đang khoác với một người đàn ông cũng tuấn mỹ như một vị Thần, đầu hơi ngẩng lên, mí mắt nhẹ cánh môi đỏ mọng, mắt ngọc mây ngài, trong đôi mắt phượng long lạnh nước thể hiện rõ cảm xúc, có một loại lực xung kích khiến ai nhìn vào cũng không thể chống cự nổi.

Nhiều năm qua, cảm xúc trên mặt Nguyệt Trì Lạc vẫn luôn là lạnh nhạt hờ hững đến không thể nào lạnh nhạt hơn nữa, cho tới bây giờ cũng vẫn lạnh nhạt như thế, thậm chí còn rất nhạt nhẽo.

Cho dù từng có cảm xúc sâu nặng với người bên cạnh đi nữa, nhưng cũng phải ẩn giấu sâu trong tận đáy lòng.

Cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào mà có thể như thổ lộ ra hết cảm xúc vừa lại như kín kẽ không hề biểu hiện gì!

Bỗng nhiên phát hiện có chỗ hơi khác thường.

Nhìn xuống chút nữa, mỗi một tấm hình, trên từng cảnh tượng, đều là người đàn ông tuyệt mỹ y hệt như Thần cùng biểu tình phong phú của người phụ nữ nọ, mập mờ không rõ, góc độ không đồng đều.

Thở nhẹ ra một hơi, cô nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Huyền, nhíu mày hỏi: “Chỉ có những thứ này?”

Hình như những thứ này vẫn còn chưa đủ?

Nét mặt Nam Cung Huyền lộ vẻ kinh ngạc: “Chẳng lẽ bao nhiêu đây còn chưa đủ?”

Mình thật không hiểu, những tấm hình chụp ở trên này cũng đã đủ mờ ám rồi, tại sao thái độ người phụ nữ này lại vẫn cứ như không sao cả thế?

Chương 6: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (6)

Nguyệt Trì Lạc lại cười nói: “Người chụp ảnh rất chuyên nghiệp, góc độ cắt ghép cũng rất khéo léo.”

Vừa đủ mập mờ, vừa đủ làm cho người ta hiểu lầm.

Quy mô của tập đoàn Lạc Tinh rất hùng vĩ, trong đó có không ít mấy nhà kinh tế là người nổi tiếng đã ký hợp đồng với công ty, bản thân Đông Phương Tuyết hiện đang ở tại cái xã hội này, và có chức vị như thế, thảnh thơi cùng quý cô xinh đẹp nổi tiếng, thậm chí có xì căng đan với nữ minh tinh cũng là điều khó tránh khỏi, suy cho cùng, ai có thể ngăn cản được miệng của giới truyền thông?

Huống chi, chỉ cần người có tâm đưa đường dẫn lối, có người bị lợi dụng cũng không phải là không có khả năng.

Nguyệt Trì Lạc không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết vấn đề của những tấm ảnh mờ ám này chỉ là do góc độ tạo thành.

Cô tin tưởng Đông Phương Tuyết, trừ phi tận mắt nhìn thấy, nếu không tuyệt đối sẽ không tin!

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt người đàn ông trên mặt báo đang cúi đầu tươi cười nói chuyện với người phụ nữ xinh đẹp kia, trong lòng Nguyệt Trì Lạc vẫn cảm thấy cực kỳ mất hứng.

Tiếp tục nhìn xuống.

Tay người phụ nữ xinh đẹp thuần khiết đang vói lên kê vào tai người đàn ông tuấn mỹ nói gì đó, bởi vì chiều cao không bằng vì thế người đàn ông hơi cúi đầu xuống nghiêng tai chú ý nghe, ánh mắt thật nhu hòa, tóc rơi rớt lòa xòa trước trán, mi tâm còn nổi lên nốt Chu Sa, tỏa ra ánh sáng vô cùng diễm tuyệt.

Ở tầm kinh kế tiếp, vẫn là cùng một cảnh tượng đó.

Hình như hai người đang trao đổi gì đó, trên môi người phụ nữ nở nụ cười rất tươi tắn và thoải mái y hệt như trẻ con, cười đến nỗi ngã dựa vào vai của người đàn ông ấy.

Đó là một khuôn mặt tròn tròn xinh xắn, đó là một khuôn mặt đầy sắc thái phong phú rất nổi bật.

Tay đang cầm cái ly của Nguyệt Trì Lạc không ý thức siết chặt lại, mặc dù biết rõ bên trong việc này nhất định là có hiểu lầm.

Nhưng vào giờ phút này nhìn thấy A Tuyết cười nói dịu dàng với người phụ nữ khác như thế, trong lòng vẫn cảm thấy nhói đau đến không thể chịu được.

A Tuyết đang cười với phụ nữ khác?

Không phải là nụ cười qua loa cho có lệ, mà là nụ cười chân thật, nụ cười mà chỉ có khi đối diện với người rất thân thiết mới có thể nhu hòa và chân thật như thế.

Thật sự, thật sự là không nên chờ đợi ở hiện đại sao?

Trong cái thế giới xa hoa đồi trụy này, dù là A Tuyết cũng không cưỡng nổi sự hấp dẫn sao?

Phải có bao nhiêu tình yêu mới có thể chịu đựng nổi thử thách đây?

Người ta nói, tình yêu có thể trải qua đủ mọi thử thách, nhưng không vượt qua nổi nước chảy đá mòn vô vị.

Chống chọi nổi với gió mưa, nhưng lại không chịu nổi cơn sóng nhỏ tầm thường.

A Tuyết, A Tuyết.....Thật sự đã chán ghét rồi sao.

4. Chương 7-8

Chương 7: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (7)

Chẳng lẽ A Tuyết cũng như vậy sao?

“Nhìn thấy chưa.” Thấy Nguyệt Trì Lạc im lặng không nói, Nam Cung Huyền có phần hơi đắc ý.

Nguyệt Trì Lạc đảo mắt liếc nhìn Nam Cung Huyền, trong mắt như có lưỡi dao phóng ra, trong khoảnh khắc có thể giết người trong vô hình, trong lòng Nam Cung Huyền chợt hoảng loạn, biểu cảm trên mặt cũng đông cứng lại.

Sắc mặt Nguyệt Trì Lạc vẫn không hề có cảm xúc gì, chỉ thản nhiên lần nữa dời mắt vào lại trên tờ báo, hai hàng lông mày từ từ nhíu lại như đang có điều suy nghĩ. A Tuyết chưa bao giờ cười với người phụ nữ nào khác ngoài cô.

Lại còn cười dịu dàng như thế?

Hơn nữa, nụ cười đó vấn đề không phải là do góc độ, mà là cười thật lòng.

Nhấp nhẹ vào miệng ly nước trong tay, cô rời khỏi mặt báo ngược lên đôi mắt có vẻ lưỡi biếng uể oải, hỏi: “Tại sao chị cô không đến tìm tôi?”

Nam Cung Huyền nói: “Nếu quả thật chị tôi tới tìm cô, vậy không phải là tự rước lấy danh hiệu Tiểu Tam ư, sao tôi có thể để chị ấy đến tìm cô được?”

“Chị cô biết cô đến tìm tôi không?”

Mắt Nam Cung Huyền chợt lóe sáng, nhưng lập tức cười nói: “Chị tôi không biết. Nhưng dù thế nào thì hai người cũng không thể tiếp tục kéo dài như vậy được nữa, cô xem chuyện này nên giải quyết như thế nào đây?”

Nguyệt Trì Lạc nhướn mắt lên nhìn thẳng tới Nam Cung Huyền, thờ ơ hỏi: “Cô nghĩ tôi nên giải quyết như thế nào. . . .”

“Đương nhiên là muốn cô tự mình chủ động ly hôn!”

Nghe xong lời này, Nguyệt Trì Lạc không mẫn không nhạt bật cười: “Thưa cô, có phải cô quá ngốc hoặc có phần quá ngây thơ rồi hay không?”

Nguyệt Trì Lạc bỗng nhiên không thể hiểu nổi mình lại có thể kiên nhẫn với cuộc nói chuyện vô vị thế này những 30 phút, chẳng lẽ do gần đây quá nhàm chán ư?

Xem ra nên tìm nhàn chút niềm vui rồi.

Nguyệt Trì Lạc cười lạnh đứng dậy.

“Đợi một chút!” Nam Cung Huyền vươn tay tới kéo tay áo Nguyệt Trì Lạc, nhưng khi tay sắp chạm được đến ống tay áo thì lại bắt hụt, nhìn lại bàn tay trống rỗng của mình trên mặt Nam Cung Huyền thoáng qua nét trầm tư.

“Có thể cô không tin lời tôi nói, nhưng nếu chuyện này là thật thì sao?”

Vì đang là buổi chiều, trong Starbucks chỉ có thưa thớt vài người khách.

Giọng của Nam Cung Huyền tuy rất lớn, nhưng chỉ có mấy nhân viên phục vụ hiếu kỳ nhìn tới.

Lúc đó, Nguyệt Trì Lạc đã đi tới cửa lối ra, thậm chí cửa cũng được nhân viên phục vụ mở sẵn, nhưng Nguyệt Trì Lạc lại bị câu nói kế tiếp của Nam Cung Huyền thành công giữ lại bước chân.

Chương 8: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (8)

“Cô có nghĩ tới hay không, nếu như không phải sự thật, nếu như không phải sợ bị cô phát hiện, vậy tại sao Đông Phương Tuyết cần phải ngăn chặn không cho phép kỳ báo này phát hành?”

Ánh mặt trời xuyên suốt qua cửa kính thủy tinh như có vô số ánh sao sáng vẩy lên khắp người, khiến cho bóng dáng của cô được khắc họa lên một bóng râm lơ lửng.

Khoảnh khắc khi cô quay đầu lại, ánh mắt linh hoạt và sắc bén như lưỡi dao thẳng tắp ghim vào trên mặt Nam Cung Huyền: “Cô nói gì?”

Trong mỗi một chữ thốt ra đều ẩn chứa sự nổi trợn lôi đình.

Giống như chỉ cần Nam Cung Huyền nói thêm một câu nữa, lưỡi dao kia sẽ xuyên qua tất cả chướng ngại vật không chút do dự đâm thẳng trái tim mình.

Là một phụ nữ, lại còn là phụ nữ xinh đẹp và giàu có, nhưng ánh mắt thì lúc nào cũng có vẻ lười biếng uể oải mà lại thâm sâu không thấy đáy, thỉnh thoảng trong mắt còn lóe lên tia sát khí khiến cho ai khi nhìn thấy cũng phải kinh hãi.

Người bình thường nếu như nhìn thấy ánh mắt này có lẽ ngay lập tức im miệng rồi.

Nhưng Nam Cung Huyền lại giống như không nhìn thấy khí thế đó, vẫn tự nhiên nói: “Tôi nói là, trước khi số báo này phát hành Đông Phương Tuyết đã tự mình gọi điện thoại vào yêu cầu phải ếm nhem đi. Chẳng lẽ cô không để ý tờ báo này chỉ có đầu đề cùng hình ảnh mà không có chi tiết sao?”

Trước kia không phải chỉ một ít tin đồn không có căn cứ mà đám ký giả cũng viết cho náo loạn lên sao, còn tờ báo này quả thực là chỉ có hình ảnh mà thôi.

Không phải Nguyệt Trì Lạc không nhìn thấy, chỉ là lúc đó chưa kịp suy nghĩ rõ ràng.

A Tuyết tự mình lên tiếng ngăn chặn sao?

Tại sao chứ?

Bởi vì người phụ nữ trên báo?

Hàng lông mày vốn giãn ra tự nhiên từ từ nhíu xoắn xuyết lại cùng một chỗ.

Nguyệt Trì Lạc vẫn trấn định, có điều sát khí trong mắt đã dần dần tan biến, giống như mi mắt kèm theo sát khí trước đó chỉ là ảo giác của Nam Cung Huyền: “Tôi rất tin tưởng chồng mình.”

Giữa vợ chồng coi trọng nhất là sự tín nhiệm, Nguyệt Trì Lạc lựa chọn tin tưởng Đông Phương Tuyết.

Nam Cung Huyền lại cười: “Tình yêu có thể đối đầu với giông bão nhưng lại không vượt qua nỗi căm dỗ thông thường, lời cuối cùng nói cho cô nghe một câu tục ngữ: Mười đàn ông thì hết chín người trăng hoa, tuy nhiên vẫn còn có một bị dao động đấy.”

Nhìn bóng lưng người con gái biến mất ngoài cánh cửa, Nam Cung Huyền lập tức ngưng cười, trên mặt hiện lên vẻ nghĩ lại mà còn thấy hoảng sợ.

Loại ánh mắt sắc bén lẫn sát khí cực cường đại đó, không phải ai cũng có thể bình tĩnh không dao động sợ hãi, ít nhất hiện nay Nam Cung Huyền chỉ có thể giữ cho vẻ ngoài của mình lạnh nhạt không sợ hãi.

Qua một lúc lâu, Nam Cung Huyền lấy điện thoại di động ra gọi vào một dãy số vô cùng quen thuộc: “Alô, chị, phía bên em đã giải quyết xong. . . .”

Chỉ là một người đàn ông mà thôi, mặc kệ người đàn ông đó là ai, chỉ cần là Nam Cung Tĩnh muốn có thì nhất định phải là của chị ấy.

5. Chương 9-10

Chương9: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (9)

Mười đàn ông thì hết chín người trăng hoa, nhưng vẫn còn có một bị dao động!

Lời nói rất kinh điển rất thực tế, cũng là sự thực khiến rất nhiều phụ nữ phải khổ sở.

Về đến nhà, cẩn thận suy nghĩ lại tất cả, nghĩ tới nụ cười của A Tuyết, nghĩ tới lời nói của Nam Cung Huyền, Nguyệt Trì Lạc cảm thấy thật phiền não.

Đối với một chuyện như tình cảm, mình vẫn còn rất xa lạ.

Có lẽ mình hành nghề giết người, nhưng dù sao mình cũng là một phụ nữ, còn là một người phụ nữ khôn khổ vì tình!

Cho nên!

Cô thật lo lắng!

Sau một hồi đi tới đi lui ở trong phòng, cuối cùng Nguyệt Trì Lạc lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi cho A Tuyết, trong loa truyền đến giọng nữ tự động: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang khóa máy. . . .”

Khóa máy? A Tuyết rất ít khi khóa máy.

Hắn sợ cô có chuyện tìm hắn, cho nên hắn không bao giờ khóa máy.

Đây là lần đầu tiên!

Bây giờ hắn đã tắt điện thoại, cô không tìm được hắn.

Suy nghĩ lại, Nguyệt Trì Lạc liền gọi đến công ty.

“Xin chào, đây là tập đoàn Lạc Tinh. . . .”

Nguyệt Trì Lạc nhú mày nói: “Tôi muốn gặp tổng giám đốc của cô.”

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Hẹn trước? Từ khi nào cô muốn tìm hân cũng cần phải hẹn trước đây?

Hơi nhướn mày, Nguyệt Trì Lạc sức nhớ ra, mình chưa bao giờ gọi điện thoại tới công ty tìm A Tuyết, như vậy mọi người ở đây không nhận ra mình cũng phải.

Huống chi, sau khi Đông Phương Tuyết tiếp nhận công ty thì công ty cũng từng có một lần thay đổi cơ cấu.

Dần lòng xuống, Nguyệt Trì Lạc nói: “Không có hẹn trước, cô cứ nói Nguyệt Trì Lạc tìm, tổng giám đốc các cô nhất định sẽ gặp tôi.”

Người trong điện thoại bên kia hơi sững sốt, sau đó đột nhiên cất cao giọng nói: “Cô cho rằng cô là ai chứ? Mỗi ngày người muốn tìm tổng giám đốc chúng tôi không phải mười thì cũng có tám, những người tự mình tài giỏi mỗi ngày chỉ muốn dựa vào sự nổi tiếng để một bước lên mây như các cô, tưởng rằng tổng giám đốc của chúng tôi là ai cũng có thể gặp sao?” Nói xong, dập điện thoại cái ‘bộp’ không thương tiếc.

Nghe âm thanh bập máy trong điện thoại, Nguyệt Trì Lạc lặng người mất một lúc.

‘Mỗi ngày người muốn tìm tổng giám đốc chúng tôi không phải mười thì cũng có tám. . . .’

Không có mười cũng có tám. . . .

Mặc dù vẫn biết, dung mạo A Tuyết tuyệt đối là thuộc hàng họa thủy, nhưng bắt đầu từ lúc nào A Tuyết lại có giá tốt trên thị trường đến vậy?

Chắc, chắc. . . .

Gọi lại vào số A Tuyết thêm lần nữa, tuy nhiên vẫn khóa máy.

Lắc lắc đầu, Nguyệt Trì Lạc liếc mắt nhìn tới chiếc đồng hồ cổ điển treo trên tường: 1 giờ 25 phút, là thời gian tan việc rồi.

Chương 10: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (10)

Thôi được.

Đành đợi chút thôi.

Có lẽ A Tuyết đang có việc.

Dần sự nóng nảy trong lòng xuống, cuối cùng Nguyệt Trì Lạc quyết định không động tới cái điện thoại kia.

Nghĩ như vậy, cô mở ti vi lên ngồi xuống ghế sofa ngắm người suy nghĩ.

Mãi đến khi đồng hồ trên tường chỉ tới số sáu, người nào đó vốn nên xuất hiện vào giờ này rồi thế nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng.

Nguyệt Trì Lạc càng lúc càng ngồi không yên.

Rất cuộc.

Sau khi đắn đo cân nhắc, cô bắt đầu gọi vào một dãy số khác.

Số điện thoại này A Tuyết đã từng nói sẽ không bao giờ tắt máy, dù là hân hay là cô, trừ phi có chuyện gì liên quan tới sự an nguy của cả hai thì mới có thể gọi.

Khi điện thoại vang lên được hai tiếng chuông, trong loa truyền đến giọng nói của Đông Phương Tuyết, có chút nặng nề còn có phần hơi lo lắng: “A Lạc?”

“A. . . A Tuyết.”

Bỗng nhiên có chút cà lăm, Nguyệt Trì Lạc thực sự là không biết nên mở miệng như thế nào.

Đáng chết!

Sao mình lại đi gọi cuộc điện thoại này chứ?

“A Lạc, xảy ra chuyện gì?” Đông Phương Tuyết hỏi rất nhỏ, có loại truyền cảm khác thường, nhưng dường như cũng có sự dè dặt cẩn thận.

Hắn thực sự cho rằng mình đã xảy ra chuyện sao?

Không nghe Nguyệt Trì Lạc trả lời, giọng Đông Phương Tuyết càng trở nên sốt ruột, lo lắng hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Em đang ở nhà.”

Tự điều chỉnh lại cảm xúc của mình, giọng Nguyệt Trì Lạc rốt cuộc cũng khôi phục lại bình tĩnh nói: “Không có gì, em chỉ là”

Chỉ là thế nào đây?

Chỉ là bởi vì lo lắng? Chỉ là bởi vì không yên lòng? Chỉ là nhớ hắn? Hay chỉ là bởi vì hoài nghi?

Hoài nghi hắn có quan hệ với người phụ nữ khác. . . .

Nguyệt Trì Lạc nhíu lông mày, nắm ngón tay siết chặt chiếc điện thoại, bỗng nhiên cảm thấy có phần chán ghét bởi sự không tin tưởng của mình.

Lần này, cách đầu điện thoại bên kia im lặng rất lâu, Đông Phương Tuyết cũng không nói thêm gì nữa.

Nguyệt Trì Lạc đang chuẩn bị lên tiếng nói chuyện thì đầu bên kia đã vang lên tiếng “bíp bíp” của điện thoại bị cắt ngang.

Đông Phương Tuyết hiển nhiên cúp luôn điện thoại!

Nguyệt Trì Lạc xấu hổ sờ sờ vào mũi mình.

Có phải mình hơi quá mức rồi không?

Rõ ràng biết là không thể gọi vào cái số đó, có lẽ A Tuyết cho là mình đang xảy ra chuyện.

Nhưng nói gì thì nói hắn cũng không thể cúp ngang điện thoại của mình như vậy nha! ! !

6. Chương 11-12

Chương 11: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (11)

Chợt nghĩ tới những bức ảnh cùng với những lời Nam Cung Huyền đã nói, Nguyệt Trì Lạc càng nhíu chặt lông mày, tâm tư rối loạn.

Lúc này, điện thoại trên tay lại run lên.

Nguyệt Trì Lạc tưởng rằng Đông Phương Tuyết gọi tới, khi nhìn lại thì có chút thất vọng bởi vì dãy số này hoàn toàn xa lạ: “Alô, tôi là Nguyệt Trì Lạc. . . .”

“. . . .A Trì.”

Tối đến, cũng rất muộn Nguyệt Trì Lạc mới về tới nhà, còn Đông Phương Tuyết hình như đã về từ sớm rồi.

Đứng ở cửa ra vào đổi giày, tới lui cả một ngày Nguyệt Trì Lạc cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, cũng không còn tâm tình để hỏi Đông Phương Tuyết cái gì nữa, đi vào nhà tắm rửa rồi leo lên giường ngủ luôn.

Vì vậy. . . .

Cô cứ thế không thèm đếm xỉa tới người đàn ông nào đó.

Thấy cô đi vào phòng mà không ngó ngang gì tới mình, sắc mặt Đông Phương Tuyết đã u ám lại càng nặng nề hơn, muốn lên tiếng nói chuyện nhưng thoáng thấy vẻ mệt mỏi trên mặt cô thì im lặng không nói gì nữa.

Rốt cuộc là, cô đang cố tình mệt mỏi?

Sang ngày hôm sau, lúc Nguyệt Trì Lạc thức dậy thì Đông Phương Tuyết đã đi rồi, lúc bấy giờ Nguyệt Trì Lạc mới nhận ra sự tình có vẻ hơi nghiêm trọng.

Thường ngày dù có thể nào đi nữa, Đông Phương Tuyết cũng sẽ tự mình làm bữa sáng cho cô xong rồi mới đi.

Nhưng hôm nay, hẳn chưa nói gì thì đã ra khỏi nhà rồi.

Rõ ràng là, ai đó đang tức giận đây mà.

Hơn nữa còn rất nghiêm trọng!

Nhưng giờ phút này, Nguyệt Trì Lạc không thể quan tâm đến nhiều nữa.

Thay đổi bộ quần áo khác, sau đó đi mua vài thứ này nọ rồi Nguyệt Trì Lạc đón xe đi tới khu nhà riêng ở vùng ngoại thành.

Trên chiếc giường lớn tại bệnh viện có một người đang nằm.

Là một thanh niên tuổi trẻ, hơn nữa còn là một người nếu như chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua cũng khiến cho người ta khó mà phân biệt được rõ ràng giới tính!

Thanh niên tuổi trẻ ấy môi hồng răng trắng, mặt mày như vẽ.

Từng nét trên gương mặt tuổi trẻ đều nổi trội vượt bậc, sắc sảo như kiệt tác hoàn mỹ nhất được Thượng Đế khắc họa ra!

Sống mũi cao thẳng, sở hữu đôi môi mỏng như cánh hoa Anh Đào.

Giờ phút này, thanh niên tuổi trẻ ấy đang lẫn lộn ở trên chiếc giường lớn màu trắng, dáng người gầy gò y hệt như một con tôm đang cuộn tròn mình lại.

Hàng mi dài sắc như cánh bướm bao phủ ở trên mặt, che đi đôi mắt chỉ có sự u ám, nhìn vào thật bình thản, thật vô hại.

Nhưng tư thế ngủ đó không hề có cảm giác an toàn, khiến người nhìn vào cảm thấy có vẻ buồn tẻ, đau khổ đến tận xương tủy. Chương 12: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (12)

Bờ môi mỏng tái nhợt ấy hơi mấp máy.

Cho dù đang ngủ cũng không thể che giấu được sự tuyệt mỹ của hai hàng lông mày.

Nhìn vào hẳn, thậm chí đều có thể tưởng tượng được một khi hẳn mở mắt ra sẽ còn kinh ngạc trước vẻ đẹp đó đến cỡ nào.

Một chàng thiếu niên, là một chàng thiếu niên xinh đẹp, hơn nữa còn là một thanh niên tuổi trẻ có vẻ như yếu đuối nhu nhược.

Có điều dù cho thiếu niên còn nhỏ cỡ nào đi nữa thì đó cũng là đàn ông, ai không biết có lẽ còn tưởng rằng Nguyệt Trì Lạc mình đi nuôi dưỡng trai tơ ấy. ()

Đừng nhìn vào nét mặt ngủ vô hại của thanh niên tuổi trẻ ấy, nhưng mà đàn ông như thế.

Nguyệt Trì Lạc lắc đầu, chắc chắn.

Cô không nuôi nổi!

Không muốn quấy rầy người thanh niên tuổi trẻ đó, Nguyệt Trì Lạc để xuống những thứ mình đã mua rồi vội vã đi ra.

Mục tiêu kế tiếp chính là người đàn ông nhà cô — Đông Phương Tuyết!

Nơi cần đi là tập đoàn Lạc Tinh.

Xe dừng ở lối đi bộ đối diện Lạc Tinh Đại Hạ, Nguyệt Trì Lạc còn chưa kịp xuống xe thì đã nhìn thấy chiếc Maybach quen thuộc ở phía trước.

Là chiếc xe mà Đông Phương Tuyết thường hay đi.

Giờ phút này, Đông Phương Tuyết đang sóng vai cùng một cô gái đi ra từ Đại Hạ, thỉnh thoảng hai người còn nói gì đó với nhau, cử chỉ rất thân mật.

Nguyệt Trì Lạc nheo mắt lại, người phụ nữ kia, nếu như không nhìn lầm, chính là người phụ nữ trên tờ báo nọ!

Nhìn vẻ mặt, ánh mắt của hai người giờ phút này, hiển nhiên là vô cùng quen thuộc.

Khốn thật!

Không có lửa làm sao có khói!

Đông Phương Tuyết à Đông Phương Tuyết, anh tuyệt đối đừng bao giờ làm chuyện gì có lỗi với em! !

Khi Nguyệt Trì Lạc sực tỉnh lại thì hai người đã kẻ trước người sau bước lên xe.

Cô vội vã xuống xe muốn chạy đuổi theo, thế nhưng đi còn chưa được hai bước, chiếc xe nọ đã nghênh ngang phóng đi.

Bình tĩnh đứng nhìn phương hướng chiếc xe đã đi xa, đôi lông mày của Nguyệt Trì Lạc càng nhíu chặt hơn.

Cô rõ ràng nhận thấy, tim mình đang nhảy loạn xạ trong lồng ngực.

Sau đó lại trào dâng lên sự bi ai.

Không biết vì sao đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng.

“Thưa cô, cô vẫn chưa thanh toán tiền xe đấy.” Tài xế taxi cho xe quay đầu lại, ánh mắt khi nhìn cô còn có phần khi dễ.

Vừa rồi xuống xe quá nhanh, không kịp trả tiền vì thế có lẽ tài xế tưởng rằng mình đã gặp phải tay ăn cướp.

Nguyệt Trì Lạc cười khổ, trước ánh mắt khinh thường của đối phương cô bình tĩnh lấy tiền ra trả cho tài xế.

Thật ra thì cô cũng có xe, chẳng qua là do không thích lái mà thôi, thuê tài xế thì lại thấy không có cần thiết.

7. Chương 13-14

Chương 13: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (13)

Thở dài một hơi sau đó đi vào quán cà phê đối diện với công ty, lúc này Nguyệt Trì Lạc mới lấy điện thoại di động ra cho Đông Phương Tuyết.

“Anh đang ở đâu?”

Điện thoại vừa được nhận, Nguyệt Trì Lạc liền đi thẳng vào vấn đề.

Bên kia có vẻ như hơi ngập ngừng, tiếp theo đó là một giọng nữ bình tĩnh nhỏ nhẹ trả lời: “Tổng giám đốc đang bận họp rồi ạ!”

‘Oành’ một phát, Nguyệt Trì Lạc có cảm giác như bị sấm sét giáng thẳng xuống đỉnh đầu.

Hơn nữa còn bị sấm sét đánh cho trong khét ngoài sống.....

Đông Phương Tuyết đang bận họp?

Điện thoại di động thì giao lại ột người phụ nữ khác giữ?

Điểm quan trọng hơn chính là, vừa rồi cô đã tận mắt thấy hấn và người phụ nữ khác lên xe đi với nhau, coi như là đến công ty khác họp cũng không nhất thiết phải để điện thoại di động lại cho người khác giữ dùm chứ?

Chẳng lẽ hấn không biết mang theo trong người, hoặc tắt máy sao?

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Nguyệt Trì Lạc bỗng có cảm giác bị người ta đem ra đùa giỡn.

Đang đang sát khí nheo lại trông mắt, cô không hề lên tiếng nói gì nữa mà chỉ bình tĩnh cúp luôn điện thoại.

Từ giây phút mà Nam Cung Huyền tìm tới cô, tất cả mọi chuyện dường như có cái gì đó không còn giống như trước kia nữa.

Như vậy, rốt cuộc là có liên quan hay không đây?

Tại khu nhà riêng ở vùng ngoại ô.

Vừa mở cửa, hai mắt người thiếu niên đang mở to tựa như ảo mộng nhìn tới.

Bất thành linh đối diện với đôi mắt ấy Nguyệt Trì Lạc chợt ngẩn ngơ, trong mắt thoáng hiện lên sự kinh ngạc, đầu óc trong nháy mắt cũng chỉ còn sự trống rỗng.

Đó là một đôi mắt hồ ly hẹp dài câu hồn người.

Trông mắt thâm thúy như vũ trụ mênh mông vô tận, đuôi mắt hẹp dài nhếch lên như muốn sát nhập gần tới vành tóc mai.

Đôi mắt ấy, tựa như muốn hút hết toàn bộ ánh sáng lẫn sự u ám trên cả thế gian này.

Đôi mắt ấy, tựa như bầu trời xanh thẳm mở bừng ra vào buổi sáng sớm, giống như Yêu Cơ dưới lớp kiêu ngạo và ngông nghênh, cao quý nhưng khoan thai. (YC là nói về ng con gái đẹp hay đi quyến rũ người khác)

“Lệnh. . . Hồ. . . Ly. . .”

Nguyệt Trì Lạc cắn răng nghiêng lợi gọi lên cái tên đó.

Sau đó, tự lẩm nhẩm ở trong lòng.

Một,

Hai,

Ba,

Quả nhiên!

Liền thấy người thiếu niên, không. Cặp mắt Lệnh Hồ Ly chớp chớp, chớp tới khi sự cao quý lẫn u ám trong mắt chỉ còn lại sự hài hước, hàng lông mi ở trên mặt tỏa ra bóng râm vô cùng mê hoặc.

Chương14: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (14)

Tiếp theo chính là. . . .

Một tiếng cười quyến rũ đến không gì có thể sánh được, tà tứ cột nhà gọi: “. . . . Tiểu A Trì.”

Sợ run cả người, Nguyệt Trì Lạc giật mình tỉnh lại.

Sự kinh diễm lần đầu tiên được diện kiến trong khoảng khắc đó đã biến mất không còn dấu vết theo một tiếng gọi Tiểu A Trì này.

Theo như cô biết.

Người này lúc nào bình thường thì khi ấy mới thật sự là không bình thường.

Thật là.

Đã làm lãng phí một cái xác rất đẹp!

“Đợi đường thương lành xong hãy mau cút cho em.”

Cô hừ ra tiếng sau đó đổi giấy khác đi vào trong.

“Nè . . . Tiểu A Trì, em rõ thật là vô lương tâm mà, chúng ta đầu gì cũng đã mấy năm không gặp rồi, em lại thực sự không hề nhớ tới anh một chút nào sao?”

Nguyệt Trì Lạc hỏi ngược lại: “Nếu như không phải là đã xảy ra chuyện, anh có thể nhớ đến em?”

Lệnh Hồ Ly ho khan một tiếng, liếm liếm đôi môi khô khốc: “Làm phiền rót ly giúp anh ly nước.”

Vị đại sư huynh này, lối suy nghĩ nhanh nhẹn quả thực là vượt trội hơn người bình thường!

May mắn là cô đã nhìn thấy quen rồi nên cũng không có lấy làm lạ.

Bước đi lại rót nước, sau đó cô ngồi xuống ở mép giường đưa cái ly tới gần hần. . . .

Hần nhìn nước trong ly rồi nhú mày.

Trước khi hần mở miệng, cô đã nhanh hơn hần một bước không nhanh không chậm nói: “Ở đây chỉ có nước lọc như thế thôi, thích cũng phải uống mà không thích cũng phải uống!”

“Lệnh Hồ Ly, anh phải biết rằng, đây là nhà em chứ không phải nhà anh. . . .”

Cho nên.

Hần vốn không hề có tư cách để bắt bẻ.

Bị tên thiếu niên này bắt bẻ, có đôi lúc khiến cho Nguyệt Trì Lạc nổi điên lên tưởng chừng như muốn giết người.

Cô chưa từng thấy ai mà thích bắt bẻ người khác như hần!

Từ ăn, mặc, ở, đi lại, đến sinh hoạt hàng ngày, mỗi một chi tiết nhỏ cũng hay bắt bẻ đến mức làm cho người ta chỉ muốn giết chết hần.

“A Trì. . .” Ngược mắt nhìn tới Nguyệt Trì Lạc, người thiếu niên uất ức mím mím đôi môi tái nhợt, có phần không thích nhưng vẫn bưng ly nước lên uống hết.

Nguyệt Trì Lạc để cái ly về lại chỗ cũ, ngồi xuống ghé quan sát hần. . . .

Mấy năm không gặp đường như hần cũng không có gì thay đổi.

Vẫn là một gương mặt tuấn mỹ có một không hai, đôi mắt hẹp dài y hệt như loài hồ ly.

Tuy dáng người hơi gầy một chút. . . .

Tia sáng trong mắt đơn thuần mà hắc ám cũng giống như lần đầu tiên mới gặp, hai loại cực đoan, nhìn người thì luôn có sự hài hước xưa nay không hề thay đổi. . . .

Tâm tình như thể đang đi dạo chơi chốn nhân gian, cá tính thì làm việc theo cảm tính, đối với hần dường như trong thiên hạ này không có chuyện gì mà đáng giá nghiêm túc.

8. Chương 15-16

Chương 15: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (15)

Cô chỉ nhìn hiểu được sự đơn thuần trong mắt hần, nhưng cho tới bây giờ nhìn không hiểu được sự hắc ám trong mắt hần.

Đen tối như vậy, tựa như vực thẳm ngun ngút.

Chỉ cần liếc mắt là có thể hút sạch linh hồn của con người!

Thấy cô ngẩn người nhìn hấn, môi hấn dần dần nhếch lên tạo thành một nụ cười nhạt, đôi mắt hẹp dài từ từ nheo lại, hài hước phớt tỉnh nói: “Thế nào, bản thiếu gia đẹp trai hơn nhiều so với cái tờ giấy hôn thú nhà em phải không?”

Là câu kể lể, không phải câu hỏi.

Sự tự sướng và sự khiêu khích của hấn là kết quả của số biến đổi tương ứng.

Nguyệt Trì Lạc sững sốt hỏi: “Anh biết ư?”

Biết chuyện cô đã kết hôn?

Lệnh Hồ Ly ngạo nghễ cười: “A Trì à, em nghĩ có cái gì mà anh không thể biết?”

“Em chỉ hơi tò mò, từ khi nào mà anh lại biết quan tâm đến chuyện của người khác như thế?”

Hấn sững sờ, khóe mắt chợt hiện lên một tia đông lạnh: “Anh chỉ tùy tiện điều tra một chút, không ngờ lại tra được tin tức em kết hôn.”

Nguyệt Trì Lạc chỉ cười cười không nói gì.

Đúng vậy.

Chuyện mà Lệnh Hồ Ly muốn biết vốn chẳng có gì khó khăn.

Chỉ cần, hấn muốn!

Một thiên tài như hấn, có chuyện gì mà hấn không biết?

Chẳng qua hấn chỉ không có tâm mà thôi.

Nguyệt Trì Lạc thường hay nghĩ, có phải bởi vì hấn đứng quá cao hay không, cho nên mới không để tâm tới bất cứ thứ gì?

Chỉ là.

Nhắc đến chuyện kết hôn, Nguyệt Trì Lạc bỗng rơi vào im lặng.

Lúc đầu chỉ là đơn giản đi đăng ký, thậm chí ngay cả hôn lễ cũng không có làm.

Khi đó Đông Phương Tuyết vừa mới tới nơi này, dù sao còn chưa quen, cho nên đã đồng ý với ý kiến của cô là không tổ chức cử hành hôn lễ mà chỉ đi đăng ký kết hôn.

Nhưng mà. . . .

Sau đó đã qua hai năm.

Cho đến hôm nay, Đông Phương Tuyết cũng không hề nhắc lại chuyện tổ chức hôn lễ.....

Khi đó Nguyệt Trì Lạc cũng không có suy nghĩ gì nhiều.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, biết rõ lúc đầu người không muốn làm lễ cưới chính là mình, nhưng bây giờ trong lòng lại có sự thay đổi.

Hai năm rồi.

Tại sao?

Tại sao hấn vẫn không có nói gì tới chuyện muốn tổ chức lễ cưới?

Cho dù cô nói không làm đi nữa, chẳng lẽ hấn cũng không hiểu được nên âm thầm mang đến cho cô chút niềm vui bất ngờ sao?

Nỗi bi ai thoáng hiện lên trong mắt Nguyệt Trì Lạc không qua được cặp mắt của Lệnh Hồ Ly.

Chương 16: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (16)

Bầu không khí bỗng rơi vào im lặng.

Hắn hỏi với vẻ thờ ơ không để ý, “Sao vậy, ai chọc em không vui à?”

Hắn nghiêng đầu qua, trong đôi mắt hẹp dài gợi lên sắc thái sáng rực, đôi mắt đó yêu mị như loài hồ ly đang nhìn chăm chăm vào cô.

Tròng mắt đen bởi vì sự chuyên chú ấy mà có vẻ mênh mông vô tận.

Trong đó, có chút đùa cợt, có chút hờ hững, nhưng ẩn sâu bên trong dường như nhiều hơn chính là sự chân thật.

Nguyệt Trì Lạc cúi đầu xuống không nhìn hắn nữa, nhú nhú mày nhỏ giọng nói: “Đàn ông các người, có phải đều dễ chán ghét cỡ đó ở nhà mình mà chỉ thích cỡ màu bay bay ở bên ngoài hay không?”

Thực ra, nếu nói Đông Phương Tuyết ở bên ngoài có gì đó thì Nguyệt Trì Lạc vốn không tin tưởng lắm.

Nếu quả thật muốn như vậy, xưa kia A Tuyết cứ dứt khoát làm hoàng đế nuôi dưỡng ba ngàn mỹ nữ không phải tốt hơn sao?

Huống chi đó còn là chính đáng hợp lý à!

Những mỹ nữ ấy đều như nước lung linh, hắn tội gì phải đi theo mình để mang tiếng xấu?

Nhưng mà bây giờ, Nguyệt Trì Lạc bỗng nhiên không còn tự tin như vậy nữa.

Đều nói một khi yêu ai đó sâu đậm rồi lúc nào cũng sẽ lo được lo mất, cảm giác lúc này của Nguyệt Trì Lạc chính là như thế.

Lệnh Hồ Ly nhú mày, nhin không được bật cười ra tiếng.

Đôi mắt thâm sâu cùng với nụ cười mê hoặc.

“Quả thực, không có người đàn ông nào mà không ham muốn mới lạ.”

‘Không có người nào đàn ông không ham muốn mới lạ’

‘Không có một người đàn ông nào có thể kiềm nén nổi trước sự quyến rũ có dã tâm của người phụ nữ khác...’

Nguyệt Trì Lạc cúi đầu xuống, hàng mi thật dài che giấu đi thần sắc trong mắt.

Im lặng được một lúc cô chợt ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào hắn, nhưng bởi vì sự u ám trong mắt hắn mà trong lòng thoáng qua chút phức tạp. Nhưng vẫn nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ không có một ai ngoại lệ sao?”

Lẽ thường là không có gì tuyệt đối.

Biết đâu Đông Phương Tuyết chính là ngoại lệ đó?

“Có!”

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc bỗng thấy vui vẻ, trong sự vui vẻ chợt xuất hiện này có chút khác thường.

Đang muốn mở miệng nói thế nhưng Lệnh Hồ Ly đã giành nói trước: “Giống như anh mới là một người đàn ông tốt, sau khi kết hôn tuyệt đối sẽ trung thành với vợ mình.”

Nói xong, hắn ném cho cô một ánh mắt tà mị.

Vẻ mê hoặc thoáng hiện trong đôi mắt của người thiếu niên này cũng đủ làm ối một người phụ nữ đều phải mặt cảm.

Nguyệt Trì Lạc bỗng nhiên nhớ tới một câu nói.

Nam sinh nữ tướng, hồng nhan bạc mệnh....

9. Chương 17-18

Chương 17: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (17)

Cô cúi đầu im lặng không nói.

Từ khoe mắt đến đuôi lông mày của hắn đều là ý cười giấu cợt, cười nhưng không hề có chút động tĩnh...

Bởi vì trên người đang có vết thương, sắc mặt của hắn bỗng chốc hơi tái nhợt, loại tái nhợt này có vẻ như được giấu ở dưới lớp sương mù, khiến người không phân biệt rõ thật giả.

Nhưng Nguyệt Trì Lạc vẫn đang cúi đầu vì thế không nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hắn.

Giọng cô rất nhỏ, còn có chút lạc lõng, “Em không phải loại người tin tưởng vào tình yêu, nhưng mà em vẫn muốn tin tưởng hắn...”

Người tin tưởng duy nhất trong lòng.

Nếu như trong cái thế giới này ngay cả Đông Phương Tuyết mà cũng không thể tin được, vậy thì còn ai có thể để cô trao gửi lòng tin một lần nữa?

Người thiếu niên nhìn cô, rất nhẹ giọng hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao cái gì?” Nguyệt Trì Lạc nghi hoặc hỏi lại.

Hắn nhìn cô cười nhẹ, rất ngông cuồng rất kiêu ngạo.

Giọng nói cũng nhỏ đi: “Tại sao tin tưởng hắn?”

Không ai tin được, tại sao cô chỉ tin tưởng có mỗi mình hắn....Cô cười, trong mắt lóe lên tia âm áp.

Cô trả lời: “Bởi vì...Hắn là Đông Phương Tuyết.”

Đúng!

Bởi vì hắn là Đông Phương Tuyết, dù cho cô có thể hoài nghi bất kỳ người nào nhưng vẫn không hiểu sao lại chỉ tin tưởng có mình hắn!

Cái loại tín nhiệm này, muốn tạo dựng được không dễ dàng gì.

Song phá hủy thì chỉ trong nháy mắt...

Cô không muốn tạo cho đôi bên có bất kỳ hiểu lầm nào nữa, hiểu lầm lẫn nhau sẽ đau đớn đến mức nào, cả đời chỉ một lần đã đủ rồi...

Nhiều hơn nữa không ai có thể chịu nổi!

Cuối cùng, Nguyệt Trì Lạc nhìn thẳng vào Lệnh Hồ Ly: “Anh biết không...”

Lệnh Hồ Ly thắc mắc hỏi: “Biết cái gì?”

Cô cười lạnh: “Anh có biết, trên đời này có rất nhiều người có thể tin hoặc là không thể tin, nhưng duy chỉ có anh là không thể tin.”

Người thiếu niên này, thay đổi rất nhanh.

Hắn làm bất cứ chuyện gì đều xem xét tâm tình, có lẽ trong một giây hắn nói yêu ai nào đó, thật sự là rất yêu, nhưng một giây kế tiếp, người đó có lẽ sẽ trở thành vật hi sinh của hắn, hoặc làm vật hi sinh ục đích nào đó...

Người như vậy, có thể tin tưởng duy nhất mà cũng tuyệt đối không thể tin tưởng!

Hắn bị dáng vẻ nghiêm túc này của cô chọc cười, nhưng nụ cười đó không hề động lại trong đáy mắt.

Chỉ nhẹ nhàng dừng lại nơi khoe miệng, trong ánh mắt chỉ đơn giản mang theo sự tò mò còn lại là mỉa mai châm chọc.

Cảm xúc cực đoan đó dung hợp lại thật hoàn mỹ.

Chương 18: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (18)

Hoàn mỹ đến cô độc...

Hắn nhìn cô, trong giọng nói có vẻ như không được vui: “Tại sao anh không thể tin?”

Kèm theo cùng câu hỏi là tâm tình không vui, vẻ mặt oan uổng...

Chân thật mà khắc sâu!

Ý hắn muốn nói, cô hiểu được hắn sao....

Biết rõ hắn là người không thể tin sao....

Hắn đã từng làm gì khiến cho cô thất vọng sao....

Nhưng không hề nói ra những suy nghĩ đó, chỉ thể hiện bằng nụ cười mỉa mai.

Nguyệt Trì Lạc ngơ ngẩn nhìn lại hắn, tầm mắt hai người giao nhau trong không khí: “Người mà ngay cả bản thân mình cũng không tin tưởng được, tại sao phải bắt người khác tin mình đây....”

‘Ngay cả mình cũng không thể tin, dựa vào gì đòi hỏi sự tin tưởng của người khác’

Lời lẽ chua ngoa như thế, dường như chỉ trong chớp mắt đã khiến cho người thiếu niên trở nên luống cuống....

Song điều đó cũng chỉ là trong nháy mắt, giống như một loại ảo giác.

Người thiếu niên khôi phục lại dáng vẻ thờ ơ nói: “Có thể tin hay không, phải thử thì mới biết được.”

Nguyệt Trì Lạc lắc lắc đầu trả lời: “Có một số thứ, không thể thử.”

‘Có một số thứ, không thể thử...’

Có một số thứ, quý giá đến mức cả đời cũng chỉ muốn dành ột người!

Người đó, cô đã tìm được.

Mặc kệ tương lai sẽ như thế nào, nhưng ít nhất hắn đã từng xứng đáng nên được!

Chợt nghĩ ra điều gì đó, Nguyệt Trì Lạc nhìn tới Lệnh Hồ Ly nghiền ngẫm nở nụ cười.

“Nhìn anh em lại có thể cảm nhận được sâu sắc một câu nói cái gì mà đàn ông như tay chân còn phụ nữ thì như quần áo ấy!”

Không chỉ là cảm nhận, hơn nữa còn là thấu hiểu rất rõ.

Lệnh Hồ Ly có một thân phận khác. Đó là cậu ba nhà tài phiệt! (thường chỉ bọn cá mập, nhà tư bản lũng đoạn, trùm tài chính)

Đại khái là vào mấy năm trước, khi đó Nguyệt Trì Lạc kết thúc huấn luyện xong có tiếp nhận một nhiệm vụ, yêu cầu phải một mình tiếp cận thân phận của đối phương, sau đó chuẩn bị khi có điều kiện phải nhanh chóng giết chết đối phương ngay lập tức để hoàn thành nhiệm vụ.

Vì vậy cậu ba nhà tài phiệt đã trở thành bàn đạp có lực nhất.

Cũng là lúc Nguyệt Trì Lạc nhìn thấy trên người Lệnh Hồ Ly có cái thứ gọi là đàn ông như tay chân, phụ nữ như quần áo.

Mặc dù Lệnh Hồ Ly nam sinh nữ tướng, nhưng đó thực sự là một sắc đẹp tuyệt đỉnh, không hề làm ảnh hưởng đến sự mê luyến mà phụ nữ dành cho hắn....

Từ đó về sau, đối với cái loại công tử bột như Lệnh Hồ Ly này Nguyệt Trì Lạc tránh xa còn không kịp.

Lệnh Hồ Ly nghe nói vậy cũng lặng im không nói gì.

10. Chương 19-20

Chương 19: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (19)

“Những năm ấy quả thực là rất hoang đường.”

Im lặng hồi lâu, có lẽ là nghĩ tới điều gì đó, người thiếu niên bỗng nở nụ cười giễu cợt.

Khuôn mặt tuyệt sắc đến chói mắt thế này, dường như mọi thứ xung quanh trong nháy mắt đều mất đi ánh sáng, còn dư lại chỉ có hắc ám vô biên.

Văng vẳng trống trải....

Nguyệt Trì Lạc nhất thời hơi sững sốt. Không lẽ, mình đã nói sai gì rồi sao?

Mỗi người đều có quá khứ, những thứ đó có lẽ đúng là sai, nhưng cũng là vết thương không thể chạm đến.

Lệnh Hồ Ly....Có lẽ cũng từng có chuyện xảy ra không muốn người khác biết.

Đột nhiên người thiếu niên bật cười.

Nụ cười thoải mái, đôi mắt hẹp dài từ từ nhướng lên, giống như một con hồ ly thuần khiết.

Hồ Ly, Lệnh Hồ Ly, thật đúng là không đặt sai!

Sau đó phun ra một câu khiến cho Nguyệt Trì Lạc muốn phát điên.

Hắn nói: “Em bị tiểu tam đột kích à?”

Có đúng là tiểu tam không?

Cho dù không phải, nhưng tìm tới cửa không phải là muốn cạnh tranh thay tiểu tam sao?

Cô cười không nổi nữa.

Nguyệt Trì Lạc nhếch nhếch môi, cả người sượng cứng lại.

Thấy Xem Nguyệt Trì Lạc im lặng không nói, nụ cười trên mặt người thiếu niên có phần hả hê: “Đừng có bày ra bộ mặt như oán phụ nữa, đoán cũng có thể đoán được là kiểu đàn ông gì rồi? Không tốt thì thay đổi đi, sợ sẽ không ai muốn em nữa hả, hơn nữa còn có một người đàn ông tốt như anh lột đường cho em mà.”

“Đi chết đi, chết đi, chết đi!” Đã bị thương như thế này mà còn có tâm tình trêu ghẹo cô.

Giống như phối hợp đúng lúc, khi Nguyệt Trì Lạc vừa dứt lời xong thì Lệnh Hồ ly đột nhiên ho khan sù sụ.

“Sao vậy?” Nguyệt Trì Lạc đi tới sờ sờ trán hắn, lúc này mới phát hiện toàn thân hắn nóng hừng hực.

“Bị sốt vậy sao lại không hề nói với em một tiếng chứ!” Lầm bầm trách móc, Nguyệt Trì Lạc hung hăng trợn mắt liếc nhìn hắn nói, “Em sẽ đưa anh đến bệnh viện ngay bây giờ.”

“Đừng...” Hắn bắt được cánh tay cô lắc lắc đầu nói, “Chỉ hơi phát sốt một chút thôi, anh không sao, em giúp anh chuẩn bị ít thuốc hạ sốt với mấy miếng chườm đá là được rồi.”

Chườm đá thì trong nhà có, còn thuốc hạ sốt phải đi ra ngoài mua.

Mãi đến khi chuẩn bị xong mọi thứ cho Lệnh Hồ Ly, cuối cùng cơn sốt cũng đã giảm, lúc này Nguyệt Trì Lạc mới phát hiện, chết tiệt không biết từ lúc nào thời gian đã trôi qua 12 giờ.

Chương 20: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (20)

Sau khi về đến cửa nhà thì đã gần 2 giờ.

Không biết là A Tuyết đã ngủ chưa, Nguyệt Trì Lạc vừa suy nghĩ vừa lấy ra chìa khóa mở cửa.

Nào ngờ chìa khóa vừa mới cắm vào thì cửa đã bị người từ bên trong mở ra.

Nguyệt Trì Lạc giật cả mình ngược mắt nhìn lên, một bóng người cao lớn đang đứng chắn ngang giữa cửa, đôi mắt đen như bảo thạch không có một tia cảm xúc nhìn cô.

Trong đôi mắt đen ấy chỉ có sự lạnh lùng và thản nhiên.

Lạnh lùng như vậy khiến cho trong lòng Nguyệt Trì Lạc từng trận cầu xé đau đớn. Như có ai đó cầm dao cứa vào, rất đau rất đau.

Không có mở đèn, hai người một đứng ở trong một đứng ở ngoài cửa, mắt to trừng mắt nhỏ.

“A Tuyết...” Nguyệt Trì Lạc mấp máy đôi môi, cảm giác hơi thở hôm nay của Đông Phương Tuyết rất không ổn.

Rất lạnh, hơn nữa còn rất hung ác nham hiểm thật dọa người.

Qua hồi lâu, Đông Phương Tuyết quay người bỏ đi vào.

Trong nhà một mảnh âm u tối đen.

Nguyệt Trì Lạc đi theo vào, cô đóng cửa lại rồi suy nghĩ một chút sau đó đi tới mở đèn.

Ánh đèn chợt sáng có chút chói mắt, đến khi Nguyệt Trì Lạc thích ứng được với ánh sáng thì mới nhìn thấy rõ sắc mặt Đông Phương Tuyết rất nặng nề nhìn mình, hơn nữa trên người hắn vẫn còn mặc bộ quần áo của sáng nay.

“Anh cũng mới về sao?” Cô tự cười mỉa, đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, vốn nghĩ rằng hắn đang đợi mình, nhưng không ngờ người nào đó lại giống như mình, cũng chỉ vừa mới về đến nhà mà thôi.

Buồn cười!

Thật buồn cười!

Nửa đêm 2 giờ, hắn từ đâu về đây?

Công ty ư? Cô cúi đầu nhếch môi cười, nụ cười vô cùng lạnh lẽo.

Vào lúc cô cúi đầu xuống, không có nhìn thấy bàn tay Đông Phương Tuyết đang siết chặt thành nắm đấm. Trên bàn tay còn nổi cộm rõ những lần gân xanh.

Nguyệt Trì Lạc lướt qua Đông Phương Tuyết đi về hướng phòng ngủ, lúc đi tới cửa Đông Phương Tuyết chợt lên tiếng nói: “Nguyệt Trì Lạc, tốt nhất em hãy cho anh một lời giải thích vừa ý.”

Giọng nói của hắn rất trầm, rất lạnh.

Nguyệt Trì Lạc cũng cảm thấy tim mình đang rất lạnh.

Giải thích? Hắn muốn giải thích cái gì?

Nghĩ tới những lời ngày đó Nam Cung Huyền nói cùng với người phụ nữ ngày hôm nay mình nhìn thấy, Nguyệt Trì Lạc liền bốc hỏa.

Cô tiếp tục bước đi vào trong, không hề quay đầu lại nói: “Em nghĩ rằng mình chẳng có gì cần phải giải thích cả, ngược lại anh mới là người nên cho em một lời giải thích hợp lý.”

11. Chương 21-22

Chương 21: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (21)

Cô tiếp tục bước đi vào trong, không hề quay đầu lại nói: “Em nghĩ rằng mình chẳng có gì cần phải giải thích cả, ngược lại anh mới là người nên cho em một lời giải thích hợp lý.”

Giải thích về chuyện giữa hắn và người phụ nữ khác!

Giải thích về sự việc trên báo chí!

Bầu không khí vốn đã lạnh lại bởi vì lời nói này mà càng thêm rét buốt đáng sợ.

Nguyệt Trì Lạc dừng chân lại ở ngưỡng cửa phòng ngủ.

Cô muốn nghe lời giải thích từ hắn.

Chỉ cần một câu nói của hắn, cô tuyệt đối sẽ tin tưởng....Nhưng mà...

Trong khoảnh khắc này, dường như trong không gian cũng chỉ có sự im lặng nặng nề!

Nguyệt Trì Lạc đứng đợi một lúc thấy Đông Phương Tuyết vẫn không chịu lên tiếng nói chuyện, ngay cả một tiếng hừ nhẹ cũng không có.

Bỗng cảm thấy áp lực trong phòng quá căng thẳng, vì vậy cô như chạy trốn mà lủi vào trong phòng tắm.

Được nước lạnh dội lên cơ thể cô cảm thấy toàn mình như sắp bị đóng băng vậy.

Thật ra thì chuyện vốn cũng không có gì to tát, không phải sao?

Vậy tại sao hắn lại không chịu mở lời chứ?

Là thừa nhận? Hay là....

Nếu hắn đã không chịu mở lời trước, vậy thì mình sẽ tự đi nói với hắn thôi.

Nghĩ vậy, Nguyệt Trì Lạc dường như lao ra khỏi phòng tắm, thế nhưng khi cô chạy đến phòng khách thì nơi đó sớm đã không còn bóng dáng của Đông Phương Tuyết.

Cô nhìn quanh phòng khách một vòng, giữa căn phòng chỉ có ánh đèn đuốc sáng choang nhưng không có bóng dáng người đó.

Đi rồi ư? Cứ thế mà bỏ đi sao?

Ánh mắt nhìn thoáng qua chiếc gạt tàn thuốc trên bàn trà thấy trong đó toàn bộ đều là những mẫu vụn đầu lọc thuốc.

Chẳng lẽ, mình đã hiểu lầm hắn sao?

Nghĩ như thế, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, cô cúi đầu nở nụ cười, A Tuyết hắn không thường hút thuốc, chỉ mỗi khi có tiệc xã giao quan trọng hắn mới hút, nhưng tối nay hắn lại hút rất nhiều...

Ngày hôm sau, Nguyệt Trì Lạc ở nhà không đi ra ngoài, cô tự tay làm một bàn đầy những món ăn mà Đông Phương Tuyết rất thích ăn rồi ngồi đợi hắn về.

Cô cần phải nói chuyện rõ ràng với hắn.

Cô không mong muốn giữa bọn họ có sự hiểu lầm nào, lại càng không muốn nghi ngờ lẫn nhau.

Mãi đến 12 giờ Đông Phương Tuyết mới về đến nhà, cũng đúng lúc Nguyệt Trì Lạc vừa bưng món cuối cùng để lên bàn.

Thật ra thì cô cũng không thường hay nấu ăn lắm, nhưng hôm nay cô lại muốn nấu cho hắn một bữa cơm thật ngon.

Nghĩ tới đây trong lòng bỗng thấy có chút ngọt ngào!

“A Tuyết....” Nguyệt Trì Lạc thấy hắn có vẻ như rất mệt mỏi vì thế dè dặt bước tới gần lên tiếng gọi.

Đông Phương Tuyết vắt chiếc áo lên giá treo, nhìn thoáng qua cô một cái rồi liếc mắt nhìn tới một bàn đầy ắp thức ăn, thái độ hơi lạnh nhạt nói, “Hôm nay có buổi xã giao, anh đã ăn ở bên ngoài rồi.”

Chương 22: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (22)

Sự nhiệt tình vốn chan chứa đầy tình cảm trong phút chốc biến thành hàm băng lạnh lẽo.

Nguyệt Trì Lạc sững sờ đứng im không nhúc nhích.

Đến nay cô mới biết, sự lạnh nhạt và coi thường của hắn hóa ra cũng có lực đả thương người đến vậy....

Hắn chỉ lạnh nhạt đưa mắt nhìn cô.

Cơn bức tức bỗng biến đâu mất, trong lòng chỉ còn lại nỗi khủng hoảng và cực kỳ bất an....

Bầu không khí ở trong nhà trong nháy mắt như bị tắc nghẽn, áp lực bị đè nén không ít.

Nguyệt Trì Lạc cứ đứng sững người như thế ở ngưỡng cửa, không đi tới nữa cũng không nói thêm gì. Mi tâm hơi hơi nhú lại, trên gương mặt xinh đẹp dường như đang ẩn chứa nỗi ưu sầu vô hạn.

Đông Phương Tuyết thấy vậy đột nhiên trong lòng cũng dao động. Còn có một chút đau đớn, một chút bất đắc dĩ, một chút dung túng, một chút thương yêu cứng chiều.

Người phụ nữ này là vợ của hắn.

Là người phụ nữ mà hắn yêu.....Không có lý do gì có thể bảo hắn dừng yêu thương cứng chiều cô!

“Đứng sững sờ ở đó làm gì?” Hắn dắt tay cô đi vào trong nhà.

Trong lòng cô vẫn còn đang nổi nóng vì thế muốn hất bàn tay của hắn ra, nhưng bàn tay hắn lại càng nắm chặt hơn chút nữa, tròng mắt đen còn lạnh lùng u ám liếc nhìn cô.

Cô chỉ đành phải cúi đầu xuống, im lặng không nói gì.

Hắn kéo qua cho cô cái ghế dựa, để cô ngồi xuống rồi cũng tự mình ngồi xuống vị trí bên cạnh cô.

Thấy hắn cầm lên bát đĩa, trong lòng cô chợt kích động có vẻ như hồn đổi nói: “Không phải nói đã ăn rồi sao? Em còn đang định đem những này vứt đi cho chó ăn nữa đấy!”

“Nguyệt...Trì...Lạc!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi tròng mắt gọi tên cô.

Cô gái nhỏ này, thực sự là càng ngày càng không coi ai ra gì mà.

Lấy hắn ra so sánh với cái gì? Chó?

Cũng mệt cho cô khi phải nghĩ ra ý tưởng này!

Hắn từ tốn ăn liền hai phần cơm, cứ im lặng ăn cũng không nhìn tới cô thêm lần nào nữa, muốn tuyên bố không thèm đếm xỉa tới mình?

Cô hừ một tiếng, nhưng trong lòng thì lại thấy rất dễ chịu.

Hừ, ai sợ ai?

Tình cảnh này đã khiến cho những thứ hoài nghi cùng không tin tưởng đáng chết kia toàn bộ như nhìn thấy quỷ đều biến mất không còn dấu vết!

Hắn là Đông Phương Tuyết, là người cô tuyệt đối phải tin tưởng. . .

Hắn là chồng mình lẽ ra mình nên tin tưởng hắn, chứ không phải để sự nghi ngờ hay suy đoán lung tung mà dẫn đến sức mẻ tình cảm lại càng khiến cho nó trở nên tồi tệ hơn!

“A Tuyết.”

Nguyệt Trì Lạc vừa mở miệng định nói chuyện thì điện thoại di động của Đông Phương Tuyết đúng lúc này lại đổ chuông.

12. Chương 23-24

Chương 23: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (23)

Hắn chỉ “Ừ” một tiếng nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc.

Cô cười cười nói: “Không có gì, anh nghe điện thoại trước đi.”

Hắn nhìn thoáng qua cô nở nụ cười dịu dàng rồi lấy điện thoại ra....

Nhưng nụ cười đó lọt vào trong mắt cô lại giống hệt như dáng vẻ tươi cười trên tờ báo ngày hôm đó.

Vì vậy....Không hiểu sao lòng cô lại nảy sinh chút khác thường.

Có chút lạnh lẽo, có chút đau buốt.

Cô nghĩ mình rốt cuộc là vẫn để ý đến chuyện ngày hôm đó....

Để ý bởi vì hắn đã không giải thích và che giấu.

Cả hai là vợ chồng, không phải sao?

Vì sao, một người cứ giấu giếm còn một người cứ ôm nỗi hoài nghi....

Đột nhiên nghĩ tới đây cô cảm thấy mình thật bi ai.

Sự vui vẻ và cởi mở trước đó tất cả đều bởi vì dáng vẻ tươi cười nhu hòa này của hắn từ từ nhạt đi cho đến khi biến mất không còn nữa.

“A Tĩnh, có việc gì?”

Ngón tay của Đông Phương Tuyết rất thon dài mượt mà, ngón tay trắng muốt làm tôn lên màu đen bóng của chiếc điện thoại chói lọi đến hoa mắt Nguyệt Trì Lạc.

Cô chú ý tới vẻ mặt lúc hắn nói chuyện, đó chính là dáng vẻ rất dịu dàng. . . .

Cô nhìn thấy đôi môi mỏng của hắn nhếch lên thốt ra một cái tên thân mật của người con gái nào đó.

A Tĩnh? Là cách gọi rất thân mật gần gũi....

Không biết đầu bên kia nói cái gì, Đông Phương Tuyết theo bản năng liếc mắt nhìn Nguyệt Trì Lạc, sau đó trả lời vào điện thoại: “Được, em đợi một chút, anh sẽ lập tức đến ngay.”

Hắn muốn đi?

Hắn thật muốn đi?

Người khác chỉ gọi một cú điện thoại, hắn lại có thể bỏ cô mặc kệ không quan tâm?

Lòng Nguyệt Trì Lạc bỗng nhiên vô cùng khó chịu.

“A Tuyết, anh muốn đi đâu?” Có lẽ ngay cả chính cô cũng không hề nhận ra, sự tức giận cùng chua ngoa trên mặt mình vào giờ khắc này dường như không còn che giấu được nữa.

Đông Phương Tuyết hơi ngạc nhiên khi thấy cô nổi giận. (nè, nếu là ox tui thì đã bị ăn dếp ngay khi vừa nhận cuộc đt ấy rồi chứ đừng nói bỏ vợ đi với con khác mà chỉ nổi giận...xì)

Hắn nhíu nhíu mày, nhỏ nhẹ trấn an cô: “Ngoan, anh đi một chút sẽ về ngay.” Hắn đẩy ra chiếc ghế dựa đứng dậy đặt lên trán cô một nụ hôn.

Đang chuẩn bị rời đi....

“Đông Phương Tuyết, anh định đi đâu?” Nguyệt Trì Lạc túm chặt vạt áo của hắn từ phía sau lại hỏi.

Hắn quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt chợt tối sầm xuống, tối đen như vũ trụ mênh mông không có điểm dừng, lời nói cũng sắc bén: “Nguyệt Trì Lạc, em đang hoài nghi điều gì?”

Chương 24: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (24)

Một câu nói mang theo sự giá lạnh như thế, hầu như cũng trong nháy mắt đã khiến Nguyệt Trì Lạc buông lỏng tay.

Cô giật mình về hành động của mình lúc này lại còn buồn cười đến mức ấu trĩ như thế....

Đông Phương Tuyết cứ đứng lạnh lùng nhìn cô, trong mắt là sự u ám không có giới hạn như muốn xuyên qua mọi thứ để thấy được đáy lòng của cô.

Hắn nhìn cô nở nụ cười. Rất mỉa mai còn có phần tự giễu.

Nụ cười đó như nói có người đã làm cho lòng hắn bị tổn thương? Có người đã làm cho ánh mắt đó chứa đầy đau đớn?

Không phải Đông Phương Tuyết không biết cô đang hoài nghi lẫn không tin tưởng, chỉ là.....Nguyệt Trì Lạc, từ khi nào em lại trở nên như thế?

Em đối với anh....Thật sự không hề có chút lòng tin nào sao?

Ngây thơ như vậy, không yên lòng như thế, ngay cả hắn cũng cảm thấy thật quá mỉa mai.

Haizzz....Không chần chừ nữa hắn lấy chiếc áo trên giá treo dứt khoát sải bước đi nhanh ra ngoài.

Nguyệt Trì Lạc ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ, nước mắt xông lên quanh viền mắt sau đó từ từ được hong khô trong gió.

Từ xưa tới nay chưa bao giờ phải rơi một giọt lệ....

Cô đứng ở trên ban công đưa mắt nhìn theo bóng chiếc xe của hắn dần dần biến mất, không hề có chút do dự cũng không quay đầu lại nhìn một lần nào.

Đột nhiên cảm thấy mình quá mức buồn cười....

Ngây thơ như vậy, ngây thơ đến mức không còn là chính mình nữa.

Ngay cả bản thân mình cũng bắt đầu thấy chán ghét mình. Hướng chi người khác nhìn vào sao có thể vừa mắt đây....

Không biết qua bao lâu, cô quay vào quơ lấy cơm và thức ăn còn sót lại đổ hết vào thùng rác, sau đó ngồi ở trên ghế sofa ngẩn người...

Cho đến buổi chiều, người nào đó nói ra một một chút nhưng vẫn chưa thấy trở về.

Mãi đến tối Đông Phương Tuyết mới quay lại....

Vẻ mặt lạnh nhạt cùng với thái độ lạnh lùng xa cách.

Nguyệt Trì Lạc chợt nghĩ, thì ra dáng vẻ lạnh lùng của người này thật giống như một pho tượng Thần linh không lẫn vào chốn hồng trần, không nhiễm bụi bấn, luôn ngồi ở trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Kiều ngạo tự phụ đến không thể với tới.

Tuy rằng từ ngày đó về sau cả hai vẫn chung sống với nhau bình thường như trước đây không có gì khác, nhưng Nguyệt Trì Lạc lại cảm thấy giữa bọn họ có sự ngăn cách mơ hồ.

Loại cảm giác đó rất khó chịu, y hệt như có móng vuốt bén nhọn cắm thẳng vào trong tim.

13. Chương 25-26

Chương 25: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (25)

Hơi thốn một chút, cũng hơi khó chịu một chút, cộng thêm một chút nhức nhối.

Qua hai ngày nữa thấy thái độ Đông Phương Tuyết vẫn lạnh nhạt như thế....

Nguyệt Trì Lạc cũng đã nổi bão.

Vì thế, mỗi ngày đều bắt đầu đi sớm về trễ, không hề chờ đợi Đông Phương Tuyết nữa, cũng không hề quan tâm hỏi han hắn ăn cơm chưa.

Không muốn để ý tới hắn nữa, cũng không muốn nghĩ ngờ hắn nữa.

Cô nghĩ rằng, hẳn có thể không thèm đếm xỉa tới mình, vậy hà cớ gì mình lại không thử cũng đừng cần ngó ngang tới hẳn....

Vì vậy, từ ngày đó về sau..... Thái độ của Nguyệt Trì Lạc cũng lạnh nhạt thờ ơ, giống như đã quay trở về với bản tính hờ hững và xem nhẹ mọi thứ chung quanh mình như ban đầu.

Cô nghĩ, hẳn có thể vô lý nổi giận, vì sao cô lại không thể cứ vui chơi thỏa thích theo ý mình?

Thời gian hai người về nhà càng ngày càng trễ.

Kéo dài tới hôm nay, đến rạng sáng Nguyệt Trì Lạc mới về nhà, rốt cục Đông Phương Tuyết không nhịn nổi nữa đã bùng nổ.

“Đi đâu?” Giọng hẳn lạnh lùng lạnh lạnh vang lên trong căn phòng yên tĩnh, còn kèm theo cơn tức giận đang được đè nén.

Nguyệt Trì Lạc chưa bao nghĩ tới, ngay tại trong căn nhà này lại có thể rơi vào tình cảnh như lúc này....

Thậm chí, chưa bao giờ nghĩ....Có một ngày, trong ngôi nhà này lại khiến cho cô cảm thấy lạnh lẽo đến mức ấy...

Sự ấm áp của hai người ở ngày xưa chỉ trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói, thật giống như những thứ ấy chỉ là một loại ảo giác.

Nguyệt Trì Lạc hơi sững người lại, có vẻ như không ngờ Đông Phương Tuyết sẽ chủ động nói chuyện với mình.

Vì thế nhượng mảy hờ hững trả lời: “Tùy tiện đi dạo một chút.”

“Tùy tiện đi dạo một chút là có thể đi tới trời sáng?”

Ánh mắt Đông Phương Tuyết chiếu thẳng tới nhìn chăm chăm vào cô, thật là rất hùng hổ dọa người.

Nguyệt Trì Lạc nhìn lại vào ánh mắt của hẳn, không hề có ý nhường bước mà còn nở nụ cười....

Cười rất mỉa mai, cười rất châm chọc.

Cô nói: “Đông Phương Tuyết, vậy còn anh? Ngày nào cũng mãi tận đến đêm khuya mới về tới nhà, như vậy nên giải thích như thế nào đây?”

Dụi dụi điều thuốc trên tay, hẳn thấy cô cười lạnh trong ánh mắt như có điều gì đó không rõ nói: “Anh có xã giao.”

Bốn chữ này trong nháy mắt bỗng biến thành lời nói đùa thật khôi hài.

“Xã giao?” Cười nhạo một tiếng rồi Nguyệt Trì Lạc lạnh giọng nói: “Anh có tiệc xã giao thì tôi cũng có bạn bè để vui chơi.”

Mỗi ngày hẳn có thể đi xã giao đến tận sáng, còn cô thì không thể vui chơi với bạn bè đến sáng sao.....

Chương 26: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (26)

Mỗi ngày hẳn có thể đi xã giao đến tận sáng, còn cô thì không thể vui chơi với bạn bè đến sáng sao.....

Đêm nào cũng có xã giao, Đông Phương Tuyết coi cô là cái gì? Đồ ngốc chắc?

Đông Phương Tuyết hẳn không phải là người phụ trách bộ phận quan hệ giao tiếp, đi xã giao cái giống gì?

Hắn là tổng giám đốc, là ông chủ ‘Bự’, chẳng lẽ người dưới quyền không còn ai nữa hay sao?

Tức giận trong lòng cuộn trào mãnh liệt, thiếu chút nữa đã không kiềm chế phần oán giận đó.

Nguyệt Trì Lạc tự nói với chính mình, phải bình tĩnh phải bình tĩnh!

Mình không thể, cũng không muốn mất khống chế ở trước mặt hẳn.

Nếu mình như vậy thì ngay cả bản thân mình cũng sẽ thấy chán ghét.

Cho nên, không thể!

Thả chiếc túi xách trong tay xuống, Nguyệt Trì Lạc dần lại cơn buồn bực quay người bỏ đi thẳng về phòng ngủ.

Đông Phương Tuyết từ phía sau vươn tay tới giữ chặt cánh tay cô, giọng nói nặng nề còn mang theo sự uy nghiêm không cho phép cãi lại: “Nguyệt Trì Lạc, không được đi gặp hắn nữa!”

‘Hắn’ là ý nói Lệnh Hồ Ly ư?

Nguyệt Trì Lạc nhú mày muốn hất bàn tay hắn ra nhưng phát hiện có cổ sức thêm cũng chỉ uổng công vô ích. Vì thế, lạnh nhạt đứng im không giãy dụa nữa. Dù sao hắn cũng không có khả năng làm cô bị thương.

“Em đi gặp ai đó là quyền tự do của em, người ngày nào cũng có vô số scandal được đưa lên đầu đề như anh thì có tư cách gì quản em? ‘Hắn’ mà anh nói muốn ám chỉ là ai? Là cậu ba nhà họ Lệnh sao?”

Nói đến khúc sau, giọng Nguyệt Trì Lạc không tự giác kèm theo phần tủi thân xen lẫn sự sắc bén: “Đông Phương Tuyết! Chẳng lẽ anh nuôi dưỡng bồ nhí được còn em thì không thể đi ngoại tình sao?”

Cô lại còn dám nói hắn nuôi dưỡng bồ nhí....

Toàn thân Đông Phương Tuyết cứng đờ, bàn tay đang giữ cánh tay Nguyệt Trì Lạc không tự giác càng dùng thêm sức, từng ngón tay thon dài cũng trở nên trắng bệch. Sức lực đó, như là dốc hết toàn sức vậy.

Cuối cùng, hắn cúi đầu cười rộ lên, tiếng cười càng lúc càng lớn, vô cùng trào phúng, vô cùng tự nhiên.

“Nguyệt Trì Lạc, lương tâm em bị chó tha rồi có phải hay không hả?” Nói xong hắn vươn tay ôm cô siết chặt vào lòng.

Cảm nhận được sự rung động từ lồng ngực hắn, Nguyệt Trì Lạc xoay người lại nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Anh cười cái gì chứ?”

Đông Phương Tuyết vẫn tiếp tục cười nói: “Anh cười tại vì em ngốc.”

“Anh mới ngốc ấy, cả nhà anh đều là đồ ngốc!” Nguyệt Trì Lạc đã nổi điên rồi.

14. Chương 27-28

Chương 27: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (27)

“Cả nhà anh cũng chỉ có em.” Trong chớp nhoáng ánh mắt Đông Phương Tuyết mang theo chút buồn bã ảm đạm.

Cả nhà hắn đều đang ở cái thời không xa xôi kia, phụ vương mẫu hậu hắn cũng đã hóa thành cát bụi.

Hắn từ cổ đại xuyên không tới, người huynh đệ duy nhất của hắn cũng đã bị Nguyệt Trì Lạc giết chết.

Đối với Đông Phương Tuyết hiện nay mà nói thì cả nhà hắn, cả thế giới của hắn gần như chỉ có mỗi mình Nguyệt Trì Lạc mà thôi.

Nghĩ đến đây, hai tay hắn đang đặt ở trên eo cô vô ý thức càng siết chặt hơn....

Hắn nhỏ giọng nói: “A Lạc, hãy tin anh....”

Cô không muốn hoài nghi, nhưng làm sao có thể tin tưởng hắn đây?

Nói tới đây, hai người đều có chút thương cảm, cảm xúc cũng sa sút hẳn đi.

Qua hồi lâu, Nguyệt Trì Lạc mới phá vỡ trầm mặc....

Tuy có chút không tin, có chút kỳ quái nhưng cô vẫn nhin không được mở miệng hỏi: “Cái người được đăng lên đầu trang báo với anh ở bên ngoài là ai, thật không phải là người tình của anh sao?”

Nếu không phải của hắn, vậy tại sao Nam Cung Huyền lại đến tìm mình?

Huống hồ, tờ báo đó cùng câu chuyện vào buổi chiều đó là do Nguyệt Trì Lạc tận mắt thấy, chính tai nghe....

“Nguyệt Trì Lạc!” Giọng Đông Phương Tuyết có phần hơi nổi giận, xoay người cô lại để mắt hai người đối diện với nhau, hắn nghiêm mặt nói: “Anh chỉ có em, cuộc đời này của anh cũng chỉ biết có mỗi mình em, chẳng lẽ em còn không tin điều đó sao?”

Tuy nói vợ chồng sống chung thì phải tin tưởng lẫn nhau.

Nhưng ở trong cái thế giới vàng thau lẫn lộn này, đâu đâu cũng đều là nuôi dưỡng người thứ ba....

Huống chi Đông Phương Tuyết là người đẹp trai giàu có như vậy, bên ngoài có thiếu gì người đẹp muốn lôi kéo.

Bọn họ cùng nhau vượt qua bao nhiêu chông gai khó khăn, sinh ly tử biệt.

Tình yêu của bọn họ có thể vượt qua giữa sống và chết, vượt qua thời không.

Nhưng mà, tình yêu này lại không vượt qua nổi sự tầm thường nhất.

Không phải là Nguyệt Trì Lạc không biết điểm này, nhưng tư tưởng của người trẻ tuổi thì lúc nào cũng không kiên định và rất nhạy cảm....

Đôi khi, có lẽ vượt qua nổi sự sống và cái chết nhưng duy nhất chỉ không chịu nổi sự hiềm nghi và không tin tưởng, càng thêm không chấp nhận được chuyện bị người yêu phản bội!

Chương 28: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (28)

Cuộc sống bình thường nhạt nhẽo như hiện nay, có thật sẽ là thứ mà Đông Phương Tuyết thích không?

Nếu như hắn đã chán ghét muốn có người tình riêng ở bên ngoài, Nguyệt Trì Lạc cô thật ra cũng không đành lòng trách hắn....

Cô sợ cái gì, còn không phải sợ Đông Phương Tuyết chịu không nổi cuộc sống vô vị thế này ư, một người nếu như tâm không ổn định thì sẽ sa vào sự mê hoặc của ai đó ngay.

Cô thấy khó chịu, cô không thoải mái, nhưng cũng không có cách nào khác....

“Đông Phương Tuyết, sự tin tưởng không phải chỉ nói một đôi lời ngoài miệng đơn giản như vậy, sao anh không tự nhìn lại xem mình đã làm những chuyện gì? Có câu ‘không có lửa thì làm sao có khói’, nếu thực sự không có chuyện này, vậy tại sao mỗi ngày anh được đăng lên đầu bài báo với người con gái đó?”

“Em thật sự rất muốn một lòng một dạ tin tưởng anh, nhưng là anh....Chính anh đã tự mình phá hủy đi sự tin tưởng của em....”

“Anh và người con gái khác được đăng lên báo trang đầu, tuy rằng ở phần sau cũng không có gì đáng nói, nhưng chuyện lần này chính anh đã đích thân bảo người ta giấu nhẹm nó đi. . . .”

“Điều này nói rõ cái gì? Anh đang lo lắng? Lo sợ em biết hay là bị chột dạ?”

“Còn để cho người con gái khác tới tìm em.... Đông Phương Tuyết, anh nói xem, những chuyện mà anh làm có chuyện nào có thể khiến cho em tin tưởng được không?”

Hắn không nên cười với người con gái đó, lại còn cười dịu dàng như vậy, hơn nữa Nguyệt Trì Lạc còn tận mắt nhìn thấy hắn cười với người con gái kia rất thân mật và ngọt ngào, chẳng lẽ đều là giả hay sao?

Còn có, cuộc điện thoại kia nữa...

Và cách xưng hô thân mật mà hắn dành cho người con gái đó...

Nếu như không phải vậy, thì tại sao hai người lại nói chuyện thân thiết đến thế chứ?

Đông Phương Tuyết thân mật với người con gái khác như vậy, bảo sao cô có thể không hiểu sai?

Nói xong Nguyệt Trì Lạc cắn cắn môi, giọng yếu dần đi: “A Tuyết, cuộc sống vô vị như thế này, có thật là điều mà anh muốn không?”

Đột nhiên không thể xác định được.

Vốn là một người đàn ông liếc mắt nhìn xuống chúng sinh.

Vốn là một vị Đế vương cai quản cả thiên hạ.

Vốn là một người không nhiễm chút bụi trần, nhưng vì bị lây nhiễm trong không gian thế tục này, mà hôm nay chỉ có thể cùng mình ẩn nấu tại một thế giới phức tạp để sống những ngày nhạt nhẽo như nước.

Một người đàn ông tài hoa tuyệt đỉnh, phong độ điển trai như thế, cô thật có thể giữ chân được sao?

Nhớ đến chàng trai thường hay mặc một bộ quần áo màu trắng, đầu đội vương miện vàng, nhớ đến chàng trai chỉ cần vung bàn tay lên là có thể quyết định sinh tử của người khác, nhớ đến nốt Chu Sa diễm tuyệt ở giữa hai hàng lông mày, nghĩ tới những thứ này bỗng nhiên Nguyệt Trì Lạc cảm thấy rất khó chịu, trái tim cũng nhói lên vô cùng đau đớn.

15. Chương 29-30

Chương 29: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (29)

Có lẽ hẳn không nên đến đây?

Vốn không thuộc về mình, hà tất gì phải cưỡng cầu?

Thật ra có lúc nhìn lại mọi thứ trên cái thế giới này, Nguyệt Trì Lạc bất chợt nhận ra nó thật mới lạ.

Giống như từ trước tới nay mình chưa bao giờ thuộc về nơi này.

A Dạ và ông nội đã không còn ở đây.

Nếu như về sau cũng không có A Tuyết nữa, cô thực sự hoài nghi không biết mình sẽ sống như thế nào?

Ở tại nơi này đã 20 năm, ngoại trừ căn phòng nhỏ của ông nội ra, trong cái thế giới mà chỉ có xi măng cốt thép này lại không có một chút gì để cô thấy lưu luyến.

Thật đáng buồn cỡ nào? Nực cười cỡ nào?

Ngoài hai người thân nhất ấy ra, toàn bộ ký ức đều là một màu đen tối cùng đẫm máu, mỗi ngày không phải là huấn luyện thì là ám sát, ngày qua ngày cuộc sống không thấy ánh mặt trời.

Mơ ước có được cuộc sống yên tĩnh đó chỉ là một hi vọng quá xa vời.

Nếu như ở tại cái thời cổ đại kia, nếu như A Tuyết muốn cưới vợ bé có lẽ cô sẽ nhập gia tùy tục mà chấp nhận điều đó?

Nói cho cùng, ngày ngày cứ trông chừng một người như thế sẽ cảm thấy lòng luôn bất an, cũng sẽ rất mệt mỏi....

Nguyệt Trì Lạc cô không phải là sắt đá, mặc dù trái tim kiên cường như sắt nhưng ở sâu tận nơi nào đó trong tim vẫn sẽ có một chỗ mềm yếu.

Có lẽ đã trải qua quá nhiều tối tăm, trái tim này càng thêm nhạy cảm mềm yếu.

Chỉ khi con người bị trải qua nỗi mất mát rồi bỗng nhiên nhận được sự ấm áp thì mới biết trân trọng những gì mình đang có.

Tính độc chiếm không muốn buông tay sẽ càng gia tăng.....

Lại càng thêm bất an.....

A Tuyết A Tuyết.....

Nếu như lúc này vẫn còn đang ở cái thời cổ đại kia thì hẳn sẽ làm như thế nào?

Khuôn mặt cô không hề có tí cảm xúc nào. Nhưng trong đôi mắt quật cường lúc này lại mang theo chút thê lương mờ mịt, cuối cùng đã bán đứng sự bình tĩnh mà cô đang cố gắng ngụy trang.

Trông thấy cảm xúc lần lượt thay đổi trên khuôn mặt Nguyệt Trì Lạc, lòng Đông Phương Tuyết chợt run lên.

Nhìn thần sắc từ bất an đến hoang mang rồi cuối cùng rơi vào tuyệt vọng của cô, hẳn bỗng cảm thấy như có ai cầm dao liên tục cứa vào trái tim mình.

Đau đớn này nối tiếp đau đớn kia, đau đến nỗi gặm nhấm nhói buốt cả trái tim hẳn.

Tuyệt vọng cùng bất đắc dĩ như thế....

Một mối cùng cam chịu số phận như thế....

Nguyệt Trì Lạc cô là người người quật cường và kiêu ngạo cỡ nào, sao có thể cúi đầu chấp nhận số phận?

Chương 30: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (30)

Nhưng cái loại bất đắc dĩ cùng cam chịu số phận trong mắt cô vào giờ phút này cứ thế mà phơi bày ra ở trước mắt hẳn....

Lòng hẳn bỗng nhiên cực kỳ khó chịu....

Ngay cả khi hít thở cũng thấy vô cùng đau đớn.....

“A Lạc.” Hẳn vươn tay ôm lấy vai cô, giọng nói trầm ổn để lộ ra chút đau xót, lòng ngón tay nhẹ nhàng ma sát lên da thịt cô nói: “Đông Phương Tuyết anh chính là của em, người mà Đông Phương Tuyết anh muốn cũng chỉ duy nhất có mỗi mình em! Chỉ cần có em, mặc kệ là ở trong cung nhìn xuống chúng sinh hoặc là ẩn nấp tại nơi nào đó trên giang hồ, chỉ cần nơi đó có em thì đó cũng chính là nhà của Đông Phương Tuyết.”

“Cuộc sống này có em, cũng chính là điều mà Đông Phương Tuyết này muốn.”

“Dù cho ở bất kỳ nơi nào, chỉ cần có em là sẽ có anh....”

‘Có em mới có Đông Phương Tuyết này....’

Đông Phương Tuyết là người không bao giờ thích nói nhiều....Nhưng chỉ một câu đã nói trúng ngay trọng điểm!

Hẳn nghĩ rằng, nếu như cô thấy bất an vậy thì hẳn sẽ làm cho cô thấy yên tâm.....

Trên mặt cô không nên có cái biểu tình bỏ cuộc đó....Không nên!

Nguyệt Trì nhìn hẳn chăm chú, cái nhìn rất nghiêm túc đến nỗi nhìn thấy rõ từng tác da thịt mỗi một biến hóa nhỏ nhoi trên mặt hẳn.

Nhìn hẳn trong khoảng cách gần như vậy, hình như so với ngày thường hẳn còn đẹp hơn gấp vạn lần.

Mặc kệ là nhìn từ khía cạnh nào, nét đẹp của hẳn cũng phải làm cho người khác cảm thấy tự ti.

Dù cho có là báu vật xinh đẹp đến cỡ nào đi nữa, khi đến trước mặt hẳn cũng sẽ mất đi sắc màu rực rỡ.

Vẻ đẹp của hẳn, vĩnh viễn đều khiến cho người khác phải ngơ ngàng kinh ngạc!

Nhưng mà hiện giờ cô không có tâm tình để thưởng thức vẻ đẹp đó.

“Vậy chuyện trên báo là như thế nào? A Tuyết, đừng nên lừa dối em...”

Cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho bất cứ ai lừa dối mình.....

Nhất là, Đông Phương Tuyết!

Đông Phương Tuyết cũng đã từng một lần lừa dối, cái giá phải trả đã thê thảm như thế nào....

Tin tưởng giữa hai người cũng không có ai quên được.....

Câu nói sau cùng cô nói rất nhỏ như chỉ lơ đãng nói ra, những lời đó cũng lập tức bốc hơi trong không khí. Ánh sáng của ngọn đèn ở trong căn phòng bỗng chốc trở nên vô cùng chói mắt.

Bởi vì bị Đông Phương Tuyết nhìn chăm chăm như thế, sắc mặt của Nguyệt Trì Lạc càng lúc càng trở nên tái nhợt.

“Nguyệt Trì Lạc, tại sao đến tận bây giờ mà em vẫn còn không hiểu....”

Hắn cũng đã nói hết lời như vậy, vì sao cô vẫn còn không chịu hiểu?

16. Chương 31-32

Chương 31: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (31)

Hắn cũng đã nói hết lời như vậy, vì sao cô vẫn còn không chịu hiểu?

Là không hiểu?

Hay là không muốn hiểu. . . .

Hắn không hiểu nỗi suy nghĩ của cô, bỗng ngay lúc này chợt thấy trong lòng đau nhói.

Vì sự không tín nhiệm của cô . . .

Vì sự cố gắng và trả giá của mình bấy lâu nay, đều biến thành chuyện cười theo sự hoài nghi của cô!

Đôi mắt đen như mực sâu sắc nhìn chăm chăm cô.

Đông Phương Tuyết chợt nở nụ cười. . . .

Đôi mắt tối đen như mực, cái loại mực đen đó đã che giấu tất cả tâm tình trong mắt hắn. . . .

Ánh mắt ấy, là thần sắc mà Nguyệt Trì Lạc nhìn không thể nào hiểu.

Đột nhiên cô cảm thấy có chút kinh hãi. . . .

Ánh mắt như thế, đã rất rất lâu rồi cô không có nhìn thấy tồn tại trên người hắn.

Câu hỏi đó của mình khiến hắn không vui sao? Nguyệt Trì Lạc rũ mắt xuống hàng mi dài.

Bỗng nhiên, Đông Phương Tuyết lại lấy tay nâng cằm cô lên.

Dùng sức giữ chặt không cho cô trốn tránh.

Ánh mắt hắn nhìn xoáy vào trong đáy mắt cô, hắn lạnh lùng lên tiếng ép hỏi: “Nguyệt Trì Lạc, em thực sự muốn anh nói? Em suy nghĩ kỹ chưa nếu nhất định muốn anh phải nói?”

Em thật sự không tin tưởng anh đến thế sao. . . .

Thời gian qua lâu như vậy, hắn nghĩ rằng họ phải là một đôi tin tưởng nhau nhất trên cái thế giới này, là người gần gũi với nhau nhất. . . .

Nhưng chưa từng nghĩ, chỉ cần một chút hiểu lầm như vậy.

Tất cả mọi sự tin tưởng, đều vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. . . .

Nhìn ánh mắt Đông Phương Tuyết nhìn mình lạnh lùng như thế, Nguyệt Trì Lạc há to miệng. . . . Rất muốn giải thích, rất muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng chỉ nhắm lại mắt, chớp chớp mắt để xua tan ẩm ướt trong mắt.

Rồi lại mở mắt ra cũng chỉ là trong nháy mắt, giọng nói của cô có vẻ như không còn giống của mình nữa.

“Đông Phương Tuyết, em muốn anh nói!”

Em muốn anh nói, anh không có ra ngoài lăng nhăng, anh không có phản bội em. . . .

Lâu vậy rồi, cũng đã qua nhiều ngày thế nhưng hấn lại không có một lời giải thích nào.

Sao mình có thể không trách? Sao mình có thể không giận?

Nhưng không ngờ, chỉ một câu nói đó đã hủy bỏ tất cả tin tưởng!

Rất lâu, rất lâu.

Bàn tay Đông Phương Tuyết tựa như không còn chút hơi sức nào, rũ xuống bàn tay đang để dưới cằm cô rồi dời mắt sang hướng khác.

Trong nháy mắt đó, khí lạnh trên người hấn như càng tăng thêm mãnh liệt, lạnh đến nỗi có thể đông cứng tất cả sinh vật. . . .

Chương 32: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (32)

Im lặng một hồi lâu hấn cũng mở miệng nhưng giọng nói lại không hề có chút cảm xúc gì. . . .

“Như những gì em nghĩ. . . .”

Đôi môi mỏng của hấn khẽ nhếch lên vẽ ra độ cong đông lạnh, lạnh lùng nhìn cô nở nụ cười.

Nốt Chu Sa điểm tuyết giữa hai lông mày đỏ như lửa rực cháy khiến người kinh ngạc. . . .

Hấn cười rất châm chọc, rất lạnh nhạt bạc bẽo.

“Đông Phương Tuyết. . . .”

Ngay Đông Phương Tuyết nói chuyện dường như Nguyệt Trì Lạc cũng đồng thời thốt lên.

Âm thanh của cô rất nóng lòng, vội vàng như muốn ngắt lời hấn nói.

“Thế nào, không muốn nghe sao?” Đông Phương Tuyết nhìn chằm chằm hỏi cô.

Nguyệt Trì Lạc sững sốt, mình không muốn nghe hấn nói sao?

Muốn!

Nhưng giờ phút này lại có cảm giác lo lắng, khiến cô phải ngăn cản.

Thế nhưng cô há miệng nhìn Đông Phương Tuyết muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng lại không hề nói gì. . . .

Đông Phương Tuyết dường như chợt hiểu cái gì, khẽ mỉm cười nhìn Nguyệt Trì Lạc nói nhưng lại giống như gần từng chữ: “Nam Cung Tĩnh, cô ấy là người trong lòng Đông Phương Tuyết, là người phụ nữ Đông Phương Tuyết nuôi dưỡng ở bên ngoài!”

Người trong lòng Đông Phương Tuyết. . . .

Người phụ nữ Đông Phương Tuyết nuôi dưỡng ở bên ngoài. . . .

Hấn thừa nhận!

Hấn đã thừa nhận rồi! !

Dù rằng cô hoài nghi hấn. . . .

Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, thời điểm hấn thừa nhận cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cảm giác khó chịu giống như phải sắp chết đến nơi. . . .

Mười đàn ông thì hết chín chơi gái.

Những lời này, quả thật không hề sai. . . .

Nguyệt Trì Lạc cúi đầu xuống, không tự giác mà cắn chặt môi.

Cô rũ xuống hàng mi dày, thầm muốn ngăn cản lại sự yếu ớt trong đôi mắt vào lúc này đang tiết lộ ra của mình.

Không muốn, cũng không hi vọng bị bất kỳ ai nhìn thấy!

Nhất là Đông Phương Tuyết!

Vậy mà, đã không như mong muốn. . . .

Đông Phương Tuyết đưa ra ngón tay trắng muốt lần nữa nâng cằm cô lên, bức cô phải ngẩng đầu nhìn hấn.

Sự yếu ớt trong mắt cô cứ như vậy đành phải bại lộ ra trước mắt hấn.

Hấn chợt ngẩn người, tựa như không còn nhìn thấy được một nụ cười bình thường nữa, mà chính là dáng vẻ tươi cười khiến vạn vật trên đời này cũng đều phải thất sắc.

Vậy mà, sau đó một khắc, hấn không cho cô trốn tránh, lạnh lùng lập lại lời mới vừa nói một lần nữa.

“Nguyệt Trì Lạc, em có nghe thấy chưa? Anh nói là, Nam Cung Tĩnh chính là người trong lòng của Đông Phương Tuyết, là người phụ nữ Đông Phương Tuyết nuôi dưỡng ở bên ngoài!”

17. Chương 33-34

Chương 33: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (33)

“Em nghe rõ chưa?” Ngón tay hấn hơi dùng sức, cằm của cô rất đau rất đau, đau đến mức tưởng chừng như sắp rơi xuống vậy.

Nhưng cái loại đó đau đớn lại không thể nào so được với nỗi đau đớn trong lòng hiện nay của cô.

Cô chỉ cảm thấy trái tim mình như bị đục khoét một cái lỗ.

Trống rỗng mênh mông!

“Đông Phương Tuyết, đừng nói như vậy, cho dù chỉ là nói lấy. . . .”

Đừng nói nói lấy như vậy.

Cho dù chỉ là nói lấy, cô cũng sẽ không chịu nổi. . . .

Bởi vì từng hoài nghi, cho nên, cô không biết lần này mình có chắc là xem lời hấn nói là thật hay không.

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt đã nhìn sang chỗ khác của Đông Phương Tuyết.

Nguyệt Trì Lạc dời đi tầm mắt, vì vẻ mặt nghiêm túc giờ phút này của Đông Phương Tuyết, cô cơ hồ có chút không chịu nổi.

Từ từ chuyển ánh mắt đi, giờ phút này cô chỉ muốn tìm một nơi yên lặng một chút, thật sự yên lặng một chút.

“Nói lấy?”

Đôi môi như hoa Anh Đào tuôn ra một tràn tiếng cười dễ nghe.

Cặp mắt xinh đẹp màu tro lạnh của Đông Phương Tuyết không cho cô trốn tránh chống lại cùng cô.

Có chút ác ý, hấn tà quái bật ra cười một tiếng bên tai cô.

Hơi thở thơm như hoa lan, Đông Phương Tuyết hồ hững nói: “Ai nói anh nói lấy? Nguyệt Trì Lạc, em có thể khẳng định chắc rằng anh đang nói lấy? Em dám quả quyết anh sẽ không bao giờ đi ra bên ngoài tìm phụ nữ khác sao?”

Một khi đã khẳng định như vậy, thì tại sao còn phải nghi ngờ?

Hoài nghi như thế. . . .

Hắn cảm thấy thật châm chọc, giống như một câu chuyện cười!

Vì vậy!

Giọng nói còn nhẹ nhàng hơn khi nãy, không còn lạnh lùng nữa mà là rất nhẹ nhàng, cái loại nhẹ nhàng cùng lưỡi biếng như không quan tâm tới bất kỳ thứ gì cả, cũng không để bất cứ chuyện gì vào trong mắt.

“Nguyệt Trì Lạc, nếu như là thật thì sao đây?”

Hắn hỏi rất nghiêm túc khiến Nguyệt Trì Lạc sửng sốt.

Nếu như, là thật. . .

Nếu như, Đông Phương Tuyết thật sự có người phụ nữ khác ở bên ngoài.

Vậy thì Nguyệt Trì Lạc mình sẽ nên làm gì đây?

Sắc mặt của Nguyệt Trì Lạc trong nháy mắt tái nhợt, cô hoài nghi nhìn hắn, từ trước đến giờ cô chưa từng có nghĩ tới nếu như chuyện này đúng là thật thì mình sẽ nên như thế nào?

Nếu như là thật, mình sẽ như thế nào đây?

Chương 34: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (34)

Nguyệt Trì Lạc có chút mê mang, trong lòng như có một khoảng trống rỗng, giống như có ai đó đang cầm dao găm lóc từng chút từng chút trái tim cô.

Vết thương như thế, thật đau đến tận xương tủy.

Khiến cho dạ dày cô cũng co rút đến có chút đau nhói. . . .

Cô ngẩng đầu lên, muốn cười với Đông Phương Tuyết một nụ cười không sao cả, nhưng khóe miệng lại cứng ngắc muốn nhếch lên cũng không nhếch nổi.

Cô có chút ảo não nhịu mày, biết đáng về cổ che giấu cảm xúc của mình giờ phút này nhất định trông rất là nhếch nhếch, nhưng là, nhưng cho dù có chặt vật cớ nào đi nữa cô cũng không muốn để hắn nhìn thấy vẻ tuyệt vọng và luống cuống của mình.

Qua một hồi lâu. . . .

Đã ổn định lại cảm xúc Nguyệt Trì Lạc mới ngẩng đầu lên nhìn tới Đông Phương Tuyết chắc chắn nói: “Không! Sẽ không, Đông Phương Tuyết, anh sẽ không đối với em như vậy.”

“Sẽ không. . . .” Đông Phương Tuyết lẩm nhẩm hai chữ đó rồi đột nhiên nở nụ cười mải mai, “Nếu đã biết anh sẽ không phản bội em, vậy thì Nguyệt Trì Lạc, hãy nói cho anh biết, tại sao còn phải hoài nghi anh? Và nếu đã hoài nghi, vậy tại sao còn chắc chắn rằng anh sẽ không phản bội em? Nguyệt Trì Lạc, có phải em cho rằng Đông Phương Tuyết anh rất đáng buồn cười đúng không?”

Chắc chắn được hắn sẽ không phản bội cô, nhưng vẫn là không tin tưởng mà hoài nghi hắn.

Mâu thuẫn như vậy, buồn cười như vậy!

Hàng lông mi thon dài run lên, Nguyệt Trì Lạc bỗng im lặng không nói nữa.

Tận sâu trong đáy lòng cô rất tin tưởng hắn, nhưng vẫn không nhận được bởi mấy câu nói của người khác mà hoài nghi hắn.

Quả thực là vừa mâu thuẫn lại rất buồn cười.

Nhưng cái người buồn cười không phải là Đông Phương Tuyết mà là Nguyệt Trì Lạc!

Nhưng những cảm xúc hiện này, những điều lo lắng kia, đều không phải là cô có thể khống chế được

Cô muốn tin tưởng hắn, muốn khống chế mình không được hoài nghi, nhưng những hình ảnh kia cùng với cuộc điện thoại thân mật, tất cả những thứ đó đã làm cho cô bắt đầu thấy lo lắng.

Vì vậy lòng nghi ngờ đã sẵn có cũng bắt đầu rõ ràng mang theo chút chất vấn điên cuồng.

Mặc dù cô thực sự có ảo não nhưng cô không hề hối hận. . . .

Bởi vì, nếu như cô không tìm hấn nói rõ ràng thì giờ đây cả hai vẫn sẽ tiếp tục kéo dài chiến tranh lạnh như thế nữa.

Những thứ này, đều không phải điều mà cô mong muốn!

18. Chương 35-36

Chương35: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (35)

Giận dữ, gây gổ, những thứ này đều không phải là mình muốn, vậy thì cứ đối mặt hỏi cho rõ ràng. . .

Hoặc chia tay, hoặc làm lành.

Ít nhất dù sao cũng nên có một kết quả. . . .

Nghĩ tới đây, cô đột nhiên bình tĩnh lại, bình tĩnh nhìn Đông Phương Tuyết.

Thản nhiên mở miệng: “Không! Buồn cười không phải anh mà buồn cười nhất chính là em. . . .”

“A Tuyết, có lẽ anh không biết, em thuyết phục mình tin tưởng anh, không chế tâm tình của mình không để cho người khác làm ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta. . . .Nhưng khi Nam Cung Huyền nói cho em biết anh không cho tòa soạn biết bài về anh cùng người phụ nữ khác thì em vẫn không nhịn được mà để ý. Thật ra, em để ý không phải là chuyện anh và người phụ nữ khác được đăng lên báo, mà em để ý là anh lại quan tâm đến chuyện này rồi sẽ vì chuyện này mà giấu giếm em. . . .”

Bởi vì sợ anh quan tâm cho nên em mới để ý. . . .

Trước đây không phải là Đông Phương Tuyết chưa từng được đăng lên đầu đề với người khác, thế nhưng lần này hấn lại để ý.

Cho nên. . . .

Nguyệt Trì Lạc không thể nào mà không lưu tâm được!

Đông Phương Tuyết lặng lẽ nhìn Nguyệt Trì Lạc, Nguyệt Trì Lạc cũng trả lại cho hấn một cái liếc mắt, chỉ ngừng lại một chút rồi cô nói tiếp: “Buổi tối đó em hiểu lầm anh, em biết là em không đúng, cho nên sang ngày hôm sau em đã tự mình xuống bếp nấu vài món muốn lấy lòng anh. . . .Nhưng Đông Phương Tuyết à, anh có từng nghĩ cho cảm giác của em chưa? Em rất vất vả mới xuống bếp nấu ăn một lần nhưng chỉ vì một cuộc điện thoại của người phụ nữ khác anh lại bỏ mặc em mà đi. . . . Anh bảo em phải nghĩ như thế nào đây? Làm sao em có thể không để ý chứ? Làm sao có thể không hiểu lầm? Anh vì người khác mà bỏ lại em một mình, em làm sao có thể. . . . Không đau lòng chứ.....Đông Phương Tuyết, em chỉ là, quá để ý đến anh mà thôi.”

Nếu như không thêm để ý tới anh.

Con mẹ nó, em sẽ mặc kệ, chẳng thèm quan tâm có phải anh đi ngoại tình hay không, có phải anh nuôi dưỡng phụ nữ khác ở bên ngoài hay không?

Chương36: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (36)

Không để ý tới anh.....

Con mẹ nó, em sẽ mặc kệ, chẳng thèm quan tâm có phải anh đi ngoại tình hay không, có phải anh nuôi dưỡng phụ nữ khác ở bên ngoài hay không?. . . .

Không thương yêu hấn....

Mẹ nó, hơi đầu mà vì hấn phải chịu khổ sở, vì hấn đau lòng, vì hấn cơm nuốt không trôi chứ. . .

“Em biết em không nên nghi ngờ anh. . . .Nhưng em đã làm gì sai? Em chỉ sai ở chỗ Quá để ý anh mà thôi.”

Nguyệt Trì Lạc cũng tự hỏi mình, cô đã sai ở chỗ nào?

Không!

Cô không hề sai. . . .

Là một người vợ, cô có quyền hoài nghi, có quyền ghen, có quyền hỏi tất cả mọi việc có liên quan đến chồng mình! (yehhhh...chính xác Lạc nhi à...)

Nếu như nói sai, vậy thì cô chỉ sai duy nhất ở chỗ chính là cô đã quá yêu Đông Phương Tuyết, yêu đến nỗi vì hấn mà cô đã trở nên mềm yếu, yêu đến nỗi vì hấn mà đánh mất đi nhân cách của mình!

Cô cũng chỉ chỉ là, quá yêu hấn. . . .

Đông Phương Tuyết vẫn im lặng lắng nghe, cho đến khi Nguyệt Trì Lạc nói dứt câu cuối cùng thì hấn cũng vẫn lặng im không nói gì, cứ lặng lẽ nhìn cô, trong đôi mắt màu tro lạnh là cả sự mệnh mông không rõ, nhìn vào có cảm giác như không hề thấy đấy.

Sau một hồi trầm mặc như cả một thế kỷ, hấn đột nhiên thở dài. . . .

Mang theo một chút bất đắc dĩ, còn có một chút châm chọc, nhưng châm chọc này không biết là sự châm chọc dành cho cô hay là dành ỉnh!

Chỉ là, tiếng thở dài mang theo châm chọc kia rơi vào trong lòng Nguyệt Trì Lạc, lại mang tới chút không thoải mái cùng khó chịu. . . .

Đông Phương Tuyết nói: “Ra là vậy. . . .Chống chọi được với cuộc sống, chống chọi được với cái chết, nhưng không chọi được với một người phụ nữ.”

“Tình cảm dành cho nhau nhiều năm như thế, yêu hoặc là được yêu, đều không bằng hai ba lời nói hoặc là một câu khiêu khích của người khác. . . .”

Giọng Đông Phương Tuyết nói chuyện rất thản nhiên, không hề có cảm xúc gì cũng không tỏ ra vẻ lạnh lùng, giống như chỉ đang thản nhiên kể lại một câu chuyện nào đó. Có điều sự bình tĩnh này khiến cho cho Nguyệt Trì Lạc có cảm giác như bị người ta tạt nước lạnh vào đầu.

Sự lạnh lẽo và hoảng loạn đó. . . .

Trong giọng nói của Đông Phương Tuyết còn kèm theo chút cảm giác vô lực.

Hấn nói: “Nguyệt Trì Lạc, lần này, anh không có thất vọng gì về em cả mà là anh thất vọng với chính bản thân mình!”

Thất vọng!

Hấn thật vô cùng thất vọng!

Không thể phủ nhận, sự không tin tưởng của cô, lời chất vấn của cô, thậm chí những thứ hoài nghi buồn cười đó đều làm hấn cảm thấy thất vọng mà còn thất bại về mình!

19. Chương 37-38

Chương37: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (37)

Hấn nghĩ rằng, bọn họ đã cùng nhau vượt qua giữa sự sống và cái chết, cùng vượt qua những thay đổi trong cuộc đời, đã vượt qua một thời đại Vương triều huy hoàng, đã vượt qua sự xa cách của thời gian ngàn năm, thương nhớ nhau từ hai thời không. . . .

Cô có thể một lòng một dạ tin tưởng hắn, một lòng một dạ lệ thuộc vào hắn. . . .

Mà bây giờ, hắn lại có một loại ảo giác đậm chân tại chỗ.

Bất kể hắn mang theo cô đi tới đâu, lòng cô vĩnh viễn vẫn dừng lại đứng im một chỗ!

Ở tại cái Vương triều cổ xưa đó, khi hắn còn là Tứ Vương gia còn cô là Tứ Vương phi, khi hắn cho rằng tình cảm của bọn họ đã trao cho nhau, trao đó chính là trao cả trái tim của hắn.

Cho tới bây giờ đều là hắn, không phải là cô!

Hắn nói sẽ làm cho cho cô tin hắn.

Cô không có làm được. . . .

Cô không tin tưởng hắn, không lệ thuộc vào hắn!

Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy!

Thời gian biến đổi, cho dù xuyên qua ngàn năm.

Phản không tin tưởng giữa họ vẫn không có thay đổi!

Hắn đột nhiên thật không biết phải làm sao, thực sự không có cách nào, tiếc rằng mặc kệ bản thân làm gì đi nữa cũng không thể hoàn toàn có được sự tin cậy hết lòng của cô.

Điều này làm cho hắn có một loại cảm giác lúc nào cũng có thể sẽ phát điên cuồng. . . .

Khi cái cảm giác này xỏ xuyên qua toàn thân thì hắn đột nhiên còn có cảm giác vô lực. . . .

Cảm giác này khiến cho hắn rất mệt, thực sự rất mệt.

Tuy sự ghen tuông thỉnh thoảng ấy của Nguyệt Trì Lạc cũng làm hắn thấy rất vui, nhưng nếu như cứ liên tiếp xảy ra hai lần cố tình gây sự, vô luận là người đàn ông nào tin rằng cũng sẽ không chấp nhận nổi.

Mà loại chuyện này dường như đã không phải là lần đầu tiên!

Mặc dù những lần trước kia đều rất nhỏ. . . .

Nhưng xác thực đã không phải là lần đầu tiên!

Tâm tư Đông Phương Tuyết đang rối loạn, sự phiền muộn trong đôi mắt càng lúc càng tăng tới đến không thể nào tản ra nổi.

Cuối cùng, hắn nhìn Nguyệt Trì Lạc cười nhẹ một tiếng.

Rất nhẹ, hoàn toàn không có cảm giác được đó là nụ cười, hoàn toàn làm cho người ta cảm thấy cười mà vô lực. . . .

Cười cho có lệ!

Đông Phương Tuyết nói: “A Lạc, anh vĩnh viễn không thể nào thấy hiểu được lòng em, mặc kệ là trước kia hay là hiện tại, anh luôn cố gắng làm đủ mọi chuyện để cho em tin anh, chỉ dựa vào một chuyện sai lầm vì thế mà em luôn không tin tưởng anh!”

Chương 38: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (38)

Hắn chỉ lừa gạt cô có một lần, và cũng từ khi đó cô đã không bao giờ tin hắn nữa rồi. . . .

Cho dù cô nói tin tưởng, nhưng từ hành động, thậm chí là từ hành vi, cũng là thái độ tiện đà tương phản.

Đây là chính là cái gì gọi là một lần bị răn cản suốt mười năm sợ dây thừng?

Hắn cười khổ. . . .

Tự gây nghiệt, không thể sống!

Dừng lại một chút Đông Phương Tuyết nói tiếp: “Em không có tha thứ cho anh, thậm chí chưa bao giờ tha thứ cho anh.”

“Cái điện thoại kia, chúng ta đã nói trừ phi gặp phải nguy hiểm tánh mạng, nếu không cả đời này cũng không được đụng tới. . . .”

Hắn lấy ra một phần tờ báo, chỉ vào phía trên tấm ảnh mà hắn Nam Cung Tĩnh chụp chung, bình tĩnh nói: “Cũng bởi vì tờ báo này, tấm hình này, cũng bởi vì chút chuyện như thế, cả số điện thoại đó em cũng có thể gọi?”

“Nguyệt Trì Lạc, rốt cuộc em có nghĩ tới anh hay không? Rốt cuộc em có quan tâm đến cảm nhận của anh khi nhận được cuộc điện thoại kia hay không?”

Thời điểm nhận được cuộc điện thoại đó, trong lòng hắn khẩn trương tưởng chừng như muốn hóa ngu.

Nỗi sợ hãi đó, sự lo lắng khẩn trương đó. . . .

Mấy năm rồi chưa từng gọi vào cái điện thoại đó, đã nói với nhau trừ phi có nguy hiểm gì tới mạng sống mới được gọi điện thoại. . . .

Giây phút nhận được cuộc điện thoại đó, hắn thật sự nghĩ rằng cô đã xảy ra chuyện!

Kết quả. . . .

Đông Phương Tuyết cười nhẹ còn kèm theo chút sự tự giễu: “Em không hề có chút lòng tin nào dành cho anh? Em không hề có, cho tới bây giờ cũng không có. . . . Anh cố làm nhiều chuyện như thế để được em tin tưởng, nhưng lại không bù đắp được một chút chuyện sai lầm đó của anh. . . .”

Cuối cùng, Đông Phương Tuyết nhìn Nguyệt Trì Lạc.

Đôi mắt màu tro lạnh âm u buồn tẻ nhìn chằm chằm vào cô, dường như muốn nhìn vào đáy lòng của cô.

Đông Phương Tuyết nhẹ nhàng nói: “A Lạc, không chỉ em biết mệt mỏi, anh cũng biết.”

20. Chương 39-40

Chương 39: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (39)

Có đôi khi hắn cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, mà là mệt tâm. . . .

Không phải cơ thể mệt mỏi, mà là tâm mệt mỏi!

Hắn nhìn Nguyệt Trì Lạc bằng ánh mắt rất bất đắc dĩ. . . .

Nguyệt Trì Lạc vẫn im lặng lắng nghe, đến khi nghe được câu cuối cùng đó cả người cô bỗng ngậy ra, trong lòng cực kỳ hoảng loạn!

Cái gì cũng không làm được, cứ như vậy ngơ ngác nhìn Đông Phương Tuyết, trong lòng lạnh run từng hồi.

Không thể nói rõ ràng đó là cảm giác gì. . . .

Nhưng mà có chút khổ sở, có chút lạnh lẽo. . . .

Trong lòng một mảnh hoang vắng tiêu điều!

Nhìn gương mặt tuyệt mỹ lạnh nhạt của Đông Phương Tuyết, trong nháy mắt lồng ngực chợt hít thở không thông, y hệt như có nỗi đau đớn không tên xỏ xuyên qua đáy lòng.

Rất đau, rất đau, thật rất đau. . . .

Hai người cùng lặng lẽ nhìn nhau, trong đôi mắt là sự thâm sâu khó đoán khiến cho người ta không thấy rõ rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Hai đôi mắt xinh đẹp nhưng hai vẻ mặt lại bất đồng.

Đối diện nhìn nhau ở giữa không trung, vừa ngênh chiến vừa triền miên dây dưa. . . .

Trăm lời ngàn ý nói không hết, toàn bộ đặt vào trong mắt của mỗi người.

Sau đó sự trầm mặc lan tỏa ra như muốn hít thở không thông, đè nén cơ hồ khiến cho người ta không thở nổi.

Một lát sau, Nguyệt Trì Lạc mới lẩm nhẩm như tự nói với chính mình: “Em chưa từng tin tưởng anh? A Tuyết, hóa ra anh nghĩ em như thế ư. . . .”

Cô chưa từng tin tưởng hẳn?

Không có sao?

Nước mắt trong nháy mắt xông lên hốc mắt, dường như không có ý muốn dừng lại, từng giọt từng giọt tuôn xuống trên khuôn mặt tái nhợt, sau đó rơi vào trước ngực áo, cuối cùng hóa thành hơi nước biến mất không thấy gì nữa. . . .

Nhưng vẻ mặt và nước mắt của Nguyệt Trì Lạc hoàn toàn trái ngược nhau, bỗng nhiên cô toét miệng cười, nụ cười vô cùng rực rỡ, xán lạn nở rộ như hoa hướng dương.

Đông Phương Tuyết cảm thấy đau lòng.

Thật đau, thật rất đau. . . .

Hắn vươn tay ra muốn chạm vào cô nhưng lại bị cô né tránh.

Nguyệt Trì Lạc lắc lắc đầu thản nhiên nói: “Thật ra thì em tin anh, em chỉ là có chút không yên lòng mà thôi. . . .”

“Em sợ, sợ cuộc sống bình thường này không phải là thứ anh muốn, sợ sớm muộn rồi cũng có một ngày anh sẽ thấy chán ngán cuộc sống như thế, sự hấp dẫn trên đời này quá lớn, người xấu quá nhiều, mà anh thì lại quá xuất sắc. . . .”

Chương 40: Đánh thắng lưu manh, đấu với tiểu tam (40)

“Em thật sự là có hơi sợ, có chút lo lắng. . . .”

Sợ!

Cô chỉ sợ, chỉ lo lắng, lo lắng chồng mình sẽ bị hấp dẫn!

Trên cái thế giới ngợp trong vàng son muôn hình muôn vẻ này, phải yêu nhau đến mức nào mới có thể vượt qua được sự tầm thường đó? Chống lại được với thời gian?

Bên ngoài ùn ùn kéo đến thậm chí không cần che giấu đó không phải là những cô gái ỷ vào sự xinh đẹp của mình mà làm kẻ thứ ba sao?

Họ ỷ vào sự xinh đẹp, ỷ vào còn trẻ tuổi, sa đọa cơ thể bán đứng linh hồn!

Có bao nhiêu gia đình ấm êm hòa thuận đã bị phá hủy?

Tuy rằng không tất cả đều là lỗi của phái nữ, nhưng nếu như không có sự quyết tâm quỵn rũ của họ thì làm sao có thể phát triển đến tình cảnh như ngày hôm nay?

Còn A Tuyết thì thế nào. . . .

Cái khác không nói, chỉ nói tới tấm thân xác, sắc đẹp của hắn đã là hiếm thấy ở trên đời này rồi.

Có bao nhiêu cô gái, thậm chí liếc mắt nhìn tới hắn từ xa, dù cho giữ không được tim mình mà ngay cả lòng cũng không thể giữ nổi, thì làm sao có thể giữ được cơ thể, giữ được tư tưởng?

Mà A Tuyết, người đàn ông tuyệt thế đó cho tới bây giờ đối với bất kỳ người nào cũng lạnh nhạt bỗng nhiên tươi cười dịu dàng với người con gái khác như thế, bảo cô làm thế nào có thể yên tâm, làm sao có thể không suy nghĩ lung tung?

Cho tới bây giờ đều là một cô gái kiêu ngạo, xem nhẹ mọi chuyện, thậm chí giết người không chớp mắt, là một người con gái mà cho tới bây giờ đối với bất cứ chuyện gì bất luận kẻ nào không để bụng.

Giờ khắc này. . . .

Đã vì tình yêu, vì sự rung động nhất thời, vì muốn sống một đời bên nhau mà phải chịu uất ức như vậy, lo lắng như vậy, bàng hoàng như thế.

Mơ mịt không hiểu gì như một đứa trẻ thơ. . . .

Mang theo sự vô tri cùng bất an đối mặt với cái thế giới này!

Nói cho cùng, về phương diện tình cảm Nguyệt Trì Lạc chỉ là một tay mơ mới mẻ, mới mẻ về mọi thứ cái gì cũng không hiểu!

Cô chỉ biết giết người. . . .

Gia gia đã dạy cô rất nhiều thứ, mỗi phương diện đều có liên quan với nhau, nhưng duy chỉ có không chỉ dạy cô làm thế nào để yêu một người!

Trong chớp nhoáng này, Nguyệt Trì Lạc cảm thấy thật thương tâm thay ình. . . .

Cô ngẩng đầu lên nhìn Đông Phương Tuyết nhíu chặt mặt mày, vươn ra một ngón tay lạnh y hệt như nước đá xoa nhẹ mi tâm hắn, vuốt lên nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của hắn, giọng nói mang theo chút bá đạo cùng kiên quyết: “Đông Phương Tuyết, ngoại trừ em ra, đừng cười với bất kỳ người con gái nào khác!”

21. Chương 41-42

Chương 41: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (1)

Cô ngẩng đầu lên nhíu chặt mày nhìn Đông Phương Tuyết, vươn ra một ngón tay lạnh y hệt như nước đá xoa nhẹ mi tâm hắn, vuốt lên nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của hắn, giọng nói mang theo chút bá đạo cùng kiên quyết: “Đông Phương Tuyết, ngoại trừ em ra, đừng cười với bất kỳ người con gái nào khác!”

Có thể là cười xa cách, cười lạnh nhạt, cười từ chối, miễn là đừng cười dịu dàng như vậy....

Cười dịu dàng như vậy với người phụ nữ khác sẽ khiến cô cảm thấy A Tuyết không còn là của một mình cô nữa.

Cười dịu dàng như vậy với người phụ nữ khác sẽ khiến trong đáy lòng cô cảm giác lo lắng....

Cười dịu dàng như vậy với người phụ nữ khác sẽ khiến cô sợ hãi, thậm chí là khủng hoảng!

Câu nói sau cùng Nguyệt Trì Lạc không nói ra, chỉ là nhàn nhạt nở nụ cười.

Tái nhợt mà uất ức.

Không phải lỗi của Đông Phương Tuyết, thật sự không phải.

Nhưng cô vẫn kiềm chế không được mới cố tình gây sự. . . .

Muốn được hắn cưng chiều, yêu thương, bao dung, âu yếm trong vòng tay.

Đệ nhất sát thủ cũng là một phụ nữ, cho nên người phụ nữ này cũng không tránh khỏi mong muốn được đàn ông mình yêu cưng chiều.

Đông Phương Tuyết đưa bàn tay ra ôm cô gái nhỏ mảnh khảnh vào trong lòng.

Ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào cô, thật sâu, trĩu nặng và tràn đầy nhu tình. . . .

Khẽ mấp máy môi dường như muốn nói điều gì đó, cuối cùng hắn gạt đầu một cái siết chặt cánh tay ôm cô gái siết chặt trong lồng ngực: “Được.”

Chỉ một từ thôi cũng làm ặt mày cô gái giãn ra, nở nụ cười hạnh phúc nhất thế giới.

Thấy cô cười, hắn cũng cười.

Hắn có thể cười với bất cứ ai, đàn ông hay phụ nữ, người già hay đứa trẻ, nhưng hắn sẽ chỉ cười thật lòng với vợ của hắn!

Nếu như khiến cô bất an, vậy thì bất kể là ai, bất kể chuyện gì hắn cũng không cần...

Không cần, cũng được!

Hắn tới thế giới này vì cô, vì vậy tại sao không thể khiến cô hài lòng?

Tại sao phải khiến cô cảm thấy uất ức?

Đông Phương Tuyết hắn nếu như ngay cả người phụ nữ của mình cũng không chăm sóc được, còn nói gì đến yêu?

Khiến cô uất ức, hắn còn có tư cách nói yêu cô?

Tuy nhiên có lúc cô cố tình gây sự sẽ khiến hắn cảm thấy mệt mỏi, nhưng hắn vẫn nhớ, người phụ nữ trong ngực là của hắn!

Nếu như cô lo lắng, cô cố tình gây sự, như vậy người sai nhất định là mình!

Cuối cùng, hắn thở dài thỏa hiệp, giữa hai hàng lông mày đều là yêu thương cưng chiều cô.

Đông Phương Tuyết nói: “A Lạc, Đông Phương Tuyết yêu em, chỉ yêu mình em...”

Chương 42: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (2)

Đông Phương Tuyết nói: “A Lạc, Đông Phương Tuyết yêu em, chỉ yêu mình em...”

Từ nay về sau, Đông Phương Tuyết chỉ yêu mình Nguyệt Trì Lạc, thế giới của hắn cũng chỉ có cô.

Chỉ có thể là cô, cũng sẽ chỉ có một mình cô!

Hắn không dám cam đoan sau này sẽ thay lòng đổi dạ hay không, nhưng chỉ cần Nguyệt Trì Lạc một ngày còn là vợ của hắn, là người phụ nữ hắn yêu, như vậy hắn sẽ không phản bội cô, càng không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với cô.

Thế giới của Đông Phương Tuyết, chỉ có —— Nguyệt Trì Lạc!

Mà thời gian qua hắn lại để cho cô uất ức.....

Đáng chết!

Nghĩ tới đây, Đông Phương Tuyết theo bản năng siết chặt cánh tay, hình như sợ cô không nghe thấy, lặp lại lời đã nói trước đó.

“Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết chỉ yêu em. . . .”

Khóe miệng dần dần hiện lên một đường cong ngọt ngào, Nguyệt Trì Lạc dựa vào lồng ngực Đông Phương Tuyết, cọ cọ đầu vào ngực hắn.

Cô miễn cưỡng “Ừ” một tiếng.

Một lúc sau. . . .

Không nghe được lời nói muốn nghe, Đông Phương Tuyết không nhịn được hừ một tiếng, tiếng cuối còn cố tình kéo thật dài.

Giọng nói kia, rất nguy hiểm!

Nguyệt Trì Lạc không nhịn được cười trộm, nghịch ngợm nói: “Ừ, em nghe rồi. . .”

Nghe rồi?

Thì ra là nghe thấy rồi?

Đông Phương Tuyết cúi đầu xuống nhìn thấy Nguyệt Trì Lạc vẫn không biểu lộ gì thì nén không được tức giận.

Người phụ nữ đáng chết này, lại có thể coi thường hấn như thế!

“A Lạc, cho em thêm một cơ hội, nói. . .”

Nói?

Nói cái gì à!

Muốn cô nói gì đây?

Cho là Nguyệt Trì Lạc cô dễ bị bắt nạt?

Nghĩ tới nửa tháng chịu uất ức, hỏa khí trong lòng Nguyệt Trì Lạc từ từ bốc lên.

Tôi đây không nói, xem anh có thể như thế nào!

Miễn cưỡng ngáp một cái, “Được rồi, em đi ngủ đây....”

Dừng một chút, nhìn gương mặt của người đàn ông đã đen đi một nửa tâm tình trong lòng lại tốt lên, cô hôn lên mặt người đàn ông nào đó một cái, trong lúc hấn còn đang ngây ngẩn cô lấy tốc độ sét đánh chạy thật nhanh về phía phòng ngủ.

Đùa à!

Cô chọc hấn nổi giận không trốn thì đúng là ngu ấy à!

Nhưng cánh tay của Đông Phương Tuyết dường như còn nhanh hơn đã tóm gọn lấy cô.

Nguyệt Trì Lạc cả kinh quay đầu nhìn lại, ánh mắt xinh đẹp của người đàn ông nhướng lên, bên trong là hai ngọn lửa dường như muốn thiêu đốt tất cả.

22. Chương 43-44

Chương 43: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (3)

Nguyệt Trì Lạc cả kinh quay đầu nhìn lại, ánh mắt xinh đẹp của người đàn ông nhướng lên, bên trong là hai ngọn lửa dường như muốn thiêu đốt tất cả.

“A Tuyết, em, muốn ngủ, để em ngủ đi...”

Con người của người đàn ông nhú lại, nụ cười đẹp tựa đóa hoa.

“A Lạc, anh chưa có nói cho em biết...Đàn ông là không thể trêu chọc, nhất là, sau khi trêu chọc xong lại nghĩ tới bỏ trốn....”

Chết tiệt!

Cô nào có trêu chọc hấn?

“Không phải là chỉ hôn một cái sao? Vậy cũng gọi là trêu chọc?”

Nguyệt Trì Lạc không cam lòng nói.

Cô hôn hấn, vậy cũng gọi là trêu chọc?

Như vậy cũng có thể khiến nửa người dưới của hấn phát hỏa?

Trời ạ!

Bên ngoài nhiều phụ nữ như vậy, nếu cởi hết đứng trước mặt hấn, phải chăng mỗi ngày hấn đều phát hỏa?

Đường như biết Nguyệt Trì Lạc đang nghĩ cái gì, Đông Phương Tuyết không nhịn được vỗ vỗ đầu cô bắt đầu nói: "Nghĩ linh tinh cái gì, trừ em ra, còn ai có thể mê hoặc được anh?"

Nguyệt Trì Lạc tò mò: "Em hôn anh, còn người ta cởi hết quần áo trước mặt anh, ai hấp dẫn hơn ai?"

Cô chỉ đơn thuần hôn anh một cái.

Hơn nữa còn là hôn ngủ ngon!

Người đàn ông này, có phải suy nghĩ nhiều quá hay không. . . .

"A Lạc, em biết không, cho dù em chỉ ngoắc tay với anh, trong mắt anh, anh cũng sẽ không chống cự nổi lực hấp dẫn đấy!"

Huống gì là một cái hôn.

Còn dám trêu chọc hắn bằng một cái hôn đầy hấp dẫn.

Nguyệt Trì Lạc còn muốn giãy giụa, nhưng Đông Phương Tuyết không cho cô cái cơ hội đó.

Hắn dễ dàng vác cô lên vai, đi thẳng đến giường lớn trong phòng ngủ.

Nguyệt Trì Lạc sợ hãi kêu lên: "Hôm nay em rất mệt!"

Cô và Đông Phương chiến tranh lạnh nửa tháng, nghĩ đến Đông Phương Tuyết bị cấm dục nửa tháng, có thể nghĩ là sẽ biết hắn giống như cầm thú rồi.

Rất lâu trước đây, Nguyệt Trì Lạc cũng đã biết Đông Phương Tuyết là một người dạ thú rồi!

Khi đó vẫn chưa xuyên qua đến hiện đại, vẫn còn đang ở thời cổ đại.

Đông Phương Tuyết của hiện tại, nhìn vào cũng có thể biết!

Nguyệt Trì Lạc sợ hãi giãy giụa kêu la.

Đông Phương Tuyết đặt cô dưới cơ thể mình, gương mặt tuyệt mỹ này, nụ cười gian tà đó khiến cho vạn vật trong trời đất đều phải biến sắc.

"Muốn ngủ? Ngoan, cố đợi chút nữa. Anh sẽ không để em phải mệt mỏi..."

Chương 44: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (4)

"Muốn ngủ? Ngoan, cố đợi chút nữa. Anh sẽ không để em sẽ mệt mỏi..."

Nói xong, hắn cúi đầu ngăn lại đôi môi muốn kháng cự của cô.

Một đôi tay hoàn mỹ bắt đầu chạy trên người cô, cởi bỏ quần áo trên người cô...

Chơi. Đùa. Câu. Dẫn.

Từng điểm mẫn cảm trên người cô hắn đều biết rõ.

Từ vành tai cho tới bờ vai nhỏ nhắn.

Nụ hôn căm dỗi, nụ hôn ướt át, dọc một đường trượt thẳng xuống phía dưới.

Chỉ chốc lát sau, cơ thể cô mềm nhũn ra tan chảy thành nước ở dưới cơ thể của hắn.

"A, Tuyết...Cho...Em.... "

Nguyệt Trì Lạc kiểm không được tiếng rên rỉ, Đông Phương Tuyết nhìn vào ánh mắt mê ly của cô nở nụ cười gian tà.

"A Lạc, những lời nên nói em còn chưa nói đấy. . . ."

Nói?

Nói gì?

Mặt Nguyệt Trì Lạc đầy vẻ mơ màng, cơ thể trần trụi khiến cô nhin không được ưỡn cong người lên, như muốn được gì đó nhiều hơn nữa.

Thế nhưng hấn lại cố tình không theo ý cô, quanh quẩn đùa giỡn với cô.

Cô ngênh đón, hấn liền lui về phía sau một chút.

Ắt phải nghe từ chính miệng cô những lời hấn muốn nghe!

“Vợ yêu, nói em yêu anh. Nói rồi anh sẽ cho em. . . .”

Thấy cô bắt đầu không kiên nhẫn, hấn lại tiếp tục cúi xuống hôn rồi ại bắt đầu dụ dỗ cô.

Khóe mắt cô ươn ướt, chỉ mong muốn nhiều hơn.

Nhưng miệng vẫn ngậm chặt, không tình nguyện mở miệng nói điều gì lại càng không tình nguyện giãi dụa mà bắt đầu khua miệng.

Thân thể lại không tiền đồ cọ xát tới.

Dường như hấn cố tình muốn hành hạ cô. . . .

“A Lạc... “

Hấn mới đi vào một chút, cô dường như muốn thở dài thỏa mãn vậy mà ngay sau đó hấn lại lui ra ngoài.

Cô bắt đầu khóc thút thít.

Khóe môi nhếch lên nụ cười kiềm nén, hấn nói ra từng chữ từng chữ dụ dỗ cô.

“Vợ yêu, nói đi, nói em yêu anh... Anh sẽ cho em.....Nói mau....”

Cô không cam lòng ngược cặp mắt mơ màng lên, nhìn hấn đầu đầy mồ hôi ả nhảnh khổ cực, có chút khổ sở nhìn khóe miệng hấn cuối cùng cũng theo lời người đàn ông hấp dẫn nói ra...

“Rất ngoan.”

Hấn thỏa mãn nở nụ cười, đôi mắt màu xám xinh đẹp chan chứa yêu thương, hạ thân đẩy một đường thật mạnh đi thẳng vào trong.....

23. Chương 45-46

Chương45: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (5)

Bàn tay Đông Phương Tuyết rất đẹp, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay mượt mà đầy đặn.

Tầm mắt Nguyệt Trì Lạc dừng lại ở bàn tay hấn, con ngươi đen nhánh khẽ co rúc lại, trong mắt lóe lên một tia than thở.

Mỹ nhân đúng là mỹ nhân.

Cho dù là một đôi tay, cũng xinh đẹp muốn chết người. (_) .

Thật là khiến người ta ghen tỵ!

Đôi tay này, nhất định là trời sanh ra để đánh dương cầm...

Nhưng bây giờ, đôi tay này lại không đành lòng đặt trên bụng Nguyệt Trì Lạc, còn không an phận di chuyển tới lui.

Toàn thân Nguyệt Trì Lạc bắt đầu run rẩy, nhìn lướt qua Đông Phương Tuyết càng chơi càng vui vẻ, có chút bất mãn mắng: “Bỏ tay anh ra, sờ tới sờ lui, rốt cuộc là anh muốn sờ nơi nào?”

Thật sự đáng giận!

Đông Phương Tuyết đúng là đội lốt cảm thú, hẳn không thể ngừng nghỉ một lát sao?

Cô vừa mới tỉnh ngủ mà thôi.

Hiện tại toàn thân đau nhức muốn chết!

Đông Phương Tuyết liếc đôi môi đỏ mọng, tròn mắt như tơ hấp dẫn người vô cùng.

“Sờ? Dĩ nhiên nên sờ vào chỗ nên sờ.”

“Chẳng lẽ. . . . A Lạc cũng biết xấu hổ? Chậc, chậc. . . . Chúng ta đã là vợ chồng, nên động, nên nhìn, thậm chí ngay cả nên. . . . Làm. . . . Kiểu nào cũng không thiếu, mà giờ em còn xấu hổ không phải đã quá muộn hay sao. . . .”

“Đông Phương Tuyết!” Nguyệt Trì Lạc then quá hóa giận, “Anh học ai? Cái khác không thấy tiến bộ mà miệng lưỡi càng ngày càng lợi hại.”

Trước kia ít nói muốn chết, giờ biến thành lời ngon tiếng ngọt hoàn toàn khỏi phải bàn.

Có đôi khi Nguyệt Trì Lạc thật đúng là chịu không nổi.

Nghĩ lại thì.....

Người cổ đại thật đúng là con mẹ nó hàm súc!

Đông Phương Tuyết không đồng tình chau mày, nốt Chu Sa đỏ giữa hai hàng lông mày tản ra thứ ánh sáng tuyệt diệu.

Bỗng nhiên, hắn cúi xuống đầu dán vào bụng Nguyệt Trì Lạc, mím mím môi mang theo một chút mong đợi nghiêm túc nói: “A Lạc, chúng ta có em bé được không?”

Nguyệt Trì Lạc cúi đầu nhìn hắn, thấy đôi mắt đầy mong đợi của người đàn ông nọ cũng không nhịn được bật cười.

“Đông Phương Tuyết, anh đã chuẩn bị tâm lý rồi sao?”

Mong muốn một đứa bé. . . .

Đông Phương Tuyết trịnh trọng gật đầu một cái.

“Ừ, đã chuẩn bị rồi.”

Lúc mới xuyên qua đến thời đại này, Đông Phương Tuyết được Nam Cung Dạ chỉ dẫn đã học được rất nhiều kiến thức ở thế giới này.

Chương 46: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (6)

Lúc mới xuyên qua đến thời đại này, Đông Phương Tuyết được Nam Cung Dạ chỉ dẫn đã học được rất nhiều kiến thức ở thế giới này.

Nhưng thế giới rộng lớn, có đủ những cái mới lạ.

Cho dù Đông Phương Tuyết là một thiên tài, cũng khó tránh khỏi có nhiều thứ không thể chú ý tới.

Hơn nữa.

Lúc Đông Phương Tuyết xuyên qua, bởi vì ảnh hưởng không gian cho nên võ công đã bị mất đi.

Ở cổ đại, hẳn mặc cảm y vàng ngọc, là Vương gia nắm giữ quyền sát sinh trong tay, là cao thủ võ lâm, sau lại được truyền ngôi Vua, trở thành Hoàng đế.

Nhưng đến hiện đại, Đông Phương Tuyết không có bất kỳ tài sản gì, đối với cái thế giới này một chữ cũng không biết, giống như một đứa trẻ, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu.

Ngay cả võ công mà hắn lấy làm kiêu hãnh cũng mất.

Võ công của Đông Phương Tuyết biến mất tương đương với người bị tàn phế một nửa!

Đây cũng là lý do tại sao khi vừa mới bắt đầu hai người không muốn có con, cũng là nguyên nhân không muốn cử hành hôn lễ.

Bởi vì Đông Phương Tuyết không muốn ngay cả vợ con mình cũng không bảo vệ được!

Hắn càng không muốn trở thành một người đàn ông vô dụng!

Đông Phương Tuyết kiêu ngạo thế kia, làm sao có thể cho phép mình một mặt khiếm khuyết không vẹn toàn như vậy?

Cho nên, trải qua một khoảng thời gian rất dài.

Đông Phương Tuyết liên tục học hỏi kiến thức, học tập những gì ở tại cái thế giới này, không để mình thua kém bất kỳ kẻ nào!

Hiện tại, xem như hắn đã thành công.

Tập đoàn Lạc Tinh tài sản không ít, thậm chí áp đảo trong giới tài phiệt, nhưng với Đông Phương Tuyết những thứ này còn lâu mới đủ, hắn sao có thể dừng lại?

Chuyện cần làm sẽ phải làm được một cách tốt nhất, Đông Phương Tuyết có nghị lực của một người đàn ông, mà người đàn ông này nhất định phải là người đàn ông giỏi nhất trong cánh đàn ông trên thế giới!

Chỉ là, muốn có một đứa con vẫn luôn là chuyện mà Đông Phương Tuyết hằng nghĩ tới.....

Hắn mong muốn có một đứa bé, là cốt nhục hòa quyện tinh hoa của Nguyệt Trì Lạc và Đông Phương Tuyết hắn!

Hiện tại. . .

Nguyệt Trì Lạc nhìn Đông Phương Tuyết, nhìn cặp mắt màu xám tro lạnh kia đang phát sáng.

Nghiêm túc gật đầu một cái: “Được, chúng ta cùng sinh một đứa bé.”

Sống bên nhau cũng đã nhiều năm như rồi, cũng đến lúc nên có một đứa bé.

Cho dù Đông Phương Tuyết không nói, Nguyệt Trì Lạc cũng đã muốn rồi!

Thấy Nguyệt Trì Lạc gật đầu, Đông Phương Tuyết nhếch miệng, trong mắt lộ ra một chút ý cười, dáng vẻ một người đàn ông dịu dàng hoàn mỹ.

“A Lạc, em nói xem, con của chúng ta có thể đã có bên trong chưa?”

24. Chương 47-48

Chương 47: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (7)

“A Lạc, em nói xem, con của chúng ta có thể đã có bên trong chưa?”

Dán vào bụng Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết cười vui vẻ như một đứa bé.

Nguyệt Trì Lạc gắt giọng: “Nào có nhanh như vậy, anh cứ làm như trồng rau ấy. . .”

Trồng rau cũng không nhanh như vậy, còn phải tưới nước nãy mầm!

Đông Phương Tuyết ngẩng đầu lên trước bụng của Nguyệt Trì Lạc, hàng lông mi khẽ nhếch lên, cong cong đến mê hoặc lòng người, đôi đồng tử màu xám giống như ánh sao trong đêm tối chợt phát ánh sáng đến chói mắt.

Nốt Chu Sa giữa hai hàng lông mày tuyệt đẹp tự nhiên.

Đông Phương Tuyết khuyñh quốc khuyñh thành như vậy, lại càng khiến người ta khuyñh tâm.
Trên đời này, chỉ sợ không người nào không thể cố ý mê hoặc người đàn ông này.
Hai mắt nóng rực khóa chặt trên vẻ mặt khấn trương của Nguyệt Trì Lạc, từ từ lại gần môi cô...
Rạo rức áp xuống.
Nguyệt Trì Lạc nghe thấy âm thanh của Đông Phương Tuyết mơ hồ truyền đến.
“A Lạc, bây giờ, chúng ta nên tạo người thôi.....”
Ngày thứ hai.
Nguyệt Trì Lạc vẫn bị Đông Phương Tuyết đánh thức, mặc dù động tác của hắn đã rất nhẹ nhàng.
Có thể là do lòng cảnh giác của Nguyệt Trì Lạc hoặc cũng có thể là cô đã tỉnh.
Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần Đông Phương Tuyết vừa tỉnh, Nguyệt Trì Lạc nhất định sẽ tỉnh dậy theo.
Ở với nhau bấy lâu nay, Đông Phương Tuyết biết nói cũng vô ích, cho nên cũng lười nói.
Chỉ dặn cô nghỉ ngơi thật tốt.
Lần này cũng như vậy.
Đông Phương Tuyết hôn chào buổi sáng với Nguyệt Trì Lạc, nhìn cô gái còn đang mơ màng một lúc rồi mới đi rửa mặt.
Nguyệt Trì Lạc vén chăn lên bước xuống sàn nhà.
Sàn nhà hơi lạnh, khiến đôi chân trắng muốt hơi co lại.
Nguyệt Trì Lạc theo thói quen mở tủ quần áo.
Một tủ đầy quần áo, bên trái treo quần áo của Nguyệt Trì Lạc cô, bên phải là đồ của Đông Phương Tuyết, còn phía dưới là đồ trang sức.
Mỗi lần thấy sắp xếp như vậy đều khiến cô cảm thấy ấm áp.
Nhanh chóng chuẩn bị quần áo cho Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc chờ Đông Phương Tuyết mặc quần áo tử tế, sau đó hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày, giúp Đông Phương Tuyết thắt cà vạt!
Chương 48: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (8)
Nhanh chóng chuẩn bị quần áo cho Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc chờ Đông Phương Tuyết mặc quần áo tử tế, sau đó hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày, giúp Đông Phương Tuyết thắt cà vạt!
Đông Phương Tuyết vừa từ phòng rửa mặt bước ra thì nhìn quần áo đã sớm được đặt trên giường chờ hắn thay.
Thấy Nguyệt Trì Lạc đi chân không, hai hàng lông mày của Đông Phương Tuyết khẽ nhíu lại.
“Đã nói với em bao nhiêu lần, sàn nhà rất lạnh, sao lúc nào cũng quên mang dép vậy.....”
Không hề có ý trách cứ, chỉ là có chút thương yêu.
Cầm lấy dép tới, Đông Phương Tuyết ngồi xổm trên mặt đất nâng bàn chân Nguyệt Trì Lạc lên giúp cô mang vào.
Nguyệt Trì Lạc nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc.
“Em đó. . . .”
Đông Phương Tuyết thở dài, giọng tràn đầy cưng chiều hạnh phúc.
Cuộc sống của hai người, nhất là hai người yêu nhau, thật sự rất hạnh phúc.

Trong cuộc sống thường ngày, Nguyệt Trì Lạc cùng Đông Phương Tuyết đều không muốn tìm người giúp việc.

Dù sao đây cũng chỉ là cuộc sống của một gia đình bình thường, họ đều không hi vọng bất kỳ ai tới quấy rầy tới thể giới của hai người.

Cầm cà vạt lên, Nguyệt Trì Lạc đi cà nhắc tới, chăm chú tỉ mỉ thắt cà vạt cho người đàn ông của mình.

Hàng mi thon dài khẽ run Nguyệt Trì Lạc ngẩng đầu lên, từ độ cao của Đông Phương Tuyết nhìn xuống, bộ ngực của cô từ góc độ này thu hết vào mắt.

Những lúc như thế này, Đông Phương Tuyết không nhận được ý cười nơi khóe miệng.

“Về sau, không được thắt cà vạt cho bất kỳ người đàn ông nào. Ngoại trừ anh ra, bất cứ ai cũng không thể. . . .”

Vuốt vuốt mái tóc của Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết nở nụ cười sáng rỡ đầy mê hoặc.

Nguyệt Trì Lạc làm như không nghe thấy.

Trước khi Đông Phương Tuyết bước ra cửa, cô lại không nhận được nhắc nhở hắn: “Nhớ ăn sáng. . . .” Nếu không sẽ đau dạ dày.

“Chờ anh về.”

Hôn Nguyệt Trì Lạc một cái thật nồng nàn, sau đó Đông Phương Tuyết mới ra cửa đi làm.

Nguyệt Trì Lạc đứng ở ban công nhìn theo cho đến khi xe Đông Phương Tuyết biến mất không nhìn thấy gì nữa, cô mới thu hồi ánh mắt.

Nguyệt Trì Lạc vào trung tâm thương mại đi dạo một vòng, cuối cùng vẫn hài lòng với chiếc cà vạt màu xám đậm nhất.

Chiếc cà vạt được dệt từ tơ tằm nổi vân hoa, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, giá cả. . . . Không đáng nhìn.

25. Chương 49-50

Chương 49: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (9)

Chiếc cà vạt được dệt từ tơ tằm nổi vân hoa, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, giá cả. . . . Không đáng nhìn.

Đối với người như Nguyệt Trì Lạc, căn bản nhìn trúng là nhắc luôn.

Mặc dù cô không có cha mẹ, nhưng từ nhỏ thứ nên có cho tới bây giờ đều không ít, càng về sau này cuộc sống lại càng khỏi phải nói.

Hơn nữa khi làm đặc công, thù lao cũng không ít.

Giá tiền chẳng hạn, lại càng khỏi phải nói.

Nguyệt Trì Lạc sờ một cái cà vạt, tưởng tượng cảnh Đông Phương Tuyết đeo nó trên cổ, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Nhất định, rất đẹp mắt.

Đang muốn gọi nhân viên phục vụ, lúc này, bên cạnh lại vang lên một giọng nữ thanh thúy dễ nghe.

“Cô bán hàng, tôi muốn cái này.”

Bàn tay trắng nõn chỉ vào chiếc cà vạt màu xanh ngọc bên cạnh Nguyệt Trì Lạc.

Giọng nói lạnh lạnh dễ nghe này ở rất gần Nguyệt Trì Lạc, thậm chí là ở ngay sát bên tai, giống như là cố ý nói cho Nguyệt Trì Lạc nghe.

Nguyệt Trì Lạc ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng, là mùi hoa Bách Hợp.

Mùi này rất dễ chịu, cũng không làm người ta khó chịu.

Gương mặt xinh đẹp khẽ nhú lại, Nguyệt Trì Lạc thuận thể ngẩng đầu nhìn qua, con ngươi chợt co rụt lại.

Gương mặt vô cùng tuyệt mỹ như vậy đập vào mi mắt.

Chủ nhân của gương mặt này có biểu cảm phong phú, cho thấy mỗi nét mặt của cô ta đều là tự phát, thậm chí không hề có chút giả tạo.

Cô ta cười nhẹ nhìn Nguyệt Trì Lạc, không hề có chút ngạc nhiên e ngại nào lại còn kèm theo chút khiêu khích.

Gương mặt tinh xảo mỹ lệ đó có thể nói sánh hơn cả những bảo vật quý giá, cùng một đôi mắt màu hổ phách cực kỳ chói lọi.

Đôi đồng tử trong trẻo lấp lánh, không nhiễm bất cứ tạp chất gì.

Nguyệt Trì Lạc mấp máy môi, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng con ngươi đen nhánh thoáng hiện tia lạnh lẽo.

Không thể phủ nhận, người phụ nữ này thật đặc biệt.

Đặc biệt đến mức trong lòng Nguyệt Trì Lạc có chút khác thường. . . .

Dĩ nhiên, quan trọng nhất không phải người phụ nữ này đặc biệt, mà người phụ nữ này chính là người phụ nữ cùng Đông Phương Tuyết đăng trên đầu tờ báo.

Người phụ nữ này, chính là chị gái của Nam Cung Huyền!

Lúc này cô ta tới đây làm gì?

Khiêu khích mình?

Tuyên chiến với mình?

Nguyệt Trì Lạc cũng không thường ra khỏi nhà, cho nên càng không có chuyện trùng hợp như vậy.

Cô vừa ra nhà lần đầu tiên đã chạm mặt cô ta!

Chẳng lẽ, cô ta luôn theo dõi mình?

Chương 50: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (10)

Chẳng lẽ, cô ta luôn theo dõi mình?

Hoặc là, giám thị mình?

Nghĩ tới đây, Nguyệt Trì Lạc lạnh lùng nhếch môi nở nụ cười.

Người phụ nữ này tên là Nam Cung Tĩnh, là thành viên hội đồng quản trị tập đoàn Nam Cung, chẳng qua chỉ là đối tác kinh doanh của A Tuyết!

Không có bất kỳ quan hệ gì với A Tuyết.

Nghĩ tới đây, Nguyệt Trì Lạc lại cảm thấy hoàn toàn không cần thiết bởi vì một người không liên quan mà phá hư tâm trạng tốt của mình.

Lấy cà vạt xong, cô bước ra ngoài.

Nam Cung Tĩnh không hề che giấu vẻ khiêu khích nhìn Nguyệt Trì Lạc, thấy cô rời đi lúc này đột nhiên lên tiếng.

Thờ ơ liếc nhìn cô ta nói: “Tôi chưa từng dò tung tích của cô, càng không theo dõi cô, chỉ là vừa vịn trên đường gặp cô mà thôi. Chỉ có người phụ nữ ngu xuẩn mới đi đối phó với phụ nữ, tôi hiện tại chỉ có hứng đối phó với đàn ông. Tôi nói vậy tin hay không, tùy cô....”

Khóe môi khẽ nhếch lên mỉm cười, Nguyệt Trì Lạc dừng bước lại, chậm rãi nhú mày, động tác này hoàn toàn giống hệt như mỗi khi Đông Phương Tuyết làm.

Thật không hổ là hai vợ chồng.

Cô nhìn Nam Cung Tĩnh, ưu nhã tự nhiên châm chọc nói: “Cô không cảm thấy mình rất ngu ngốc sao? Bây giờ cô nói chuyện này với tôi, không phải là muốn nói cho tôi biết cô muốn đối phó với A Tuyết nhà tôi hay sao? Nếu mục tiêu của cô là đàn ông có vợ, hơn nữa lại là A Tuyết nhà tôi, nếu mục đích của cô muốn làm tiểu tam, như vậy tôi sẽ dùng hành động để nói cho cô biết, hành động của cô ngu xuẩn như thế nào!”

Nguyệt Trì Lạc khẽ mỉm cười, trong mắt không hề có sát khí, nhưng lại tản ra một loại khí thế mãnh liệt khiến cho người khác khiếp đảm kinh sợ.

Cô đang dùng ngôn ngữ cảnh cáo Nam Cung Tĩnh, muốn đoạt người đàn ông của Nguyệt Trì Lạc cô, chắc chắn không có kết quả tốt.

Cô nhất định sẽ khiến cho cô ta hiểu cái gì gọi là biết khó mà lui!

Cái gì gọi là, sống không bằng chết!

Ánh mắt Nam Cung Tĩnh dừng lại trên khuôn mặt của Nguyệt Trì Lạc, con người màu hổ phách chột lạnh lẽo.

26. Chương 51-52

Chương 51: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (11)

Ánh mắt Nam Cung Tĩnh dừng lại trên khuôn mặt của Nguyệt Trì Lạc, con người màu hổ phách chột lạnh lẽo.

Thứ cô muốn, chưa bao giờ mà không có được.

Bất kể là ai, bất kể chuyện gì, bất kể thứ gì, đến cuối cùng, chỉ cần Nam Cung Tĩnh này muốn, thì đó nhất định sẽ là của cô.

Cho dù không được, cô sẽ bắt chấp thủ đoạn để giành lại!

Nhà Nam Cung có một gia quy vô cùng cường hãn, không thể để nhà Nam Cung mất thể diện, có một số thứ không giành được thì phải phá hủy!

Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành.

Gia quy nhà Nam Cung nghiêm khắc, cũng chính là kiểu tác phong thô phỉ của Nam Cung Tĩnh!

Ánh mắt đảo qua thu lại ý lạnh, cô khiêu khích nhìn Nguyệt Trì Lạc.

Huyết sáo một tiếng như người chủ chốt, cũng giống như Nguyệt Trì Lạc không hề che giấu mục đích gặt đầu với, “Nếu như cô có bản lĩnh dạy dỗ tôi, không bằng cô hãy trông chừng thật kỹ người đàn ông của mình đi, bởi vì không lâu nữa, người đàn ông của cô nhất định sẽ trở thành của Nam Cung Tĩnh tôi!”

Bởi vì tôi muốn, cho nên phải là của tôi.

Người phụ nữ này, đủ anh dũng, đủ lạc quan, cũng vừa đủ không biết xấu hổ!

Chỉ là, tác phong thô phỉ như vậy, cướp người trắng trợn như vậy, lại khiến cho Nguyệt Trì Lạc không thể nào ghét bỏ được.

Ít nhất, cô ta có đủ dũng khí.

Ít nhất, cô ta có đủ dũng khí khiêu chiến với cô, không giống dạng tiểu tam giả vờ yếu ớt cố ý hãm hại người.

“Tôi sẽ mở mắt chờ xem.”

Nguyệt Trì Lạc hừ một tiếng xoay người muốn đi.

“Đợi một chút.” Nam Cung Tĩnh lên tiếng gọi Nguyệt Trì Lạc lại.

Cô cầm chiếc cà vạt màu xanh ngọc xoay trước mặt Nguyệt Trì Lạc một vòng, híp mắt cười nói: “Cô nhớ kỹ chiếc cà vạt này một chút. Thấy rõ chưa? Tôi sẽ khiến cho cô thấy, Nam cung Tĩnh tôi đây làm thế nào để đeo nó lên cổ Đông Phương Tuyết. Tôi bảo đảm, không quá ba ngày, cô nhất định sẽ thấy nó trên người anh ấy!”

Dứt lời, cũng không nhìn phản ứng của Nguyệt Trì Lạc, Nam Cung Huyền cầm chiếc cà vạt lên vừa đi vừa lười biếng ngáp một cái: “Buồn ngủ chết mất, thôi không nói với cô nữa, mong rằng chúng ta sẽ gặp lại vào lần sau.....”

Nguyệt Trì Lạc đứng yên tại chỗ, mặt mày đen như đất nồi.

Người phụ nữ đặc biệt như vậy, nếu như cô ta muốn quyến rũ ai thì khẳng định sẽ không có việc gì khó.

Nói thật, người như vậy Nguyệt Trì Lạc thật hiếm thấy.

Nếu như không phải đối tượng cô ta muốn quyến rũ là Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc sẽ vô cùng hâm mộ cô ta.

Chương 52: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (12)

Nếu như không phải đối tượng cô ta muốn quyến rũ là Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc sẽ vô cùng hâm mộ cô ta.

Nghĩ đến những lời nói của Nam Cung Tĩnh trước khi đi, đôi mắt cô không khỏi cau lại.

Cô quả thật muốn thử đợi xem Nam Cung Tĩnh có bản lĩnh gì có thể làm cho A Tuyết đeo chiếc cà vạt màu xanh ngọc đó!

Chỉ là....

Đến lúc đó nếu như thật sự thấy nó trên người Đông Phương Tuyết, mặc kệ Nam Cung Tĩnh dùng bất kỳ thủ đoạn nào, liệu cô có thất vọng không?

Nghĩ một chút, khoe miệng Nguyệt Trì Lạc châm chọc nở nụ cười.

Không phải là không đủ tin tưởng, mà là vẫn không bỏ được để tâm.

Sự tín nhiệm này, thật đúng là không thể một sớm một chiều có thể mà thành được!

“Thưa cô Nguyệt, mời cô ký tên ở phía trên.” Âm thanh của nhân viên bán hàng phá vỡ suy nghĩ của Nguyệt Trì Lạc.

Nhướng lên đôi mắt sắc bén nhìn về mặt kính cản của cô phục vụ, hàng lông mi đậm dài của Nguyệt Trì Lạc rũ xuống, cô cầm bút hý hoáy ký tên mình lên tờ giấy.

Tiếp đến cũng không ngần ngại lên nói: “Lần sau nhớ gọi tôi là bà Đông Phương!”

Từ trung tâm thương mại đi ra, Nguyệt Trì Lạc liếc mắt đã nhìn thấy trước cổng trung tâm này là một chiếc xe Lamborghini thể thao sáng chói... Đứng bên cạnh là một anh chàng thanh niên cực kỳ đẹp trai.

Mặc dù hắn ta đeo một chiếc kính mát bản to, mặc dù chiếc xe thể thao cực kỳ sáng chói, nhưng vẫn không che giấu hết vẻ đẹp của chàng thanh niên này.

Hắn giống như một vật sáng, bất kỳ thứ gì cũng không ngăn cản được sức hấp dẫn trên người hắn.

Trên đường người đến người đi nhưng ánh mắt của họ đều dừng lại trên người anh thanh niên thật lâu không chịu rời.

Hắn ta thần nhiên hưởng thụ ánh mắt của mọi người, thần nhiên nhìn Nguyệt Trì Lạc đi tới.

Nụ cười trên khoe miệng thực phong lưu phóng đảng tựa như yêu tinh khiến người ta bị mê hoặc mà không biết.

Nhìn Lệnh Hồ Ly đi thẳng về phía mình, Nguyệt Trì Lạc bất giác nhú mày: “Vết thương lành rồi sao? Sao lại chạy lung tung như thế?”

Cặp mắt của Lệnh Hồ Ly giấu dưới cặp mắt kính vì cô gái đang nhăn mày mà nhú lại.

27. Chương 53-54

Chương 53: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (13)

Cặp mắt của Lệnh Hồ Ly giấu dưới cặp mắt kính vì cô gái đang nhăn mày mà nhú lại.

Hắn bình thần ung dung nhận lấy túi đồ trên tay cô, miệng vẽ một nụ cười phóng đảng huyết sáo: “Tiểu A Trì, chẳng lẽ em. . . .Đang lo lắng cho anh?”

“Phải.” Nguyệt Trì Lạc Trì khẽ gật đầu.

Chân mày nhướng lên cặp mắt thâm thúy phát ra thứ ánh sáng vừa yêu nghiệt vừa lẳng lơ, Lệnh Hồ Ly che bên ngực bị thương cười đùa nói: “A Trì lo lắng cho anh như thế... Anh tình nguyện để người ta đánh mình bị thương nữa không hề gì.”

Nguyệt Trì Lạc hé miệng cười, thận trọng nói: “Anh muốn chết thì chết xa một chút, đừng làm phiền mắt em.”

Hắn bĩu môi không nói, cũng rất phong độ mở cánh cửa xe bên ghế phụ ra.

Đợi Nguyệt Trì Lạc ngồi vào xong xuôi hắn mới đi về chỗ của mình.

Thắt dây an toàn, khởi động, nhấn ga.

Nhấn ga hết cỡ...

Xe xoay tròn 180 độ, bánh xe ma sát với mặt đất phát ra một tiếng vang chói tai.

Nếu như không phải là Nguyệt Trì Lạc đủ bình tĩnh, đổi lại là người khác có lẽ lúc này đã sợ hãi hét ầm lên.

Nhìn lại Lệnh Hồ Ly, lúc này đây, hai tay hắn đặt ở trên tay lái, khóe mắt sáng quắc liếc nhìn Nguyệt Trì Lạc, ngón tay như không có chuyện gì xảy ra đặt về vị trí cũ.

Nguyệt Trì Lạc nghiêng đầu nhìn hắn, suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc: “Nhiệm vụ lần này rất khó giải quyết?”

Nếu không khó giải quyết, thanh niên này sao có thể bị thương như vậy?

Hắn hơi sững sờ, ngay sau đó cười to: “Bản thiếu gia ra tay, có việc gì mà không thể giải quyết được!”

Vừa nói xong, giọng hắn có chút thay đổi, “Chỉ là sau đó có chút phiền phức.”

Hàng lông mi khẽ run rẩy, thấy trên mặt Lệnh Hồ Ly cũng không có vẻ gì khác thường, Nguyệt Trì Lạc mới yên tâm.

Suy nghĩ một hồi cô mới bình tĩnh hỏi hắn: “Có cần em giúp anh một tay không? Hay là muốn tránh đi đâu đó?”

“Có thể tránh đi đâu? Tiểu A Trì, em nên biết, chỗ nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất.....Huống chi bọn họ đều không thể điều tra ra thân phận của anh, anh còn quang minh chính đại xuất hiện ở đây mà sợ cái gì, bình đến tướng chần là được. Có điều. . . . Vào hai năm trước không phải em đã không còn để ý đến những chuyện này rồi sao?”

Thực sự có thể vì hắn mà tình nguyện trở lại nghề cũ sao?

Dù sao cũng là anh em đồng môn, tình cảm vẫn là gần gũi thân thiết.

Chương 54: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (14)

Dù sao cũng là anh em đồng môn, tình cảm vẫn là gần gũi thân thiết.

Một người đàn ông, nếu như cô đã từng có lúc vui vẻ nói cười với hắn, như vậy có thể hắn không nhớ cô hoặc cũng có thể nhớ.

Nhưng nếu cô đã từng khóc cùng hắn, vậy thì người đàn ông này, nhất định vĩnh viễn sẽ ghi nhớ cô.

Nguyệt Trì Lạc với Lệnh Hồ ly, chính là người mà cô đã từng cùng khóc.

Chính là người khiến cho hắn vĩnh viễn khi nhớ trong lòng!

Nghĩ đến điều gì đó, hắn tháo kính mắt xuống, ánh mắt hơi nhướng lên, “Mà này, Tiểu A Trì, trước mắt có một chuyện cần em giúp đỡ đây.”

“Chuyện gì?” Nguyệt Trì Lạc tò mò nhướng mày hỏi.

Hắn thần bí cười cười, xe đột nhiên bẻ lái, thẳng gấp tấp sạt vào sau đó ngừng lại.

‘Thế Kỷ Minh Châu’, là khách sạn cao cấp nhất thành phố S.

Lệnh Hồ ly kéo cánh tay của Nguyệt Trì Lạc khoắc vào tay mình, nghiêng đầu nhìn ngắm cô hài lòng gật đầu nói: “Em chỉ cần phối hợp với anh như thế này là được rồi.”

Ngắm nghía đại sảnh tráng lệ cả buổi Nguyệt Trì Lạc mới thốt được một câu: “Chẳng lẽ anh tới xem mắt?”

Chẳng lẽ cô đến đây để làm lá chắn cho hắn?

Lệnh Hồ ly khẽ nhếch môi cười: “Rất thông minh.”

Mặt Nguyệt Trì Lạc chợt tái đi.

Cô nhìn quanh bốn phía, lúc này chỉ mong không đụng phải người quen, nếu không, cho dù chỉ là giả nhất định Đông Phương Tuyết sẽ tức giận.

Ngẫm lại thì, thực ra, hình như cô cũng đâu có người quen?

Suy nghĩ kỹ một chút, thật sự là không có một ai.

Cho dù là có, thì cơ hội để đụng mặt cũng là ít lại càng thêm ít.

Lệnh Hồ Ly, chỉ có thể nói là một người ngoại lệ!

Lệnh Hồ ly thong thả ung dung nói: “Minh Châu là sản nghiệp của nhà họ Hồ, ngoại trừ anh, hôm nay em sẽ không gặp phải người quen nào cả.”

Hiển nhiên, hắn nhìn ra được tâm tư của cô.

‘Đỉnh...?’

Thang máy dừng ở lầu cuối, Lệnh Hồ ly dẫn theo Nguyệt Trì Lạc đi thẳng vào phòng lớn.

Cả phòng lớn, vị trí gần cửa sổ cũng chỉ có ba người ngồi ở đó.

Một người là một cô gái trẻ, còn lại là một người đàn ông và một người phụ nữ trung niên.

Lệnh Hồ ly ấn Nguyệt Trì Lạc ngồi xuống, kế tiếp nhìn về phía mấy người kia, bình tĩnh giới thiệu: “Đây là bạn gái tôi.”

Nguyệt Trì Lạc nhếch môi mỉm cười.

Lệnh Hồ Ly bắt đầu bằng một câu như vậy, cũng không có xưng hô rõ, Nguyệt Trì Lạc muốn lễ phép chào hỏi một tiếng cũng không biết nên phải thế nào.

28. Chương 55-56

Chương 55: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (15)

Lệnh Hồ Ly bắt đầu bằng một câu như vậy, cũng không có xưng hô rõ, Nguyệt Trì Lạc muốn lễ phép chào hỏi một tiếng cũng không biết nên phải thế nào.

Cô gái nọ quan sát Nguyệt Trì Lạc, ánh mắt chợt sắc lại, nói vậy là sao?

Không có ghen tỵ, không có ghen ghét.

Tóm lại, chẳng có cái gì cả!

Giống như đang nhìn không khí.

Nguyệt Trì Lạc vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì, nếu người ta đã không nhìn mình, vậy thì mình cũng chỉ có thể không cần nhìn tới cô ta.

Cô gái chỉ cười nhẹ nói với Lệnh Hồ ly: “Tương lai em sẽ là vợ anh.”

Thật khôi hài!

Lệnh Hồ ly nghiêng đầu cười cười giễu cợt nói: “Dư Nhã Nhã, cô không nghe thấy sao?”

Hắn ôm eo Nguyệt Trì Lạc, thân mật nói: “Đây là bạn gái tôi, bà xã tương lai của tôi, Tiểu Nhã, tôi sẽ không lấy cô.”

Dư Nhã Nhã cup mắt, không cho thấy rõ vẻ mặt lúc này của cô, chỉ từ tốn ném trà.

Giọng nói rất tỉnh táo: “Bữa tiệc đính hôn đã định vào đầu tháng tám tới. Tái Tái, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp lại.”

Tái Tái?

Nguyệt Trì Lạc nghiêng đầu nhìn sang Lệnh Hồ Ly.

Hắn nhìn thẳng vào Dư Nhã Nhã, ánh mắt lạnh lẽo nói: “Dư Nhã Nhã, cô không hiểu tiếng người hay sao? Vậy để tôi nói lại cho cô nghe lần nữa...”

Ngừng lại một chút, hắn gần từng chữ: “Tôi đã có bạn gái, tôi sẽ không kết hôn với cô, cả đính hôn cũng không thể nào.”

Dứt lời, Lệnh Hồ ly nhếch môi cười, trước mặt mọi người cúi xuống hôn lên môi Nguyệt Trì Lạc.

Toàn thân cô cứng đờ.

Khóe môi Nguyệt Trì Lạc giật giật, gượng gạo nở nụ cười.

Trừ Đông Phương Tuyết ra, cô chưa từng thân mật với người nào khác!

Nhìn về phía hai người trung niên kia, thì thấy mặt họ đã đen như đáy nồi.

Ngược lại mặt Dư Nhã Nhã vẫn rất đối bình tĩnh.

Nguyệt Trì Lạc run run bờ môi, cô thật sự bội phục sức chịu đựng của cô ta.

Trước mặt mình mà vị hôn phu lại trình diễn một hình ảnh thân mật như thế, vậy mà cô ta vẫn có thể tỉnh bơ bàn chuyện hôn lễ.

“Nếu như không muốn đính hôn.” Dư Nhã Nhã ngẩng đầu nhìn Lệnh Hồ ly cười nói: “Vậy kết hôn luôn cũng được.”

Cực phẩm!

Nguyệt Trì Lạc đưa ra kết luận, cô gái này tuyệt đối là cực phẩm!

Lệnh Hồ ly hít sâu một hơi, đè nén hỏa khí đang bốc lên trong lòng.

Hắn nói: “Cô nên bỏ cái ý nghĩ ấy đi.”

“Tiệc mời khách anh không cần phải quan tâm, đến lúc đó chỉ cần anh xuất hiện trong buổi hôn lễ là được rồi....”

Chương 56: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (16)

Hắn nói: “Cô nên bỏ cái ý nghĩ ấy đi.”

“Tiệc mời khách anh không cần phải quan tâm, đến lúc đó chỉ cần anh xuất hiện trong buổi hôn lễ là được rồi....”

Dư Nhã Nhã còn muốn nói thêm gì đó nhưng Lệnh Hồ Ly đã kéo theo Nguyệt Trì Lạc bỏ đi ra ngoài.

“Tái Tái!”

Rốt cuộc giọng nói Dư Nhã Nhã đã hơi thay đổi, có chút bén nhọn, “Lệnh Hồ Tái Tái, hôm hôn lễ anh nhất định phải tới!”

Lệnh Hồ Ly nghiêng đầu cười cười chế giễu: “Dư Nhã Nhã, chẳng những cô không hiểu tiếng người, mà da mặt cũng thật dày.”

“Phải, da mặt em dày.”

Dư Nhã Nhã đứng lên nhìn bóng lưng Lệnh Hồ Ly tự giấu cười, “Chỉ vì anh mà cái gì em cũng làm, cái gì cũng không còn, Lệnh Hồ Tái Tái, anh phải công bằng với em một chút chứ! Em chỉ muốn anh cho em một cơ hội, đừng nên cái gì cũng như không biết mà phải bỏ như vậy. Anh trước kia không phải như thế!”

“Trước kia tôi như thế nào?” Lệnh Hồ Ly dừng bước lại nhìn Dư Nhã Nhã hỏi.

“Trước kia anh. . . .Trước kia. . .” Mở miệng nhưng lại không thể nói gì.

Lệnh Hồ Ly có chút không kiềm chế được: “Dư Nhã Nhã, cô còn lời gì muốn nói không? Nếu không, bản thiếu gia muốn đi!”

Cơ bản là không cho Dư Nhã Nhã có cơ hội mở miệng, Lệnh Hồ Ly đã kéo Nguyệt Trì Lạc bỏ đi thẳng.

Sau lưng, giọng nói Dư Nhã Nhã tỉnh mạch yếu ớt truyền đến.

“Anh nói, anh không thích con gái đi bar em liền không đi. Anh nói không thích con gái mặc váy ngắn em liền không mặc. Anh nói không thích con gái hút thuốc lá em liền cai thuốc. Anh nói không thích con gái sơn phấn chừng diện cho nên ngay cả trang điểm em cũng không dám....Tái Tái, nhiều thứ anh không thích em đều đã sửa, nhưng sau đó em mới biết, thật ra không phải là anh không thích, mà thứ anh không thích thật ra chỉ là bản thân em mà thôi!”

Nguyệt Trì Lạc ngẩn ra, liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Ly.

Đường như hắn có chút ngẩn người và bước chân đi chậm lại nhưng vẫn không hề quay đầu lại.

“Đúng, đúng như lời cô nói, tôi không thích cô.”

Thì ra là vậy.

Dư Nhã Nhã cười cười, vẻ mặt suy sụp: “Là em ngu, biết rõ anh không thích mà còn muốn chết vì anh, biết rõ anh không thích còn nói muốn yêu cầu baba em đề nghị hôn với cậu ba họ Lệnh Hồ. Nhưng mà Tái Tái, em đã làm tới nước này rồi, không thể lui được nữa.”

29. Chương 57-58

Chương 57: Nguyệt Trì Lạc, em đã chọc giận anh (17)

“Nhưng mà Tái Tái, em đã làm tới nước này rồi, không thể lui được nữa. Mặc kệ anh có thích hay không, em vẫn sẽ là vợ anh, sẽ là người có tên trong sổ hộ khẩu nhà anh, về sau sẽ là người bầu bạn với anh cả đời. Tương lai, tên của em sẽ được viết trên mộ phần tổ tiên nhà anh!”

Tên của em sẽ được viết trên mộ phần tổ tiên nhà anh!

Câu nói này vang vọng khắp không gian của phòng lớn khách sạn.

Một cô gái có trái tim mạnh mẽ!

Nguyệt Trì Lạc kết luận.

Mặt Lệnh Hồ Ly vẫn không biến sắc hần cười nhạo nhảm nhiên nói: “Không sao cả, dù sao nhà họ Lệnh Hồ cũng có ba người con trai, không gả cho tôi, cô có thể gả cho anh cả, anh hai tôi, cũng có thể viết tên lên mộ phần của nhà họ Lệnh Hồ tôi! Chỉ là. . .” Bỗng hần nghiêm túc nói: “Muốn làm vợ của Lệnh Hồ Ly tôi, bạn đời của tôi, cả đời này cũng không được, chỉ có thể đầu thai tới đời sau, nhớ tìm gương mặt xinh xắn một chút!”

Nói xong, nhếch môi cười nói với Nguyệt Trì Lạc: “Hết cách thôi, ai bảo bản thiếu gia chỉ thích vẻ đẹp hào nhoáng ở bên ngoài, ít nhất, cũng nên có một tiêu chuẩn như thế này!”

Nói xong, Lệnh Hồ Ly gần như ôm siết lấy eo Nguyệt Trì Lạc.

Nghe xong, Dư Nhã Nhã lúc này mới đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Nguyệt Trì Lạc, trong mắt rõ ràng đã khuất nhục.

Nguyệt Trì Lạc nhún vai một cái: “Đừng nhìn tôi, thật ra tôi chỉ là người qua đường mà thôi.”

Lòng ghen tị của người phụ nữ, chính là dao găm ấy.

Có thể từng dao từng dao khiến người ta đau đớn muốn chết.

Cô không biết khi nào cô ta sẽ đâm cô một dao, coi như Nguyệt Trì Lạc cô không sợ, nhưng cô cũng không thích chuốc lấy phiền toái.

“Cô đừng vội đắc ý.” Dư Nhã Nhã hiển nhiên không nghe lọt tai.

Nguyệt Trì Lạc chỉ nhếch môi im lặng.

Những lời nên nói cô cũng đã nói rồi, có nghe hay không là chuyện của người ta.

“Tái Tái.” Dư Nhã Nhã cắn môi: “Lễ kết hôn tổ chức vào mừng tám tháng sau, anh nhất định phải tới đúng giờ.”

“Nếu như cô không muốn trở thành trò cười thì tùy cô.” Lệnh Hồ Ly vẫn kiên quyết bước đi.

Hơn Nhã Nhã bồi thêm một câu: “Cứ coi như vì bác trai cũng được, anh nhất định phải tới.”

Lệnh Hồ Ly không nói gì, dặt tay Nguyệt Trì Lạc rời đi.

Hiển nhiên, câu tiếp theo, hần chỉ xem như nghe một câu chuyện cười.

Cho đến khi ra khỏi khách sạn, trên gương mặt tuấn tú của Lệnh Hồ Ly vẫn bình tĩnh như thường.

Nguyệt Trì Lạc kéo kéo tay áo hần, cười trêu nói: “Tái Tái? Tái Tái?”

Chương 58: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (1)

Nguyệt Trì Lạc kéo kéo tay áo hần, cười trêu nói: “Tái Tái? Tái Tái?”

Đây là tên thường gọi của hần, Nguyệt Trì Lạc cũng đã từng nghe.

Chỉ là chưa từng gọi qua, thậm chí còn từng chê cười hần.

Lệnh Hồ Ly khẽ hừ một tiếng, đường cong trên mặt hình như vì cách xưng hô này từ miệng Nguyệt Trì Lạc mà thả lỏng một chút, nhưng nhìn vào dù thế nào cũng vẫn nhận ra là hần đang mím chặt môi kiềm chế.

Gò má hoàn mỹ, từ góc độ của Nguyệt Trì Lạc nhìn sang, bén nhọn giống như lưỡi dao, lộ ra sắc bén cùng máu tanh.

Hình như hắn cũng không vui vẻ.

Nguyệt Trì Lạc nghĩ, Dư Nhã Nhã, ngoài miệng Lệnh Hồ Ly nói không quan tâm, nói không tham gia hôn lễ, nhưng trong lòng đại khái vẫn là để ý, nếu không, tâm tình của hắn cũng không tệ như thế này.

Như lơ đãng cô mở miệng hỏi: " Tái Tái, anh đang bận tâm đến cô ấy đúng không?"

Nếu không thêm bận tâm thì sao phải tức giận?

Họ đều như vậy, đã sớm qua cái tuổi vì người khác mà tức giận, hoặc có thể nói, thời điểm như vậy họ chưa từng trải qua.

"Bận tâm?"

Lệnh Hồ Ly nhếch miệng, có chút mùi vị giấu cợt, nhưng không biết là giấu cợt mình hay người khác.

Khóe miệng mơ hồ nhếch lên lộ ra chút vô vị.

Hắn Nguyệt Trì Lạc bằng đôi mắt hoa đào nặng trĩu, hình như đang đè nén cuồng phong bão táp nhưng chỉ trong giây lát đôi mắt ấy lại như chẳng có gì.

Hình như, những thứ cuồng phong bão táp kia chỉ là ảo giác.

Nguyệt Trì Lạc sững sờ, nhếch miệng cười.

Coi như cô nhạy cảm, có phải cảm giác sai lầm hay không, sao lại không rõ ràng như vậy?

Lệnh Hồ Ly dùng giọng điệu không nhanh không chậm nói: "A Lạc, bận tâm và yêu, cũng không phải là lý do khiến chúng ta không chút kiêng kỵ!"

Yêu, thì thế nào?

Yêu, là có thể ỷ thế làm bậy sao?

Không!

Không thể!

Lúc nói lời này, hắn nhìn Nguyệt Trì Lạc, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô, Nguyệt Trì Lạc bị lời nói sắc bén đó làm cho sững người, một lúc sau toàn thân cô lại sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt, loại cảm giác này khiến cô không dám đối mặt với hắn.

Yêu, không phải là lý do khiến người khác không chút kiêng kỵ.

30. Chương 59-60

Chương 59: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (2)

Yêu, không phải là lý do khiến người khác không chút kiêng kỵ.

Những lời này, đột nhiên khắc sâu trong lòng Nguyệt Trì Lạc, khiến trong lòng cô sinh ra một loại cảm giác phức tạp.

Cô nhớ đến Đông Phương Tuyết, nhớ lại lúc cô và Đông Phương Tuyết bị kẹt giữa một bên là tình cảm chân thành tha thiết, một bên là hoài nghi rồi lại mang theo tín nhiệm, giữ vững niềm tin cùng cố chấp và kiêu ngạo, một thứ tình cảm phức tạp.

Trong nháy mắt, trong lòng bách chuyển thiên hồi.

Cô mở mắt nhưng không nhìn vào cặp mắt đen trầm buồn của hắn, cụp mi mắt che giấu vẻ phức tạp trong mắt: “Yêu không phải là lý do khiến người ta không chút kiêng kỵ, nhưng mà Tái Tái, có vài người, bởi vì yêu thật sự, bởi vì yêu mà thay đổi.”

Nhất là, chẳng hạn như cô.

Trước kia cô không biết yêu, không hiểu thế nào là tình.

Nhưng bây giờ cô đã hiểu thế nào là yêu, bởi vì yêu mà uất ức, bởi vì yêu mà hiểu thế nào là đau, thế nào là hận, thế nào là si, là oán.

Cho dù tình yêu làm cho người ta khổ sở, sinh ra rất nhiều cảm xúc chua xót chưa từng có trong quá khứ, nhưng Nguyệt Trì Lạc một chút cũng không hối hận.

Bởi vì có loại tâm tình này, cô thay đổi thật sự!

Tuyệt vọng lớn nhất là chết lặng.

Nguyệt Trì Lạc rất may mắn, cả đời này, cô còn có thể nhận thức được cảm giác yêu, hận, giận, si của một người bình thường.

Chợt ngừng đầu, Nguyệt Trì Lạc nhìn thẳng vào cặp mắt như đá quý của Lệnh Hồ Ly, âm thanh nhàn nhạt tràn đầy quyết tâm: “Lệnh Hồ Ly, em không hối hận!”

Lệnh Hồ Ly nhướng mày, đôi mắt hoa đào chợt lóe lên một tia lạnh lẽo, giống như dao tuốt khỏi vỏ, có thể vô hình giết người trong phút chốc.

Hắn lạnh nhạt nhìn về phía Nguyệt Trì Lạc, Nguyệt Trì Lạc bị ánh lạnh trong mắt hắn làm cho sững sờ, còn chưa hiểu rõ sao hắn lại nổi điên, lại nghe hắn lạnh lùng chất vấn: “Cho dù yêu có thể khiến em trở nên hèn mọn, biến thành thô tục, thay đổi chính mình, không còn giá trị bản thân, như vậy.... Em có hối hận không?”

Âm thanh của Lệnh Hồ Ly lạnh lạnh vang vọng trong căn phòng trống rỗng, âm cuối thậm chí còn âm vang vọng lại.

Những câu chữ vang vọng kia vẫn quanh quẩn ở trong tai Nguyệt Trì Lạc.

Cô nghĩ, cô thật sự rất yêu Đông Phương Tuyết, biết rõ mình vì hắn mà thay đổi rất nhiều, thậm chí có chút không còn là mình nữa.

Nhưng bản thân cô thật sự không hề hối hận.

Bỏ qua những suy nghĩ dư thừa, cô nhếch khóe miệng cười nhạt: “Em không chắc vĩnh viễn sẽ không hối hận, nhưng vào giờ phút này em có thể chắc chắn.”

Chương 60: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (3)

Bỏ qua những suy nghĩ dư thừa, cô nhếch khóe miệng cười nhạt: “Em không chắc vĩnh viễn sẽ không hối hận, nhưng vào giờ phút này em có thể chắc chắn.”

“Thật sự không hối hận?”

“Không hối hận.”

Lệnh Hồ Ly đột nhiên cười, cười như điên, lông mi cong cong trên mặt, ánh mắt đào hoa xinh đẹp phong tình, một phút trước còn nghiêm túc bỗng nhiên không sót lại chút gì, giống như hai linh hồn tồn tại trong một thể xác vậy.

Một người tùy ý phóng dăng, một người trầm ổn kín kẽ.

“Tiểu A Trì, Nam Cung Huyền, cũng không đơn giản như em nghĩ đâu.”

Nam Cung Huyền?

Mà không phải Nam Cung Tĩnh?

Nguyệt Trì Lạc nhúu mày, lặng lẽ đợi đoạn sau.

Quả nhiên, một giây tiếp theo.

Lệnh Hồ Ly khẽ vĩnh môi nói: “Nếu như ban đầu tìm tới em là Nam Cung Huyền sói đội lột cừu, vậy thì. . . Nam Cung Tĩnh chính là một con sư tử tràn đầy ý chí chiến đấu, đang vận sức chờ phát động.”

Sư tử?

Không phải mèo, không phải hồ ly, mà lại là sư tử?

Nguyệt Trì Lạc thầm cười lạnh.

Mặc kệ là Nam Cung Huyền hay là Nam Cung Tĩnh, cả hai đều không phải là người đơn giản, lại càng không giống như loại Tiểu Tam tầm thường, loại phụ nữ không nào chỉ biết nũng nịu chiếm đoạt đàn ông.

Huống chi, người ta căn bản là có chuẩn bị mà đến!

Chỉ là, ngay cả Lệnh Hồ Ly cũng nhắc nhở cô chú ý, như vậy xem ra, mặc dù cô cảm thấy hai người kia không đơn giản, nhưng vẫn là nghĩ quá mức đơn giản một chút.

Như vậy, chị em nhà này phải có chút thực lực, thậm chí còn có thể tiềm ẩn nguy hiểm.

Nếu không, Lệnh Hồ Ly sao có thể nhắc nhở cô?

Phải biết rằng, tổ chức đặc công của Lệnh Hồ Ly so với siêu việt còn là truyền kỳ.

Nghĩ tới đây, nghĩ đến trên đời đụng phải người có cá tính phi phàm, Nam Cung Tĩnh với vẻ tự tin chói mắt không hề che giấu, trong lòng Nguyệt Trì Lạc đột nhiên sinh ra mấy phần lo lắng thấp thỏm.

Thấp thỏm cái gì? Lo lắng cái gì chứ?

Sợ sao?

Sợ Đông Phương Tuyết sẽ làm cô thất vọng sao?

Không phải cô không biết Đông Phương Tuyết càng ngày càng trọng chủ nghĩa Đại Đàn ông, dã tâm cũng từ từ lớn dần. Chỉ là cô khiến một người sinh ra ở thời cổ đại trọng nam khinh nữ, hơn nữa còn là hoàng đế như hần, bỏ qua tất cả, bỏ ra nhiều như vậy để đến thế giới này.

Hần làm nhiều như vậy, Đông Phương Tuyết bỏ qua nhiều như vậy để tới nơi này, ngay cả ngôi vua cũng nhường lại.

31. Chương 61-62

Chương 61: Lừa giận của Đông Phương Tuyết (4)

Hần hi sinh nhiều như vậy, Đông Phương Tuyết bỏ qua nhiều thứ để tới nơi này, ngay cả ngôi vua cũng nhường lại. Hơn nữa, lúc mới tới, hần không cầm quyền, không có võ công, căn bản giống như một người bình thường, Đông Phương Tuyết như vậy, Nguyệt Trì Lạc cô có tư cách gì trách hần?

Nếu là trước kia, có lẽ cô sẽ thờ ơ?

Nhưng bây giờ. . . Cô chợt thở dài, phát hiện mình quả nhiên đã thay đổi rất nhiều. Nhiều đến nỗi hầu như khiến Đông Phương Tuyết cũng cảm thấy chán ghét, đồng thời còn thay đổi trở thành một người bình thường đến không thể bình thường hơn.

Những sự thay đổi này, cũng không biết là tốt hay xấu?

Lệnh Hồ Ly nghiêng khóe mắt, liếc nhìn tinh thần của Nguyệt Trì Lạc có chút hốt hoảng, giống như không thấy trong mắt cô chất chứa mấy tâm sự kia.

Đường cong trên khóe miệng càng sâu, ý cười trong mắt càng đậm.

Mang theo chút hã hê hẩn ghé sát vào người Nguyệt Trì Lạc, phả hơi thở thơm như hoa lan vờn bên tai cô tình quái nói: “Có điều.... Anh thật sự rất muốn xem....Rốt cuộc là sư tử lợi hại hay là cạp bị nhử răng lợi hại hơn!”

Hiển nhiên, con cạp từ lời nói của Lệnh Hồ Ly chính là Nguyệt Trì Lạc.

Con cạp bị nhử răng?

“Con cạp bị nhử răng?” Ý là cô không còn sức chiến đấu sao?

Ồ.

Nguyệt Trì Lạc sờ sờ cằm, cười híp mắt trừng hẩn, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh, tư thái nhìn qua vô cùng mềm mại: “Tái Tái, anh nói thật đúng, chỉ là... Anh nói thử xem, con cạp bị nhử răng và sư tử bị cạo lông, ai lợi hại hơn?”

Sư tử có thể dọa người vì cái gì?

Chính là bộ lông kia!

Sư tử mà không có lông, thì có khác gì chó?

“Chắc chắc. . . .”

Lệnh Hồ Ly chắc hai tiếng, bắt chước Nguyệt Trì Lạc sờ sờ cằm, làm ra vẻ phóng đảng nhưng lời nói lại cực kỳ nghiêm trang.

“Chuyện không có đơn giản như em nghĩ, Tiểu A Trì, mọi lúc nên cẩn thận.”

Nếu không, đến lúc đó, chớ trách anh không nhắc nhở em!

Nguyệt Trì Lạc cười cười, từ chối cho ý kiến.

Hai người không nói gì nữa, ra khỏi khách sạn lấy xe, cấp tốc lái về căn hộ cao cấp của Nguyệt Trì Lạc.

Nguyệt Trì Lạc bước xuống xe, Lệnh Hồ Ly mở cửa kính xe xuống, lộ ra dung mạo tuyệt sắc, ánh mắt sáng rõ chăm chú nhìn cô, trong mắt sóng gợn lăn tăn.

Hắn hỏi một câu: “Tiểu A Trì, người đàn ông của em đã vượt rào rồi... Em còn cần hắn sao?”

Chương 62: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (5)

Hắn hỏi: “Tiểu A Trì, người đàn ông của em đã vượt rào rồi....Em còn cần hắn sao?”

Hắn hỏi như vậy, làm như chắc chắn Đông Phương Tuyết đã vượt rào thật vậy.....

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc có chút không thoải mái cũng không có trách hẩn, chỉ là trong mắt lóe lên một tia không vui. Đóng cửa xe, cô cười đáp lễ một câu: “Không! Anh ấy sẽ không vượt rào.”

Nếu như hẩn thay lòng đổi dạ, nhất định sẽ ngả bài trước với cô.

Tuyết sẽ không giấu cô làm gì.

Người kia ư Nếu muốn, chắc chắn sẽ quang minh chánh đại mà làm!

Lệnh Hồ Ly cười nhẹ một tiếng, rồi nói: “Đúng, cơ người thể không vượt rào, sẽ không phản bội em, nhưng ai biết được trái tim hẩn có vượt tường đi theo Nam Cung Tĩnh hay không. Tiểu A Trì, em suy nghĩ lại xem, hiện giờ một ngày em có được bao nhiêu thời gian ở chung với hẩn?”

Nói xong câu đó, hẩn quay cửa sổ xe lên, nhìn vẻ mặt hơi sững sờ của Nguyệt Trì Lạc qua kính bởi vì câu nói của mình, khóe miệng tà ác nhếch lên, dưới chân nhấn ga, chiếc Lamborghini sành điệu như mũi tên lướt đi, trong khoảnh khắc biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Xuyên qua kính chiếu hậu, thấy thân thể cô gái cứng ngắc đứng im tại chỗ, cơ thể cô rõ ràng yếu đuối như vậy lại chứa đựng một linh hồn thực mạnh mẽ.

Linh hồn mạnh mẽ như vậy khiến tất cả đàn ông xuất sắc đều mặc cảm.

Hắn cười cười.

Một người phụ nữ, cho dù có mạnh mẽ thế nào đi chăng nữa, cuối cùng vẫn chỉ là tù binh của đàn ông, tù binh của tình yêu.

Nếu như, không yêu, thì tốt biết bao!

Do yêu nên sinh buồn rầu, do yêu nên sinh sợ hãi, nếu như xa cách người yêu, sẽ không ưu phiền, cũng sẽ chẳng sợ hãi.

Nếu có thể làm được như thế, sợ không phải người, mà là “Phật” rồi ấy chứ?

Trong bóng đêm dày đặc, chiếc Lamborghini cuối cùng cũng biến mất trong màn đêm, ánh sáng kia cuối cùng biến mất trong mắt Nguyệt Trì Lạc.

Cô cũng không đứng lâu, hơi nhếch môi, xoay người đi vào chung cư.

Nói là chung cư, kì thực không phải, chỗ này phải nói là biệt thự thiên giới cũng nên. Có thể ở khu vực hoàng kim thành phố S, nếu không phú thì cũng là quý.

Quẹt thẻ xong, Nguyệt Trì Lạc đi vào, dọc đường đi có núi giả nước chảy, những thứ kỳ hoa dị thảo quý báu bày đẹp như tiên cảnh. Chỉ là bóng đêm dày đặc như thế này, trên người cũng mang theo chút khí lạnh.

Cái chỗ này, đẹp thì đẹp thật, nhưng không có hơi người.

Mở cửa vào nhà bật đèn, ánh sáng chói mắt buông xuống, nhìn phòng khách trống rỗng, Nguyệt Trì Lạc mới ý thức có điểm gì đó không đúng.

32. Chương 63-64

Chương 63: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (6)

Mở cửa vào nhà bật đèn, ánh sáng chói mắt buông xuống, nhìn phòng khách trống rỗng, Nguyệt Trì Lạc mới ý thức có điểm gì đó không đúng.

Đúng rồi!

Nơi này mặc dù rất sang trọng, căn nhà này tuy cũng rất xa hoa, nhưng mà lại lạnh lẽo không có một chút hơi hám của khói lửa.

Căn nhà này, sạch sẽ đến mức không nhiễm một hạt bụi.

Sạch sẽ, giống như một căn nhà mới, chưa từng có ai ở qua.

Sạch sẽ, lạnh lẽo.

Không có một hạt bụi.

Bên trong nhà, màu xanh dương cùng màu xám tro, màu sắc lạnh lẽo khiến người ta không thở nổi.

Cái loại cảm giác lạnh lẽo đó, giống hệt cảm giác mà Đông Phương Tuyết mang đến cho Nguyệt Trì Lạc.

Cảm giác y chang không có gì khác biệt!

Cho tới bây giờ!

Chưa từng có tối nào như đêm nay.

Cô sâu sắc ý thức được mình đã thất bại.

Một người vợ thất bại.

Ngoại trừ phòng ngủ có người, phòng khách lớn vắng vẻ, nhưng giờ phút này lại có vẻ rất giống như dọa người.

Nguyệt Trì Lạc chưa bao giờ có cảm giác thất bại như vậy!

Cô cởi giày đi vào, trượt người ngồi trên nền đất, đôi chân dường như không còn chút sức lực.

Tiên tay cầm lấy bao thuốc của Đông Phương Tuyết để lại trên bàn trà, vờ thành một điệu ngâm vào miệng, châm lửa, mắt nhắm hờ suy nghĩ, nhìn những đốm lửa từ đầu ngón tay toát ra, dường như tưởng tượng cảnh Đông Phương Tuyết đối mặt với căn phòng lạnh lẽo này sẽ có cảm giác gì?

Là lạnh lẽo? Là giễu cợt?

Là thất vọng? Là bất đắc dĩ?

Là bất lực giống như cô lúc này?

Con tim ấm áp dần nguội lạnh?

Càng về sau thời gian về nhà của hắn ngày càng muộn, mà cô lại như người điên, cả ngày đa nghi gọi điện cho hắn, truy xét hành tung của hắn.

Cuối cùng sẽ có một ngày, hắn cũng sẽ mất kiên nhẫn, lạnh lùng ngắt điện thoại của cô.

Nhưng mà mặc kệ cô làm cái gì, hắn cũng không cãi nhau với cô, chỉ là không để ý tới cô, hoặc là chiến tranh lạnh.

Tóm lại, bọn họ chưa bao giờ cãi nhau!

Không cãi nhau còn giống những người yêu nhau sao?

Có cặp vợ chồng nào không cãi nhau sao?

Nguyệt Trì Lạc chưa từng ở chung với ai, cũng không có người bạn bè nào, giờ phút này tất cả những gì mà cô cảm thấy chỉ là vô dụng và khổ sở.

Nhìn đốm lửa lăm lăm lúc sáng lúc tối trên đầu ngón tay.

Cô hít một hơi, làn khói nồng nặc tràn vào miệng khiến cô nhú mảy.

Chương 64: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (7)

Cô hít một hơi, làn khói nồng nặc tràn vào miệng khiến cô nhú mảy.

Cảm giác khó chịu xộc thẳng vào miệng, sờ lên khóe mắt, khô khốc, ngay cả nước mắt cũng không có.

Cô cười mỉa mai chính mình

Kỳ thực cô chính là người như vậy, tình cảm cũng rất mong manh.

Thậm chí tới mức nguội lạnh.

Nguội lạnh đến mức trong lòng chỉ chứa duy nhất một người là Đông Phương Tuyết, nguội lạnh đến mức chịu cúi đầu vì hắn, hèn mọn vì một mình hắn.

Nhưng cho dù thấp kém hơn cả một hạt bụi, cô cũng không hối hận.

Bởi vì yêu hắn, trong tim cô xuất hiện lỗ hổng, trong lòng cô giống như một cái vực sâu không đáy, mỗi ngày đều tự mình điều trị vết thương. Cho nên, cho dù có đau đến mức không muốn sống nữa, thì cũng là một loại hưởng thụ.

Cho dù đau cũng cảm thấy vui vẻ.

Những lời này đối với cô, thật sự không thể tốt hơn.

Dập tàn thuốc, tắt đèn, toàn thân cô chợt vô lực, ngay cả hơi sức để về phòng cũng không có, chỉ có thể xụi lơ trên ghế sofa.

Cái loại cảm giác vô lực mềm nhũn bao lấy cô, khiến cô nhấc tay cũng không làm được.

Thật ra thì, cô cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Khi có người để dựa vào, cô không còn kiên cường như trước.

Cô không muốn làm một cô gái đệ nhất thiên hạ, cô chỉ muốn làm một người bình thường mà thôi.

Một người chồng, một đứa con, một gia đình ấm áp!

Lý tưởng của cô, chỉ đơn giản là như vậy.

Không phải là đôi tay dính đầy máu tanh, không phải là một trái tim lạnh lẽo, không phải lúc nào cũng phải sống trong cảnh nơm nớp đề phòng.....

Nhưng mà, sống cuộc đời sát thủ lâu như vậy đã khiến cô quên cái gọi là ấm áp.

Trái tim đã nguội lạnh, làm sao có thể mềm được?

Làm sao có thể ấm áp?

Làm sao có thể thay đổi?

Không phải sẽ không thay đổi, chẳng qua chỉ là hữu tâm vô lực, chẳng qua chỉ là sợ hãi.

Có lẽ, cuộc sống đang thay đổi, hoàn cảnh đang thay đổi, dung nhan đang thay đổi, những thứ thay đổi này cô đều có thể chấp nhận, nhưng lại không thể dễ dàng tha thứ ỉn, bởi vì một khi thay đổi, cô lại sợ!

Lạc Tinh Đại Hạ.

Trên sân thượng.

Đã 10 tối, cũng đã qua giờ tan việc từ lâu.

Đông Phương Tuyết bảo thư ký thu dọn đồ đạc này nọ rồi đi về, còn bản thân mình thì ở lại chờ ký tên lên mấy tập tài liệu sau cùng.

33. Chương 65-66

Chương 65: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (8)

Đông Phương Tuyết bảo thư ký thu dọn đồ đạc này nọ rồi đi về, còn bản thân mình thì ở lại chờ ký tên lên mấy tập tài liệu sau cùng.

Gần đây vì chuyện cạnh tranh giành mảnh đất trống trong nội thành với đối tác, mọi người trong công ty cùng dốc toàn lực, Đông Phương Tuyết càng bận tới mất ngủ.

Hắn vốn là người mới, lại một lòng muốn mở rộng lãnh thổ, mảnh đất này quyết định sự phát triển của công ty, cho nên dĩ nhiên hắn phải dốc toàn tâm.

Mặc dù liên kết với “Lưu Hoa” khiến đối thủ cùng phải kiêng kỵ, nhưng thương trường như chiến trường, ai biết được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Đông Phương Tuyết nghĩ đến đây nhếch miệng cười, anh nhanh chóng ký cái tên vốn quyết định chén cơm của rất nhiều người.

Thật ra thì so với chiến trường mưa máu gió tanh, hắn thích cảm giác chiến đấu không đao không máu này hơn.

Có thể khiến đối thủ thảm bại, bản thân cũng có thể tìm được niềm vui từ những thứ này.

Vậy thì sao lại không làm?

Cốc, cốc.

Cốc, cốc, cốc.....

Tiếng gõ cửa không hề có tiết tấu vang lên, Đông Phương Tuyết không cần ngẩng đầu cũng đã biết người tới.

Trong công này, có thể gõ cửa như vậy, ngoại trừ một người thì không cần phải nghĩ.

Cho nên, khi tiếng gõ cửa vừa vang lên, hần đã biết là ai tới.

Bỏ mắt kính xuống, hần vuốt vuốt khóe mắt có chút mệt mỏi, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy Nam Cung Tĩnh hai tay đút túi đứng ngoài cửa, dáng vẻ như đang cười.

Thấy hần ngẩng đầu, khóe miệng Nam Cung Tĩnh hiện lên một nụ cười: “A Tuyết, mảnh đất trống kia đã nắm chắc, anh không cần phải liều mạng như thế.”

Nụ cười ấm áp tỏa sáng trong căn phòng làm việc lạnh lẽo như băng khiến Đông Phương Tuyết có chút sững sờ, nhất thời quên luôn chính cách xưng hô của Nam Cung Tĩnh.

“Kết quả chưa có, không biết ai thắng ai thua.”

Thương trường như chiến trường, trên chiến trường Thiên Biến Vạn Hóa, chưa tới cuối cùng, ai biết kết quả?

Đông Phương Tuyết nhíu mày: “Nghe nói Phụ Nhất có thể hợp tác cùng Hồng Dương, mặc dù chênh lệch nhưng kết quả vẫn chưa có, chúng ta cũng không thể xem nhẹ.”

Nói đến công việc, Nam Cung Tĩnh vô cùng tự tin: “Anh yên tâm, Phụ Nhất không thể hợp tác cùng Hồng Dương, mảnh đất này, nếu không phải là chúng ta thì không thể là của ai khác.”

Đông Phương Tuyết cười cười: “Cô lấy đâu ra cái tự tin đó?”

“Vốn đã là như thế mà.”

Đông Phương Tuyết đóng cửa văn phòng làm việc, hai người sóng vai đi về phía cuối hành lang.

Ấn nút thang máy, Nam Cung Tĩnh bước vào trước, Đông Phương Tuyết rơi lại ở phía sau hai bước.

Chương 66: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (9)

Ấn nút thang máy, Nam Cung Tĩnh bước vào trước, Đông Phương Tuyết rơi lại ở phía sau hai bước.

Nam Cung Tĩnh nhấn đèn điều khiển, thấy Đông Phương Tuyết hình như còn đang suy nghĩ về chuyện công việc, không nhìn được vào vai hần.

Khớp ngón tay cô mượt mà, móng tay sơn màu hồng nhàn nhạt, ở dưới ánh đèn thoát nhìn vô cùng chói mắt.

“Được rồi, chân mày cũng có thể dè chết cả chim ưng rồi, anh nghĩ đến công việc nhiều như vậy, không bằng dừng về nhà mà đến phòng ngủ trong văn phòng nghỉ ngơi đi, tiết kiệm thời gian chạy tới chạy lui, dù sao tầng thượng cũng còn rất nhiều phòng.”

Đông Phương Tuyết không để ý đến lời nói mờ ám của cô, giống như đã thành thói quen, giống như cảm thấy không cần bận tâm?

Hần cười cười, đối với lời nói của Nam Cung Tĩnh từ chối cho ý kiến.

Hai người sóng vai đứng cạnh nhau trong thang máy chật hẹp, gần vô cùng.

Khứu giác nhạy bén của Đông Phương Tuyết có thể ngửi thấy trên người Nam Cung Tĩnh có một mùi hương.

Là mùi gì đây?

Hình như là —— Bách hợp!

Đúng!

Chính là mùi hương này.

“Không ngờ cô cũng dùng nước hoa.”

Trong ấn tượng của Đông Phương Tuyết, không thích nước hoa đại khái cũng chỉ có Nguyệt Trì Lạc?

Mặc dù đáng vẻ cô cực kỳ xinh đẹp, nhưng Đông Phương Tuyết chưa từng thấy Nguyệt Trì Lạc trang điểm, hoặc là dùng nước hoa.

Dĩ nhiên, ở cổ đại không tính.

Chỉ là, cô trang điểm hay không, hẳn đều không thêm để ý.

“Đúng vậy, là tôi thích nhất Bách Hợp.”

Giọng nói Nam Cung Tĩnh không hề giả tại, lúc cô nói chuyện âm thanh không nhanh không chậm, vô cùng dễ nghe.

“A Tuyết, anh biết ý nghĩa của Bách hợp không?”

Đông Phương Tuyết khẽ nghiêng đầu. Chợt, Nam Cung Tĩnh cũng quay đầu, nhìn chăm chăm vào Đông Phương Tuyết, gương mặt hoàn mỹ động lòng, mãnh liệt đánh vào thị giác, cứ vậy trực tiếp lọt thẳng vào tầm mắt của Đông Phương Tuyết.

Vẻ mặt vô cùng phong phú.

Chủ nhân của gương mặt đó muôn màu muôn vẻ, không chút giả bộ hiện lên trước mặt hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, trong bầu không khí xuất hiện chút mùi vị bất an.

Đông Phương Tuyết thật ra không hiểu ý nghĩa của các loài hoa lắm, nhưng hắn cũng ưa thích Bách Hợp.

“Thuần khiết? Trang Nghiêm?”

Hắn cười lạnh nhạt chuyển đi tầm mắt.

34. Chương 67-68

Chương 67: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (10)

“Thuần khiết? Trang Nghiêm?”

Hắn cười lạnh nhạt chuyển đi tầm mắt.

Nam Cung Tĩnh cup mắt xuống, che giấu vẻ thất vọng và phức tạp trong đáy mắt.

“Bách Hợp thực đúng là thuần khiết, trang nghiêm, còn về phần Ngọc Mễ Bách Hợp.”

Từ cuối cô kéo thật dài, mang theo chút hài lòng.

Cô ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt màu hổ phách, khẽ mỉm cười, trên mặt hiện lên lúm đồng tiền nhàn nhạt.

“Ý nghĩa của Ngọc Mễ Bách Hợp là —— Dững cảm cố chấp yêu.”

Cố chấp?

Dững cảm?

Đông Phương Tuyết cười như không cười.

Thang máy dừng ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Ra khỏi thang máy, Đông Phương Tuyết đi thẳng về xe của mình.

Nam Cung Tĩnh đi ở phía sau, chạy chậm đuổi theo: “A Tuyết, không ngại đưa tôi về một đoạn chứ?”

“Xe của cô đâu?” Nhìn lướt qua bãi đậu xe, cũng không thấy xe của Nam Cung Tĩnh.

Đông Phương Tuyết nghi hoặc đưa mắt nhìn về phía Nam Cung Tĩnh.

Nam Cung Tĩnh nhún vai một cái: ” A Huyền lái đi rồi.”

Nói xong, thẳng tay mở cánh cửa ghế phụ cạnh ghế tài xế, sau đó ngồi xuống.

Đông Phương Tuyết nhìn đồng hồ, đã muộn rồi, hết cách, cũng không thể để mặc Nam Cung Tĩnh lại nơi này, đành bất đắc dĩ đưa cô về nhà vậy.

Đông Phương Tuyết về đến nhà đã hơn mười một giờ, chậm mất mấy giờ so với bình thường.

Nhìn căn phòng tối đen như mực, hẩn nhú mảy.

Mặt khác của Nguyệt Trì Lạc có thể không nói, nhưng lúc ở nhà đều có thói quen để đèn cho hẩn.

Hẩn cũng đã có thói quen mỗi tối về nhà nhìn thấy ngọn đèn kia, mặc dù gian phong vắng vẻ nhưng được ánh đèn chiếu sáng, sẽ làm hẩn cảm thấy ấm áp.

Bởi vì, đó là do Nguyệt Trì Lạc tạo cho hẩn.

Cười cười, hẩn bật đèn, lại không ngờ nhìn thấy Nguyệt Trì Lạc ngủ trên sofa, bên cạnh cô còn có mẫu thuốc đã cháy phân nửa.

“A Lạc?”

Hẩn đóng cửa đi vào, thử thăm dò gọi một tiếng.

Bị ánh sáng đèn trong phòng làm chói mắt, Nguyệt Trì Lạc lấy tay che mắt.

Cô ngủ không được sâu, lúc Đông Phương Tuyết vào đã biết, sao có thể không biết, nhớ tới đủ loại cảm giác đã trải qua, cô có chút luống cuống, không biết nên dùng tâm trạng nào đối mặt với hẩn.

Chương 68: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (11)

Cô ngủ không được sâu, lúc Đông Phương Tuyết vào đã biết, sao có thể không biết, nhớ tới đủ loại cảm giác đã trải qua, cô có chút luống cuống, không biết nên dùng tâm trạng nào đối mặt với hẩn.

“Anh... về rồi à...”

Cô khẽ thở nhẹ, giọng rất nhỏ, đoán chừng ngay cả người có thính giác nhạy bén như Đông Phương Tuyết cũng không nghe thấy được.

Quả nhiên.

Đông Phương Tuyết nhú mảy, ngồi xuống bên cạnh cô.

“A Lạc, sao vậy?”

Hẩn gỡ bàn tay che mắt của Nguyệt Trì Lạc ra, trong tay mang theo nhiệt độ ấm áp, cùng với sự lạnh lẽo của bàn tay cô, hai thứ hòa lẫn dịu lại đi nhiều.

Tay của cô, hình như lúc nào cũng lạnh lẽo.

Nhìn cô nhắm chặt mắt, Đông Phương Tuyết càng nhú chặt chân mảy.

Giọng nói cũng trầm xuống một chút.

“Nguyệt Trì Lạc, mở mắt nhìn anh!”

Cường thế, bá đạo.

Không cho người khác kháng cự.

Cái chủ nghĩa nam quyền của hẩn, hình như càng ngày càng nghiêm trọng rồi!

Nguyệt Trì Lạc thầm bật cười trong lòng.

Cô run rẩy hàng lông mi dài, đôi mắt nửa khép nửa mở, yên lặng nhìn Đông Phương Tuyết.

Giật giật khóe môi, cười không ra tiếng.

Nhọt nhạt, lạnh lạnh, mang theo cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Đông Phương Tuyết cả kinh, có chút ngạc nhiên.

“A Lạc, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thật lâu, hẳn đã lâu chưa nhìn thấy cô cười như vậy, dáng vẻ bật cười lạnh nhạt như thế, là bất đắc dĩ.

Cười như vậy khiến trong lòng hắn có chút hốt hoảng!

“A Lạc, đừng dọa anh, có chuyện gì thì nói với anh....”

Hắn có chút luống cuống, tay chân vụng về bế cô đặt lên đùi, cánh tay mạnh mẽ ôm ngang eo siết lấy cô thật chặt

Thật chặt, dường như muốn hòa vào nhau.

Cô ôm lại hắn, cánh tay vòng qua hông hắn, đầu tựa trên ngực hắn, lắng nghe nhịp tim hắn đập mạnh mà thở dài thật sâu.

Vừa bất đắc dĩ, vừa tuyệt vọng.

“Em không biết nấu cơm, không dịu dàng, không biết anh thích gì, không thích xã giao, còn oán trách anh không giành thời gian cho em, thường xuyên hoài nghi anh có phải đã yêu người khác rồi không, sợ anh không chịu được sức hấp dẫn của người khác mà phản bội em....”

“Đừng nói nữa.”

Đông Phương Tuyết không nhịn được mở miệng cắt ngang lời cô: “Những điều này anh hiểu, A Lạc, anh hiểu....”

“Không. . . .Đông Phương Tuyết, anh không hiểu.”

35. Chương 69-70

Chương 69: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (12)

Đông Phương Tuyết không nhịn được mở miệng cắt ngang lời cô: “Những điều này anh hiểu, A Lạc, anh hiểu....”

“Không. . . .Đông Phương Tuyết, anh không hiểu.”

Không hiểu vì sao cô lại ích kỷ như thế, không hiểu vì sao cô cố tình gây sự như thế.

Cũng không hiểu vì sao cô lại bất lực như thế.

Hắn không hiểu.

Hắn còn muốn nói gì nữa, cô khẽ ngẩng đầu, nhìn hắn đang nhíu chặt chân mày, đưa ngón tay đặt ở trên môi hắn, ra dấu im lặng.

“Hãy nghe em nói. . . .Anh biết không, trước đây em từng làm sát thủ, ngoại trừ giết người, cái gì em cũng không biết làm.”

Cô lặng lẽ nói cho hắn bí mật mà cô chưa từng tiết lộ.

Bình tĩnh tựa như đang thảo luận chuyện thời tiết.

Hắn nhìn cô, chân mày nhíu chặt.

“Lúc trước em làm sát thủ, nguyện vọng lớn nhất là trở thành đệ nhất sát thủ để không bị người ta coi thường, không cần đồng minh giúp đỡ đối phó kẻ địch, sau khi đối phó với anh thì ngược lại lo lắng cho anh, không quan tâm tới người khác, không muốn thành công đặt dưới chân người khác. Em không cam lòng, cho nên vẫn luôn cố gắng. Cuối cùng, rốt cuộc em cũng thành công, thành công trở thành đệ nhất sát thủ để người khác chỉ có thể ngược nhìn.”

Liều mạng để đối lấy thành công.

Thì ra lại cảm thấy chán nản!

Nghĩ tới đây, Nguyệt Trì Lạc cười cười.

Cười mỉa mai, không ra tiếng!

Cô cười ai chứ?

Cười chính mình ư?

“Cuối cùng có một ngày, em chán ghét chuyện tối ngày giết người, cảm thấy đệ nhất sát thủ cũng chỉ có thế. Sau đó, em muốn gột rửa, muốn quang minh chính đại, muốn sống cuộc sống của một người bình thường. Nhưng sát thủ thì vẫn là sát thủ, cho dù có gột rửa cũng không sạch, cũng không thể đứng dưới ánh mặt trời.”

Nguyệt Trì Lạc ngẩng đầu ngược nhìn Đông Phương Tuyết.

Nhìn biểu cảm bình tĩnh trên khuôn mặt hắn, cô không biết tâm tình của hắn lúc này như thế nào.

Cô thở dài, đơn giản kể lại chuyện ông nội đưa cô về thời cổ đại.

Cô hỏi hắn: “A Tuyết, anh biết em nói gì, hiểu em nói gì không?”

Đông Phương Tuyết thông minh như vậy, làm sao không hiểu?

“Hiểu.”

Hắn gật đầu: “Là tham vọng.”

Người có tham vọng, lòng tham không đáy.

Không chiếm được cũng phải liều mạng chiếm, chiếm được rồi lại phát hiện thì ra chẳng qua cũng chỉ có thế.

Thì ra cũng chỉ đến thế mà thôi!

Cô nói, là nói tình cảm của bọn họ sao?

Cần gì phải nói vòng vo như vậy, nói thẳng không phải tốt hơn sao?

Chương 70: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (13)

Cần gì phải nói vòng vo như vậy, nói thẳng không phải tốt hơn sao?

Cần gì chứ!

Đông Phương Tuyết nhếch môi nở nụ cười lạnh lùng.

Hắn cup hàng lông mi dài xuống, nhân nhận đưa mắt nhìn Nguyệt Trì Lạc, đôi mắt lạnh lẽo màu xám, cặp mắt kia, thâm trầm tựa như hang động không đáy.

Thật sâu, dường như muốn hút linh hồn của người ta vào đó!

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc thâm kinh hãi, theo bản năng cup mắt xuống.

Hắn khẽ cười một tiếng.

Khớp xương ngón tay mở ra, ngón cái và ngón trỏ khép lại, không kiềm chế lực đạo mà cường thế nâng cảm cô lên.

Cô bị buộc phải ngẩng đầu, cứ như vậy nhìn thẳng vào mắt hắn.

Trước mặt hắn, cô quên mất bản lãnh của mình là có thể tùy lúc tránh tiếp xúc với hắn.

Càng không giống như lúc này buộc mình phải chống lại hắn.

Chỉ là, cô không phải dạng người trốn tránh.

Mặc kệ là tốt hay xấu, trốn hay không trốn, cuối cùng kết quả vẫn là trốn không thoát.

Cô theo bản năng muốn tránh động tác của Đông Phương Tuyết, nhưng nhìn trong mắt hắn hiện lên một tia tàn khốc thì không thể dời mắt được.

Hắn tăng sức lực nơi đầu ngón tay, lạnh lùng bật cười.

“Nguyệt Trì Lạc, em muốn nói gì? Nói Đông Phương Tuyết anh lấy được em, một thời gian đã chán, lại phát hiện thì ra em chẳng qua cũng chỉ như thế sao?”

Ở với nhau lâu như vậy, Đông Phương Tuyết phát hiện, thì ra là Nguyệt Trì Lạc cũng là kiểu người làm mình làm mẩy.

Không thể phủ nhận, cô không giống mẫu người hoàn mỹ trong tưởng tượng của hắn.

Nhưng người hắn muốn, tới bây giờ không phải là hoàn mỹ!

Cô không nói lời nào chỉ rừ mi mắt, khẽ cắn cánh môi xem ra có chút diễm đam đáng yêu.

Hắn cho rằng cô có thể nói rõ ràng ra, nhưng đến lúc hắn muốn nói thì cô lại bắt đầu trốn tránh.

Ánh mắt giữa cặp lông mày chợt lóe lên, hốt hoảng cùng tình nồng ý mật hoàn toàn biến mất, giọng nói lạnh nhạt không có cảm tình: “Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết anh nếu muốn có phụ nữ khác cũng sẽ quang minh chính đại mà làm, em mau thu hồi cái suy nghĩ vớ vẩn của mình lại. Phản bội? Em cho là Đông Phương Tuyết anh có thể tùy tiện lên giường với một người phụ nữ không có cảm tình sao? Vậy thì... Em quá coi thường anh rồi.”

36. Chương 71-72

Chương 71: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (14)

“Phản bội? Em cho rằng Đông Phương Tuyết anh có thể tùy tiện lên giường với một người phụ nữ mà anh không có cảm tình sao? Vậy thì... Em quá coi thường anh rồi.”

“Ý của anh là.”

Nguyệt Trì Lạc đột nhiên ngược mắt lên, nhìn chăm chăm vào Đông Phương Tuyết, đôi mắt đen nhánh lộ vẻ u tối, dưới ánh đèn đôi mắt đó không phải màu đen bình thường mà lại mang mấy phần thăm thẳm tĩnh mịch.

Con người Đông Phương Tuyết chợt lóe lên, đang muốn nhìn kỹ nhưng lại chỉ thấy màu đen bao la, bát ngát, đôi mắt giống như chấm nhỏ trong màn đen thăm thẳm.

Cô nhếch môi, lộ ra hàm răng nhỏ trắng bóng, cười hờ hững.

Cô cất giọng lạnh lùng. “Đông Phương Tuyết, anh và người khác lên giường còn có điều kiện tiên quyết là xây dựng mặt tình cảm nữa hay sao?”

Đông Phương Tuyết hừ lạnh: “Nguyệt Trì Lạc, em ngốc sao? Không có tình cảm sao anh lại có thể lên giường cùng em?”

Đông Phương Tuyết nghĩ đơn giản.

Nếu hần không có tình cảm với người đó, nhất định không tùy tiện lên giường với đối phương.

Nhưng mà chính vì điều này, Nguyệt Trì Lạc lại cảm thấy đau buồn hơn.

Có được tình cảm của Đông Phương Tuyết cũng không phải dễ dàng, nhưng tình cảm của hần đối với Nam Cung Tĩnh thì sao?

Không có tình cảm ư?

Không có tình cảm sao lại đối xử đặc biệt với cô ta như vậy?

Cô cười lạnh, nói những lời muốn gây sự: “Vậy anh và Nam Cung Tĩnh có quan hệ gì? Anh đối xử đặc biệt với cô ta như thế, cũng là có tình cảm sao? Vì có tình cảm mới cùng cô ấy lên giường sao?”

Hần nhìn vẻ mặt kích động của cô, đưa tay giữ chặt cằm cô, cười lạnh: “Nam Cung Tĩnh? Có liên quan gì tới Nam Cung Tĩnh? Nguyệt Trì Lạc, em có thể bình tĩnh một chút được không? Về lãnh đạm ngày trước của em đâu rồi? Sự tin tưởng của em đâu rồi? Em có thể đừng nghi ngờ vớ vẩn như thế được không?”

Bàn tay giữ cằm cô siết chặt thêm: “Anh có thể vì em cố tình gây sự mà giải thích lần một, lần hai, lần ba, nhưng Nguyệt Trì Lạc, em biết không, anh là đàn ông, chỉ là một người đàn ông bình thường, đừng xem anh là thần thánh, anh sẽ cảm thấy mệt mỏi, sẽ mệt mỏi vì em cố tình gây sự, sẽ chán ghét vì cảm giác không tin tưởng của em.”

“Không một ai muốn sau khi tan việc về nhà, đối mặt với mình lại là vẻ mặt mẹ kế như vậy, Nguyệt Trì Lạc. . . .Em đủ chưa?”

Đủ chưa?

Cô mím chặt đôi môi mọng tái nhợt, hàng lông mi thon dài khẽ run lên vì câu này của hần.

Chương 72: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (15)

Cô mím chặt đôi môi mọng tái nhợt, hàng lông mi thon dài khẽ run lên vì câu này của hần.

Hần dám hỏi cô đủ chưa?

Đủ chưa?

Đủ rồi đủ rồi, thật sự đủ rồi!

Cô biết bây giờ mình như bệnh nhân tâm thần, chỉ cần một chút sai lầm của hần cũng phát điên.

Cô biết cô không nên nghi ngờ như vậy, cô biết cứ như vậy chỉ khiến hần bức bối hơn.

Nhưng. Làm thế nào đây?

Cô không khống chế được mình!

Cô không khống chế được sự xấu xa trong lòng mình !

Không kiềm chế được sự thay đổi trong bản thân mình!

Cô đang ép hần, cô biết cô đang ép hần, nhưng cô không khống chế được mình, cô chỉ có thể tìm kiếm sự an ủi lòng mình trong sự an ủi và lửa giận của hần.

Cô lại bắt đầu như vậy từ lúc nào?

Hình như là, từ lúc Nam Cung Huyền tìm tới cô?

Nghĩ tới đây, cô giật mình, ánh mắt hiện vẻ hoảng hốt, ngay sau đó lại thoáng qua sát khí phảng phất.

Hần lại gần cô, thấy vẻ hoảng hốt trong mắt cô thì vẻ mặt phức tạp, giọng nói lạnh lạnh: “Em ép anh phải ra đi..... Nguyệt Trì Lạc, em muốn ép anh phải ra đi sao? Đây là mục đích của em sao? Là suy nghĩ trong lòng em sao?”

“Ép anh đi?”

Cô kinh ngạc, tròng lớn mắt, giọng nói run rẩy: “Em không có, em không ép anh đi!”

“Em làm như vậy không phải là đang ép anh đi sao?”

Cô lớn tiếng phủ nhận: “Em không có!”

Hắn nở nụ cười, tay giữ lấy cằm cô, tay kia duỗi ra, siết chặt lấy hông của cô, ôm cô vào trong ngực.

Cô mệt lả xụi lơ trên người hắn.

Đôi mắt dưới hàng mi vừa yếu ớt, vừa cứng cỏi.

Cuối cùng chạm tới giới hạn, lại chết tiệt cứ hết lần này đến lần khác khiến hắn động lòng.

“A Lạc.”

Cằm của hắn đặt trên đỉnh đầu cô, kề sát mái tóc, nhẹ nhàng ma sát.

“A Tuyết, anh có mệt không?”

Cô tựa vào người hắn, mắt khép hờ, dường như mệt mỏi vô cùng.

Động tác của hắn hơi dừng lại, sau đó khẽ lên tiếng: “Mệt mỏi.”

Bởi vì lời này của hắn mà ngón tay cô khẽ run lên.

“Anh mệt mỏi rồi.”

Dường như đã biết câu trả lời của hắn, cô không giãy dụa, cũng không có phản ứng gì khác, chỉ cười nhẹ nhàng nhưng còn khó coi hơn khóc.

37. Chương 73-74

Chương 73: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (16)

Dường như đã biết câu trả lời của hắn, cô không giãy dụa, cũng không có phản ứng gì khác, chỉ cười nhẹ nhàng nhưng còn khó coi hơn khóc.

Thật ra thì bọn họ, ai mà không mệt mỏi?

Dù cô có suy tính thiệt hơn, hay là hắn cũng vô cùng mệt mỏi.

Hai người giằng vò lẫn nhau trong tình yêu, đều mệt mỏi!

Trái tim mệt mỏi, mà thân thể cũng mệt mỏi!

“Nguyệt Trì Lạc, em nghe kĩ cho anh”

Cánh tay của hắn siết thật chặt, giọng nói kiên nghị như đao, không để cho cô né tránh, từng chữ từng chữ truyền đến tai cô, từ trong tai truyền vào đáy lòng, đánh trúng trái tim yếu đuối của cô.

“Nguyệt Trì Lạc, cho dù em mệt mỏi, anh cũng mệt mỏi, nhưng cả đời này, cho dù có chết, chúng ta cũng chỉ có thể chết chung một chỗ với nhau!”

Bất kể yêu hay không, mệt hay không.

Cả đời này, Nguyệt Trì Lạc cho dù chết, cũng chỉ có thể chết chung một chỗ với Đông Phương Tuyết.

Cả đời này, dù họ ở đâu, họ luôn là của nhau.

Cô và hắn bên nhau, và cũng chỉ có thể ở bên hắn!

Cho dù tình yêu không còn mãnh liệt nhưng họ là xương cốt của nhau, là máu của nhau, đã khắc sâu vào xương tủy lẫn nhau, cho dù có chết, cũng chỉ có thể chết chung với nhau.

Không ai có thể chia cắt họ!

“Nguyệt Trì Lạc, em nghe đây, kể cả cái chết cũng không thể chia cắt chúng ta.”

Không yêu thì sao?

Chết thì sao?

Không thứ gì có thể chia cắt họ.

Không thứ gì có thể!

“Đông Phương Tuyết, anh có yêu em không?”

Ngay cả chết, anh cũng chỉ mong chết cùng em, sao có thể không yêu em!

Sao có thể không yêu?

Hắn ngẩn người, ngay sau đó, cười nhẹ một tiếng, cầm đặt lên đỉnh đầu cô, mắt khép hờ, đôi mắt màu xám đẹp đẽ vô cùng, lộ vẻ yêu thương vô vàn: “Đồ ngốc!”

Hắn không nói yêu, làm sao cô biết?

Hàng mi dày rủ xuống, che giấu vẻ phức tạp trong mắt.

Cô ngẩng đầu, dần lại cảm xúc trong mắt, để lại vẻ không cam lòng và uất ức.”

Nhìn thẳng vào mắt hắn, cô vẫn chưa có ý định từ bỏ, hỏi lại lần nữa:

“Đông Phương Tuyết, anh có yêu em không?”

“Đồ ngốc.” Vẫn cương chiêu như cũ, nụ cười trên môi hắn càng nồng đậm.

Cô lại cảm thấy thất vọng.

Cực kỳ, cực kỳ thất vọng.

Chương 74: Lửa giận của Đông Phương Tuyết (17)

Cô lại cảm thấy thất vọng.

Cực kỳ, cực kỳ thất vọng.

Đông Phương Tuyết, tại sao, có phải anh không muốn nói yêu em?

Tại sao tại sao?

Tại sao?

Cô vô thức cup mắt, lẩm bẩm một mình: “Anh không yêu em sao.... Anh quả nhiên..... yêu người khác.....”

Hắn quả nhiên không yêu cô!

Nếu yêu, vì sao không muốn nói yêu?

Hắn không yêu cô.

Hắn đã không còn yêu cô!

Trong đầu Nguyệt Trì Lạc, chỉ còn vang vọng câu nói này.

Hắn không yêu cô.

Nghĩ tới khả năng này, cô đột nhiên cảm thấy đau lòng, đau như sắp chết đến nơi.

Cảm giác này khiến cô cảm thấy khó thở, cô hít thở từng hơi, cảm thấy máu trong người như đang chảy ngược.

Tại sao hắn có thể, tại sao có thể?

Tại sao có thể yêu người khác?

Tại sao có thể?

“Đông Phương Tuyết.”

Cô không để móng tay, nhưng lúc này móng tay ngắn ngắn lại đâm sâu vào tay Đông Phương Tuyết.

Đông Phương Tuyết chau mày lại, không để ý đến cơn đau trên tay.

Hắn không thể lý giải hành động của cô.

Hoàn toàn không thể!

“Có phải anh đã yêu người khác rồi không? Anh không còn yêu em nữa rồi, phải không?..... Phải không?”

Câu hỏi cuối cùng, giọng nói của cô dường như đang khóc.

Đông Phương Tuyết cảm thấy Nguyệt Trì Lạc như vậy rất không bình thường.

Nhưng mà, không bình thường ở đâu thì hắn lại không thể nói ra.

Hắn nhíu mày lại.

Nhìn bộ mặt hoảng hốt luống cuống của cô, hắn cảm thấy không thể giải thích được.

Yêu, chẳng nhẽ nhất định phải nói ra sao?

Sao hắn có thể không yêu cô chứ?

Nếu như hắn không yêu cô, sao có thể dễ dàng cô như vậy?

Hắn là người ích kỷ, nếu không phải bởi vì yêu, ai có thể trối buộc được hắn?

Ai có thể?

“Ồngốc, anh sao có thể... không yêu em?”

Ở bên cô, một mối cũng được, khổ rồi lại thôi, nói cho cùng, cũng chỉ là do hắn tự chuốc lấy.

Bởi vì, hắn bằng lòng!

“Anh yêu em?”

Cô cười nhẹ một tiếng, vẻ mặt tràn đầy khổ sở: “Anh nói anh yêu em? Đông Phương Tuyết. . . . Anh thật sự yêu em ư?”

38. Chương 75-76

Chương 75: Đông Phương Tuyết, anh xong rồi (1)

Cô cười nhẹ một tiếng, vẻ mặt tràn đầy khổ sở: “Anh nói anh yêu em? Đông Phương Tuyết. . . . Anh thật sự yêu em ư?”

Thật sự . . . Yêu em ư?

Nhìn ánh mắt tràn đầy mong đợi của cô, hắn gật đầu không chút do dự: “Ồngốc, đương nhiên là anh yêu em!”

“Nhưng tại sao, em lại cảm thấy anh không còn yêu em?”

Ngoại trừ chủ nghĩa nam quyền của hắn, cô đã không còn cảm nhận được tình yêu của hắn nữa.

Hắn thật sự vẫn yêu cô ư?

Hay cô ồngốc nghếch?

Hay là, hắn đang lừa cô?

Nhưng Đông Phương Tuyết sẽ lừa cô sao?

Cô biết, hắn không phải là người nói dóc, hắn thật sự còn yêu cô chứ?

Nhưng mà tình yêu này vì những nghi ngờ tiếp diễn khiến hấn mệt mỏi, mà từ từ phai nhạt.

Tình yêu từ từ phai nhạt.

Nghiêm trọng nhất là cảm giác xa lạ, hoặc không có tình cảm mãnh liệt.

Tình yêu của cô và hấn, sớm muộn cũng sẽ có ngày bị hủy hoại trên tay cô.

Nhất định!

“Em cảm thấy trực giác của em đúng mấy lần rồi?”

Nhớ tới mấy ngày gần đây cô hay cố tình gây sự, hấn nhìn cô, cười bất đắc dĩ:

“A Lạc, cảm giác của em đúng được mấy lần rồi? Đây chính là cảm giác thực sự của em sao? Em một mực hoài nghi anh, em cảm thấy như vậy đúng không? Em có nghĩ rằng, như vậy sẽ chỉ khiến anh càng chạy xa, chỉ đẩy anh vào lòng người khác.”

Có lẽ cô chỉ trúng kế của người khác.

“A Lạc.”

Hấn nhìn cô, thận trọng hỏi: “Có phải đã có ai nói gì với em không?”

Nếu như không phải là người nào đó nói gì với Nguyệt Trì Lạc, cô sao có thể nghi ngờ như thế?

Quá quan tâm chắc hấn sẽ rối loạn.

Hấn có thể nhận ra những cảm xúc này của cô, nhưng lại hoàn toàn không thể hiểu được.

Nguyệt Trì Lạc bị hấn hỏi làm cho ngẩn ngơ.

Ai nói gì với cô?

Nam Cung Huyền nói với cô, rồi Nam Cung Tĩnh cũng tới tìm cô!

Hơn nữa, cô còn tận mắt nhìn thấy

Những thứ này, chẳng lẽ còn chưa đủ?

Vậy thì phải thế nào mới đủ?

Thật sự còn phải bắt gian tại giường mới được coi là ngoại tình sao?

Ngoại tình trong tâm tưởng đáng buồn hơn ngoại tình thể xác, càng khiến cho người ta cảm thấy thất vọng.

“Không đâu, là em suy nghĩ nhiều thôi.” Ý thức được sai lầm của mình, cô lắc đầu phủ định, cười gượng.

Chương 76: Đông Phương Tuyết, anh xong rồi (2)

“Không đâu, là em suy nghĩ nhiều thôi.” Ý thức được sai lầm của mình, cô lắc đầu phủ định, cười gượng.

Cho dù có vấn đề, cô cũng nên tỉnh táo lại trước đã.

Huống chi, cũng không có chứng cứ chứng minh Đông Phương Tuyết đã ngoại tình.

Hơn nữa.

Nghĩ lại thì, vừa rồi tâm trạng của mình cũng bất thường.

Những cảm xúc nóng nảy kia, không thể khống chế kia đã khiến cô quên mất nhiều thứ.

Hơn nữa Đông Phương Tuyết thoáng nhắc tới một điều càng làm sáng tỏ suy nghĩ của cô.

Cô nghĩ, lần này cô thật sự đã gặp phải đối thủ.

Chị em nhà Nam Cung khiến cô lại có kích động muốn giết người!

Cô nhất định sẽ khiến họ phải trả giá!

Thấy cô ngẩn ngơ, tinh thần hoảng hốt, Đông Phương Tuyết thở dài bất đắc dĩ, cúi đầu hôn lên môi cô.

Cô hơi ngẩn ra, đôi mắt say mê nhìn hấn.
 Chắc hấn hấn vẫn còn yêu cô.
 Bởi vì chỉ yêu một người, hấn mới có thể bằng lòng hôn cô, hơn nữa còn hôn say đắm.
 Hàng mi khép hờ, cô chìm đắm trong nụ hôn của họ, cánh môi màu hồng lạnh lạnh hôn trả hấn.
 Hấn khéo léo đưa lưỡi vào, mạnh mẽ mà dịu dàng chiếm đoạt miệng cô.
 Hết sức mạnh mẽ, hết sức dịu dàng, dường như muốn hút lấy cả người cô.
 Cô nghịch ngợm đưa đầu lưỡi ra liếm liếm.
 Hấn càng chậm lại, càng dịu dàng hơn nữa.
 Ai cũng nói hôn sẽ đẩy lên dục vọng, nhìn thì biết, ham muốn của họ mãnh liệt như thế!
 Mãnh liệt đến mức Nguyệt Trì Lạc cảm thấy hấn thật sự rất cần cô!
 Cảm giác này thật sự tuyệt diệu!
 Răng môi dầy dứa, Đông Phương Tuyết thì thầm nơi đầu lưỡi:
 “Anh nghĩ em quá rảnh rồi mới có thể suy nghĩ lung tung... A Lạc, chúng ta sinh con đi, anh muốn có một đứa con mang trong mình huyết mạch của chúng ta.”
 Đứa bé mang huyết mạch của họ, kết tinh tình yêu của họ.
 Có lẽ có con rồi, cô sẽ không suy nghĩ lung tung cả ngày nữa.
 Lại nói, hấn thật sự muốn có con với cô, đứa bé của họ.
 Nghĩ đến đứa bé có huyết mạch của cô và hấn, hấn đã cảm thấy toàn thân hưng phấn hấn lên.
 Dục vọng bụng dưới đột nhiên tăng vọt, vật nóng rực cọ xát thân thể mềm mại của cô.

39. Chương 77-78

Chương 77: Đông Phương Tuyết, anh xong rồi (3)
 Nghĩ đến đứa bé có huyết mạch của cô và hấn, hấn đã cảm thấy toàn thân hưng phấn hấn lên.
 Dục vọng bụng dưới đột nhiên tăng vọt, vật nóng rực cọ xát thân thể mềm mại của cô.
 Lối vào đã hơi ướt át, hấn nhẹ ma sát, cổ tình trên choker khời lên dục vọng của cô.
 Cô đáp lại, bụng dưới bỗng trống rỗng khiến cô không thể chờ đợi.
 Có lẽ ở bên nhau đã lâu nên hai người đã quen thuộc cơ thể của nhau, hiểu rõ từng cái bớt trên người nhau, trần trụi như thế, đã không còn sự ngượng ngùng thuở đầu.
 Cảm giác như tay trái nắm lấy tay phải.
 Nguyệt Trì Lạc rời lại.
 Bởi vì cảm giác này khiến cô không biết phải làm sao.
 Nhưng, vậy thì sao?
 Cho dù chỉ là tay trái và tay phải, nhưng họ thân thiết không thể chia lìa, không phải sao?
 “Bảo bối, đừng phân tâm.”
 Môi lưỡi dầy dứa, Nguyệt Trì Lạc còn đang ngẩn người Đông Phương Tuyết đã hừ hừ bày tỏ bất mãn, khẽ mở miệng hôn cô mãnh liệt hơn.
 Bàn tay xương xương lần xuống bụng dưới của cô, đến điểm mẫn cảm thì xấu xa mơn trớn.

Cô bị đau nhưng bởi vì khoái cảm nơi bụng dưới mà rên rỉ ra tiếng.

Nhìn cô trầm luân, hắn cười mỉ hoặc, hai hàng mày vì điều này mà kiêu diễm hơn mấy phần.

Thật là tuyệt sắc trần gian!

“Thích không? A Lạc, nói anh nghe. . . . Thích không. . . .”

Hắn cười, gương mặt ửng hồng mê hoặc lòng người.

Nguyệt Trì Lạc không thể nào chống cự được nụ cười của Đông Phương Tuyết, ngoan ngoãn gật đầu:

“Ừ. Thích.”

Đông Phương Tuyết hài lòng nhếch miệng, kéo hai chân cô ra, thảng người đi vào.

Sắc mặt Nguyệt Trì Lạc ửng hồng, đôi mắt quyến rũ như tơ, hai chân xinh đẹp quấn lấy thân hắn, tiếp nhận sức lực cuồng dã của hắn.

Dường như ngây dại, cô hôn lên hai điểm trước ngực hắn, bắt chước ánh mắt của hắn, nghịch ngợm cười một tiếng, nhìn thân thể hắn căng ra, nghe tiếng thở dốc nặng nề của hắn, cô cố tình vươn đầu lưỡi liếm.....

Đông Phương Tuyết nheo mắt lại, giọng nói khiêu gợi làm cho người ta tê dại từ đầu tới chân: “Nguyệt Trì Lạc, em càng ngày càng biết cách chinh anh rồi.”

Chương 78: Đông Phương Tuyết, anh xong rồi (4)

Đông Phương Tuyết nheo mắt lại, giọng nói khiêu gợi làm cho người ta tê dại từ đầu tới chân: “Nguyệt Trì Lạc, em càng ngày càng biết cách chinh anh rồi.”

Nguyệt Trì Lạc nhếch cánh môi đỏ mọng, lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm để ý lời hắn.

Không muốn suy nghĩ gì nữa.

Ở bên hắn lâu như vậy, người cùng hắn đi qua những năm tháng xưa, là ai? Là ai?

Ngoại trừ cô vẫn là cô!

“Ngoại trừ em ra. A. . . . Còn có ai. . . .” Nguyệt Trì Lạc lên án hắn, giọng nói lại ngọt ngào như nước.

“A Lạc.”

Đông Phương Tuyết tăng sức đụng chạm, cặp mắt nhìn gương mặt ửng hồng của cô, cong khóe môi mỏng, đôi mắt màu xám như màn đêm sâu thẳm tĩnh mịch lại mang tình nồng ý đượm.

Hắn nói mạch lạc rõ ràng, nhưng động tác vẫn xấu xa lại vô tội như vậy.

“Nếu em đã hiểu rõ anh như vậy, tại sao, chính em cũng không tin.”

“Từng chỗ trên người anh, thậm chí ngay cả chỗ riêng tư nhất.....”

Hắn cầm tay Nguyệt Trì Lạc lên, đưa tới nơi thân mật nhất của hai người, bàn tay hơi chai của hắn dẫn lối cho bàn tay mềm mại của cô, chạm vào nơi cứng rắn đó.

Nhìn đôi mắt e lệ né tránh, cánh môi hồng phấn xinh đẹp của cô, Đông Phương Tuyết khẽ mỉm cười, khuôn mặt tuyệt mỹ, xấu xa lại dịu dàng.

“A Lạc, em chạm vào thử xem, chạm vào đi, chỗ này.... Chỗ này, và cả chỗ này, chỉ có hai người chúng ta biết, chúng ta thân mật như vậy, em hiểu anh... hiểu rõ anh như vậy.... Tại sao còn có thể nghi ngờ anh... Không tin chính mình!”

“Hai người chúng ta, mới là những người thân thiết nhất trên thế gian.”

Nói xong, Nguyệt Trì Lạc liền giật mình nhìn gương mặt Đông Phương Tuyết như đánh lại, mang theo chút tức giận, không chút lưu tình ra sức tiến vào.

Động tác của Đông Phương Tuyết mạnh mẽ, khiến cô đau đớn nhưng lại mang theo khoái cảm trí mạng. Nguyệt Trì Lạc lớn tiếng rên rỉ không ngừng, nhìn gương mặt tà mị lại tức giận của hắn, có chút ảo não cắn cánh môi.

Tay của cô vẫn đặt trên vật cứng rắn của hắn, nóng bỏng như thế, khiến gò má cô ửng hồng theo.

Da thịt toàn thân cũng nhiễm màu hồng nhàn nhạt.

Nhìn động tác của hắn cuồng dã như thế, Nguyệt Trì Lạc vô thức nắm vật trong tay thật chặt.

40. Chương 79-80

Chương 79: Đông Phương Tuyết, anh xong rồi (5)

Nhìn động tác của hắn cuồng dã như thế, Nguyệt Trì Lạc vô thức nắm vật trong tay thật chặt.

Đông Phương Tuyết khẽ hít khí lạnh, khoái cảm như sóng biển ập tới, cảm giác tê dại truyền tới từ hông khiến hắn thẳng lưng.

Đôi chân ngọc của Nguyệt Trì Lạc quấn chặt quanh hông hắn, liên tục cọ xát, động tác mãnh liệt nhưng không hề mất đi sự dịu dàng. Cô xinh đẹp ngênh đón, thân thể co rút lại, cao trào dâng lên, hắn đưa toàn bộ tinh hoa vào nơi nơi ẩm ướt của cô.

“A Tuyết, hôn em.”

Nguyệt Trì Lạc bám vào người Đông Phương Tuyết, nhìn hắn nhíu mày, gương mặt ửng đỏ, cánh môi kiêu diễm, nũng nịu thút thít nói.

Đôi mắt xám của Đông Phương Tuyết sáng lên, lại bùng lên ngọn lửa dục vọng.

Nghe cô làm nũng tựa như nỉ non, hắn cười thỏa mãn.

Khoái cảm dâng lên, linh hồn như thiêu đốt.

Những thứ rắc rối buồn bực trước kia, vấn đề tin tưởng hay không, lúc này đều rơi vào quên lãng.

Có lẽ, đêm càng khuya mới càng cảm nhận được nhau?

Hiểu lầm được tháo gỡ, thừa thách qua đi mới có thể ngênh đón hạnh phúc lớn hơn?

Tựa như sau cơn mưa, bầu trời mới có cầu vồng xinh đẹp, không phải sao?

Họ đưa triền miên đến đỉnh điểm, trong đêm đen, cảnh tượng dây dưa kiêu diễm, hút lấy mật ngọt của nhau.

Móng tay bấm sâu xuống sống lưng, cọ xát mạnh mẽ, thân thể đầy mồ hôi, gương mặt đỏ ửng, đôi mắt kiêu diễm, tất cả đều vô cùng ướt át.

Toàn thân xinh đẹp, da thịt chạm nhau, chuyển động nguyên thủy nhất tạo nên cảnh tượng vô cùng tươi đẹp.

Ngoài cửa sổ, ánh sáng như tấm, ánh trăng như nước.

Biệt thự Nam Cung nằm ngoài vùng ngoại ô lúc này thấp đèn sáng rõ, nhưng tòa nhà cao sang như vậy lại không che giấu được không khí ngọt ngào bên trong.

Giọng nam vang lên chậm rãi, mang theo áp lực trí mạng.

Từng chữ từng câu như thể tiếng búa tạ đập vào tim, khiến cho người ta hồn hết vía, run sợ trong lòng.

“Tại sao đi trêu chọc hắn?”

Người đàn ông ngồi ở vị trí cao nhất, áo choàng trắng không nhiễm bụi, gương mặt như tuyết, dung nhập với ngọn lửa nóng bỏng. Vậy mà tư thế mờ ảo như vậy lại không giấu được hào quang tỏa ra khắp người, khiến người ta không thể không thần phục quỳ xuống.

Chương 80: Đông Phương Tuyết, anh xong rồi (6)

Người đàn ông ngồi ở vị trí cao nhất, áo choàng trắng không nhiễm bụi, gương mặt như tuyết, dung nhập với ngọn lửa nóng bỏng. Vậy mà tư thế mờ ảo như vậy lại không giấu được hào quang tỏa ra khắp người, khiến người ta không thể không thần phục quỳ xuống.

Hắn chậm rãi mở miệng, hồ hững nói mấy chữ nặng tựa núi thái sơn.

Người này, rốt cuộc là ai?

Hắn là chủ nhân của nhà họ Nam Cung, là người tu đạo duy nhất của đại lục vô bi, hắn là người giúp Đông Phương Tuyết dùng cái giá cả giang sơn để đổi lấy một lần xuyên không.

Hắn chính là Nam Cung Dạ!

Ánh mắt điềm tĩnh của Nam Cung Tĩnh không giấu nổi gió to sóng lớn trong lòng: “Em thích hắn.”

Về mặt Nam Cung Dạ âm trầm: “Tại sao lại thích hắn?”

“Em thích hắn.” Dung nhan như thần tiên tuyệt thế, thích tính cách ngang ngược quyết đoán của hắn, thích khuôn mặt như vẽ của hắn, và quan trọng nhất, cô thích sự dịu dàng, thủy chung của hắn.

Trăm ngàn biến đổi, khuôn mặt u ám quay về phía Nam Cung Dạ, cuối cùng khẽ nói: “Em thích hắn, chỉ đơn giản là thích hắn, không liên quan đến những việc khác.”

Sắc mặt Nam Cung Dạ đen như đáy nồi, hàng mi khép hờ, ánh mắt nhìn thấu cả tâm can, hàng lông mày rậm rạp nhìn về phía Nam Cung Tĩnh với khí thế mạnh mẽ, áp suất thấp khiến cô dường như không thở nổi.

Trước khi Nam Cung Dạ mở miệng, cô kiên định nhìn thẳng vào hắn, không né tránh, nghiêm túc nói: “Nam Cung Dạ..... Dạ ca” Cổ họng nghẹn ngào, yếu ớt.

Nhưng ánh mắt cô nhìn về phía Nam Cung Dạ lại vô cùng kiên định, kiên định khiến hắn không thấy bất kỳ điểm khác thường gì: “Lần này, em nghiêm túc!”

Cô cứ nhìn hắn như vậy, môi mấp máy, vừa cố chấp lại quật cường.

Cô nhìn hắn, hắn khẽ nghiêng mặt, hình như khinh thường nhìn cô, tránh ánh mắt của cô.

Một vài sợi tóc màu đen rơi xuống gò má theo động tác của hắn, trắng và đen khắc sâu vào thị giác.

Từ góc độ này có thể thấy đôi mắt khép hờ của hắn dưới hàng lông mi nhưng không thể nào nhìn rõ vẻ mặt của hắn lúc này, bóng dáng cao lớn dưới ánh đèn lại lạnh đậm đến mức khiến người ta sinh ra ảo giác vô cùng cô đơn.

“Nhiều năm như vậy, duy lần này.” Cô thật lòng.

41. Chương 81-82

Chương 81: Đông Phương Tuyết, anh xong rồi (7)

“Nhiều năm như vậy, duy lần này.” Cô thật lòng.

Hàng mi kiều diễm, cô còn muốn nói tiếp, thế nhưng hắn lại chợt nghiêng đầu nhìn cô, hai mắt tĩnh mịch mang theo ánh nhìn lạnh lạnh xa cách.

Ánh nhìn lạnh lẽo này giống như kiếm ra khỏi chuôi, đâm cô đầy thương tích.

Cố gắng kiềm chế cơn hốt hoảng và ý định muốn chạy trốn đang dâng lên trong lòng, cô kìm nén, cố gắng nhìn hẩn với vẻ ngạo nghễ.

Cô mở miệng định nói thêm để bày tỏ quyết định của mình. Nhưng hẩn dường như đã mất kiên nhẫn, không cho cô bất kỳ cơ hội nói nữa, sốt ruột nói:

“Đừng nói nữa, Đông Phương Tuyết không phải người đàn ông em cần.”

“Có cần hay không, có thể hay không, không phải em mới là người quyết định sao?”

Cô cố tình lườm biếng ngáp dài, cũng không nhìn hẩn, vẻ mặt ngang ngược:

“Có lẽ anh không biết, em dùng Nhiếp hồn với cô ta, tính tình nóng nảy như thế, cho dù Đông Phương Tuyết có yêu cô ta, cũng sẽ đến lúc không thể chịu nổi.....”

Nam Cung Dạ đi từ trên xuống, áo choàng trắng kéo thành đường cong trong không trung. Động tác đi xuống của hẩn ngắt lời cô, hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này với cô.

Nhưng khi cô nói câu cuối cùng...

Nam Cung Dạ bỗng nghiêng mặt, liếc mắt nhìn cô, đôi mắt thâm trầm như hang tối không đáy, vẻ mặt bất cần, lời nói bất mãn, khiến Nam Cung Tĩnh đang hả hê cảm thấy khó chịu.

“Nếu nghĩ như vậy, sao em không nguyên rửa Đông Phương Tuyết đi.”

Nụ cười trên môi cô như hóa đá, thoát nhìn buồn cười lại cười không nổi.

Dứt lời, Nam Cung Dạ cũng không nhìn cô, sải bước đi, không có chút do dự mà lướt qua cô.

“Nam Cung Dạ.”

Tiếng bước chân của hẩn càng lúc càng xa, Nam Cung Tĩnh đưa lưng về phía hẩn, siết chặt quả đấm.

Không người nào có thể nhìn thấy hàm răng dường như muốn cắn rách cánh môi dưới, mãi lâu sau cho đến khi Nam Cung Dạ đã hoàn toàn ra khỏi phòng, cổ họng mới cất lên tiếng lòng khổ sở.

“Anh, tại sao. . . . Phải trở về. . . . Tại sao vậy chứ. . . .”

Tiếng ngân vẫn vương, mang theo chút thê lương, vang vọng ở đại trạch sang trọng.

Hoa lệ mà yếu ớt.

Yên tĩnh hồi lâu, một giọng nói khác bỗng vang lên.

Chương 82: Đông Phương Tuyết, anh xong rồi (8)

Hoa lệ mà yếu ớt.

Yên tĩnh hồi lâu, một giọng nói khác bỗng vang lên.

“Chị không muốn anh ấy trở lại sao?”

Là Nam Cung Huyền.

Trên tay cô cầm một ly thủy tinh trong suốt, khẽ lắc lư mà thưởng thức, chất lỏng như lưu ly bảy màu ra chiếu ánh sáng chói mắt.

Tay phải đặt lên ngưỡng cửa, cô mang chiếc kính không gọng, vẻ mặt cười như không cười, cũng không biết đã tới bao lâu.

Nam Cung Tĩnh cũng không ngạc nhiên.

Cô lấy tay lau nước mắt, hung dữ nói một câu: “Chị mong rằng anh ấy không bao giờ trở lại, anh ấy chỉ làm hỏng chuyện của chị.”

“Chắc chắn, chị học được thói ăn ở hai lòng từ lúc nào vậy?”

Vẻ mặt Nam Cung Huyền thoáng thay đổi, ánh sáng phát ra từ chiếc ly rơi xuống tay Nam Cung Huyền:

“Chị, cứ chơi đi, em chưa bao giờ ngăn cản chị, nhưng Đông Phương Tuyết và Nguyệt Trì Lạc có thể nói là con cộp đang ngủ say, nguy hiểm vô cùng. Lần này chị có thể lợi dụng lòng ghen tị của phụ nữ cùng em ra tay lần thứ nhất, lần thứ hai, nếu như cô ta đề phòng, cho dù hai chị em chúng ta có dốc toàn lực cũng chưa chắc thắng được, chị nên nhớ... đừng đùa quá mức.”

“Sao? Em cũng cho là chị đang đùa sao?”

Nam Cung Tĩnh nhận lấy bình, lớn tiếng chất vấn: “Nam Cung Huyền, mỗi lần em đều gọi chị là chị, nhưng trong lòng em có thật sự coi chị là chị em sao?”

“Không coi chị là chị, sao có thể giúp chị chuyện này.”

Lần trước Nam Cung Huyền hẹn gặp Nguyệt Trì Lạc, cho Nguyệt Trì Lạc ám hiệu tâm lý rằng Đông Phương Tuyết ngoại tình.

Dứt lời, cô chỉ vào chiếc ly trong tay Nam Cung Tĩnh, cười nói:

“Không giúp chị sao? Vậy sao em lại nhớ đã giúp chị rất nhiều lần nhỉ? Lần trước chị bảo em ám hiệu cho người phụ nữ kia không tính.... Lần này, đặc biệt là Mễ Ngọc Bách Hợp, cũng không phải em đã chỉ cho chị cách điều chế rất nhiều lần sao?”

Loại Bách hợp đặc biệt này, nếu không phải vì đích thân Đông Phương Tuyết, sao hẳn lại có thể thích mùi hương này?

Thấy khóe miệng Nam Cung Tĩnh co giật, cô lại như cười như không hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ chị không đùa giỡn sao?”

Nói xong, xoay người đi thẳng.

Nam Cung Tĩnh nhún mày, gần từng câu từng chữ: “Lần này, chị nghiêm túc.”

Nam Cung Huyền nhún vai, động tác khẳng khái, không cười mà nói: “Mỗi lần chị đều nói chị nghiêm túc... thế nhưng lần này... ai mà biết được.”

42. Chương 83-84

Chương 83: Đông Phương Tuyết, anh xong rồi (9)

Nam Cung Huyền nhún vai, động tác khẳng khái, không cười mà nói: “Mỗi lần chị đều nói chị nghiêm túc... thế nhưng lần này... ai mà biết được.”

“Đúng.”

Đi được hai bước, dường như cô nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại nhìn về mặt nghiêm túc vừa rồi bởi của Nam Cung Tĩnh, cười lạnh.

“Dù là loại người nào, nóng nảy cũng sẽ khiến chó cùng rứt giậu, còn loại phụ nữ nguy hiểm như Nguyệt Trì Lạc, chị chơi thì chơi, tự mình thu xếp cho ổn thỏa... Nếu tiếp tục chuyện này, đừng nghĩ rằng giấu diếm được, đối với Dạ ca, chị có giải thích, anh ấy cũng chỉ coi chúng ta là tôm tép thôi.”

Dứt lời, nhàn nhã quay đầu bước đi.

Sao ai cũng nghĩ rằng cô đang đùa?

Nam Cung Dạ cũng nghĩ thế sao?

Nam Cung Dạ. Nam Cung Dạ.

A!

Nam Cung Tĩnh nhíu mày, cô mở nắp bình lưu ly, đặt lên chóp mũi hít hà mùi hương Ngọc Mễ Bách Hợp. Hít một hơi thật sâu, nghĩ đến vẻ mặt của Đông Phương Tuyết, lúc này mặt mới giãn ra, hiện lên một nụ cười.

Nhưng thoáng nghĩ đến một người khác, vẻ mặt ngang ngược cuồng vọng, nụ cười này cứng đờ trên khóe miệng.

Nam Cung Dạ!

Hắn coi thường cô, xem thường cô về năng lực này, khinh thường cô bày trò diễn xiếc, ngay cả ánh mắt cũng không muốn bố thí cho cô.

A. Nhưng vậy thì sao?

Nếu có thể chuốc Đông Phương Tuyết thuốc vong tình, cô cần gì phải quanh co tiếp xúc với Nguyệt Trì Lạc, cần gì phải trêu chọc cô ta?

Nguyệt Trì Lạc là xương sườn mềm của Đông Phương Tuyết, chỉ cần là Nguyệt Trì Lạc, mỗi ngày lừa gạt cô ta một chút, quấy nhiễu tư tưởng của Đông Phương Tuyết là có thể chuốc vong tình cho hắn.

Chuốc vong tình, cho dù bọn họ có vững vàng hơn nữa, đến lúc đó cũng phải chia li, không phải sao?

A!

Nam Cung Dạ, anh vẫn vậy, anh luôn cho rằng em đang chơi đùa, nhiều năm như vậy, em không thể không có anh.

Lần này, em sẽ để cho anh biết chơi đùa là thế nào!

Không thể trách em, không thể trách em

Là anh vứt bỏ em trước... Mặc dù anh không thêm quan tâm, em vẫn muốn đường đường chính chính vứt bỏ anh, nói cho anh biết, thật ra em đã không thêm để ý... không hề để ý quan tâm tới anh nữa!

Nam Cung Tĩnh lau khô khóe mắt, chóp mũi chua xót, khiến cổ cảm thấy mệt mỏi nhưng vẫn có thể cười.

Chương 84: Đông Phương Tuyết, anh xong rồi (10)

Nam Cung Tĩnh lau khô khóe mắt, chóp mũi chua xót, khiến cổ cảm thấy mệt mỏi nhưng vẫn có thể cười.

Khóc?

Có gì phải khóc?

Khóc gì chứ?

Khóc có thể giải quyết vấn đề sao?

Khóc có thể đưa cô trở lại sao?

Nếu là như vậy, có lẽ cô sẵn lòng khóc thảm thiết!

Thế giới này vẫn luôn như vậy, vật đua trời lựa, kẻ thắng sinh tồn, chỉ có người thua mới có thể lựa chọn khóc một cách yếu đuối!

A!

Chuông điện thoại bỗng vang lên trong biệt thự lạnh lẽo vắng vẻ, nhưng cũng cắt ngang đau đớn trong lòng Nam Cung Tĩnh.

Nhìn điện thoại nhấp nháy, ổn định tâm trạng không tốt, cô cong khóe môi, như không có chuyện gì xảy ra nhận điện thoại:

“À. Buổi họp báo? Dĩ nhiên, tôi cùng Đông Phương Tuyết cũng sẽ xuất hiện. Được, không cần điều động, như bình thường là được.. Ừ. Cứ như vậy đi.”

Cúp điện thoại, Nam Cung Tĩnh nhanh chóng nhấn một số điện thoại khác, dặn dò xong việc mới cúp máy.

Nhìn chiếc cà vạt mới mua trên bàn trà, nhớ tới cuộc gặp mặt Nguyệt Trì Lạc ở trung tâm thương mại, đôi môi đỏ mọng mượt mà của Nam Cung Tĩnh hơi nhếch lên, thoáng nở một nụ cười tàn nhẫn.

A. Rốt cuộc ai mới là người vô tình?

Thật ra thì họ đều tàn nhẫn!

Hàng mi lay động, Nguyệt Trì Lạc chậm rãi mở mắt ra, trong mắt mang tầng sương mù mỏng manh. Vô thức đưa tay sờ sờ, vị trí bên cạnh trống không, vẫn còn để lại chút hơi ấm.

Hiển nhiên Đông Phương Tuyết vừa rời đi không lâu.

Cô giùng giàng, nơi giữa chân đau nhức khiến cô nhúu mày.

Tối qua hai người coi như đã hóa giải mâu thuẫn, nhưng hẳn muốn cô quá ác liệt, khiến cô bây giờ đau đớn như đá đè.

Nhớ tới tối hôm qua, Nguyệt Trì Lạc mấp máy cánh môi hồng phấn, nụ cười nhạt nhòa.

Rửa mặt xong, đứng trên ban công nhìn bầu trời bao la, Nguyệt Trì Lạc nhúu mày, ấn số điện thoại quen thuộc.

43. Chương 85-86

Chương 85: Thần trộm quốc tế chẳng qua cũng chỉ là tên trộm mà thôi (1)

Rửa mặt xong, đứng trên ban công nhìn bầu trời bao la, Nguyệt Trì Lạc nhúu mày, ấn số điện thoại quen thuộc.

“A Trì.”

Người bên kia điện thoại dường như còn chưa tỉnh ngủ, giọng nói có phần uể oải.

“Lệnh Hồ Tái Tái.”

Đã quen việc việc Lệnh Hồ ly dùng tên mình để trả lời điện thoại, Nguyệt Lạc Trì cũng không thêm để ý, giọng nói kín kẽ:

“Em muốn tư liệu của Nam Cung Tĩnh và Nam Cung Huyền... Không... Em muốn toàn bộ tư liệu của gia tộc Nam Cung.”

“Sao vậy? Cuối cùng em cũng ý thức được vấn đề sao?”

Nhắc tới việc chính, Lệnh Hồ Ly có chút hứng thú: “Được, chờ anh... Anh sẽ đi điều tra mười tám đời gia tộc Nam Cung không sót một chữ cho em.”

“Ừ, vậy anh ngủ đi, ngủ dậy làm cho em cũng không muộn.”

Dù sao cũng giống nhau nhưng Nguyệt Trì Lạc muốn biết sớm một chút.

Thật ra thì cô và Lệnh Hồ Ly đã quá quen thuộc đến nỗi nói cảm ơn sẽ khiến đối phương cảm thấy kiểu cách khách sáo.

Lệnh Hồ ly thở dài, cười trêu chọc: “Sao có thể, cũng bị em đánh thức rồi, sao còn ngủ được nữa. Hơn nữa, nhất định em cũng cần gấp.”

Không vội sao có thể sáng sớm đã gọi điện cho anh?

Chà chà!

Nguyệt Trì Lạc cong khóe miệng: “Thật sự em cũng hơi gấp, nhưng anh không cần vội, em có thể chờ được.”
“Được rồi được rồi, chờ anh mười phút.”

Nói xong, Lệnh Hồ ly cúp điện thoại.

Nguyệt Trì Lạc cười hài lòng, xoay người vào nhà.

Mở nhạc, pha cà phê, ngồi trên ghế sofa, thân thể nhu nhược giống như không xương nằm trên sofa, nhấp một ngụm cà phê, nhàn nhã chờ tư liệu của Lệnh Hồ ly.

Nếu như không xảy ra chuyện như vậy không phải cuộc sống của cô rất vừa lòng ư?

Mặc dù nhàm chán, nhưng thực nhàn nhã!

Uống một hớp cà phê cuối cùng, mở máy tính, mười ngón tay thon dài tung bay trên bàn phím, tư liệu của Lệnh Hồ Ly đã gửi đến như ngựa vó.

Thời gian vừa vặn đúng mười phút.

Ngón tay dừng lại trên laptop đã siết chặt, Nguyệt Trì Lạc mở tài liệu, đọc nhanh như gió, con ngươi co rút, khẽ cười.

Nam Cung Tĩnh và Nam Cung Huyền đều được gia tộc Nam Cung nhận nuôi, cũng không phải là con cháu của gia tộc Nam Cung.

Nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến Nguyệt Trì Lạc mỉm cười.

Chương 86: Thần trộm quốc tế chẳng qua cũng chỉ là tên trộm mà thôi (2)

Nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến Nguyệt Trì Lạc mỉm cười.

Tài liệu thể hiện rõ quá trình hai chị em Nam Cung tiếp xúc với Đông Phương Tuyết và hãm hại Nguyệt Trì Lạc.

Thời gian, địa điểm, cũng trình bày vô cùng rõ ràng.

Xem thêm, Nguyệt Trì Lạc mày cau lại, thu lại nụ cười bên khóe miệng, trong mắt hiện vẻ phiền não.

Đạo tặc!

Nam Cung Huyền có biệt danh là thần trộm, tổ chức Quân Tử Đường, mấy năm gần đây đã trộm cắp không ít vật phẩm nổi tiếng, thậm chí cũng từng trộm đồ ở các viện bảo tàng quốc gia, cũng có mấy năm hoành hành trên thế giới.

Nhưng. . . . Điều này không quan trọng, và đây cũng không phải điều khiến Nguyệt Trì Lạc khó chịu.

Quan trọng là. . . . Nam Cung Tĩnh.

Theo ghi chép, ngoài việc Nam Cung Tĩnh là người đứng đầu gia tộc Nam Cung thì không điều tra được tư liệu nào thêm.

Không giống như tư liệu về thân phận của Nam Cung Huyền.

Nguyệt Trì Lạc vẫn không xem thường hai chị em Nam Cung, hôm nay thấy thân phận của Nam Cung Huyền cũng không kinh ngạc.

Điều khiến cô kinh ngạc chính là Nam Cung Tĩnh.

Tại sao phải không điều tra được thân phận của Nam Cung Tĩnh?

Nếu như ngay cả Lệnh Hồ ly cũng không điều tra được, như vậy cô nên tìm ai? Còn lợi hại hơn Lệnh Hồ ly ở phương diện này.

Trong phút chốc, trong đầu thoáng qua điều gì đó, Nguyệt Trì Lạc cầm điện thoại lên, nhanh chóng ấn số điện thoại của Lệnh Hồ Ly.

Bên kia hình như cũng đang chờ điện thoại của cô, vừa mới có tín hiệu, điện thoại đã được kết nối.

Giọng của Lệnh Hồ ly không nhanh không chậm:

“A Trì, có phải em không thấy tư liệu phía dưới? Thấy trước kia có bản ghi chép của cô ta, lần này... không chừng Nam Cung Tĩnh đang muốn chơi chúng ta... Dù sao trước đây cũng có nhiều bản ghi chép như vậy.....”

“Đợi chút. Ghi chép gì?”

Nguyệt Trì Lạc cắt ngang, ngón tay trên máy tính cũng nhanh chóng kéo xuống.

Lệnh Hồ ly có chút kinh ngạc: “Tài liệu em chưa xem xong sao? Tờ cuối cùng, tư liệu về Nam Cung Tĩnh.... Có ghi, cô ta từng cướp đoạt đàn ông mấy lần, ừ... đại khái giống như giết chồng em.”

Cho nên nói. đây không phải lần đầu Nam Cung Tĩnh làm kẻ thứ ba? !

Nhưng không ngờ rằng mục tiêu của cô ta lần này lại có thể là đàn ông của Nguyệt Trì Lạc cô!

Nguyệt Trì Lạc lật tới trang cuối, cũng nhìn thấy những tư liệu kia: “Mấy lần cướp chồng? Kiểu đàn ông gì? Cuối cùng thế nào?”

44. Chương 87-88

Chương 87: Thần trộm quốc tế chẳng qua cũng chỉ là tên trộm mà thôi (3)

Nguyệt Trì Lạc lật tới trang cuối, cũng nhìn thấy những tư liệu kia: “Mấy lần cướp chồng? Kiểu đàn ông gì? Cuối cùng thế nào?”

Thành công không?

Lệnh Hồ ly hiểu ý:

“Có chừng năm sáu người, dạng người gì cũng có, thành công kiệt xuất, công tử nhà giàu, người nổi danh giới chính trị. Hồi đi học Nam Cung Tĩnh cũng từng giành giật hot boy, lúc ấy bạn gái của hot boy tự sát, cho nên chuyện này khá nổi tiếng ở trường học.....”

“Phía sau những chuyện này đều sử dụng thủ đoạn, tin tức đều bị chặn lại, cho nên ngoại trừ những tin tức bên ngoài, đằng sau đều có người thứ ba chen vào, tin tức bí ẩn vô cùng.”

Nguyệt Trì Lạc khẽ nguyên rửa một tiếng, vội vàng hỏi: “Thành công không? Chẳng lẽ lần nào cô ta cũng giết chồng thành công?”

Ngón tay gõ gõ lên bàn, có lẽ thành công?

Không thành công sao có thể tiếp tục tranh giành?

Lệnh Hồ ly ở bên đầu dây điện thoại khẽ cười một tiếng, ngay sau đó trêu chọc, ‘Xem ra em chẳng biết gì cả, còn tưởng rằng lừa cháy đến nơi rồi. Chẳng lẽ người đàn ông của em không cho em có cảm giác an toàn?’

Hoặc là, em thực sự yêu hắn như vậy?

Thật ra Lệnh Hồ ly biết rõ, nếu như không yêu, Nguyệt Trì Lạc sao có thể đồng ý kết hôn?

Sao có thể bận lòng như thế?

Kết quả như thế, không phải là không cần nói cũng biết sao?

A!

Hắn cười thầm về phía điện thoại, cặp mắt hoa đào xinh đẹp tuyệt trần.

Phía bên kia.

Nguyệt Trì Lạc nghe lời nói của Lệnh Hồ ly, cũng suy nghĩ cẩn thận.

Cảm giác an toàn?

Sự thật cô không hoàn toàn tin tưởng Đông Phương Tuyết, mà bây giờ ngay cả người khác cũng nhận ra?

Nhỏ giọng mắng một câu, cô lạnh giọng: “Anh chưa từng nghe câu “Không tình yêu mãi mãi trường tồn, chỉ có kẻ thứ ba không nỗ lực sao? Em yêu hắn, dĩ nhiên phải để ý.”

Không yêu?

Chẳng lẽ quan tâm người chết!

Ngừng lại một chút, Lệnh Hồ ly quay lại đề tài:

“Thành công, nằm trong số sáu gia đình bị Nam Cung Tĩnh chia rẽ thành công....”

Nguyệt Trì Lạc cười khê: “Nói cách khác, vẫn có một đôi chưa bị chia rẽ?”

Lệnh Hồ ly lắc đầu, thở dài nói: “Em đừng cười sớm, mặc dù đôi này chia rẽ không thành công, nhưng càng lúc càng xa, cuối cùng bằng mặt không bằng lòng!”

Chương 88: Thần trộm quốc tế chẳng qua cũng chỉ là tên trộm mà thôi (4)

Lệnh Hồ Ly lắc đầu, thở dài nói: “Em đừng cười sớm, mặc dù đôi này chia rẽ không thành công, nhưng càng lúc càng xa, cuối cùng bằng mặt không bằng lòng!”

Nụ cười nơi khóe miệng Nguyệt Trì Lạc có phần cứng ngắc.

Thoạt nhìn có vẻ hồ hững mà lại cứng ngắc.

Nam Cung Tĩnh, quả nhiên lợi hại!

Đầu kia, Lệnh Hồ Ly hình như không cảm nhận được tâm tình của cô, tiếp tục dùng lời nói đâm vào vết thương của cô:

“A Trì, em cũng biết. dung mạo của Nam Cung Tĩnh ít ai sánh bằng. Hơn nữa, thân phận, phong cách, trình độ hoặc văn của cô ta, những thứ này... Đối với đàn ông mà nói, đều là độc dược chết người.”

“Hơn nữa, lúc cô ta cướp người, cứ như theo đuổi chồng, không hề vui đùa giống trò chơi. Mỗi lần cô ta đều công khai theo đuổi.... Mặc dù những người đàn ông cô ta giật thành công đều bị cô ta chà đạp, nhưng lúc cô ta theo đuổi rất thật lòng.”

“Người cô ta toan tính theo đuổi, A Trì.... Trên đời không có mấy người đàn ông cự tuyệt được cô ta.”

Nguyệt Trì Lạc phiền não vò tóc: “Chẳng lẽ thật sự không có ai có thể cự tuyệt sức hấp dẫn của cô ta sao?”

Đông Phương Tuyết cũng không thể sao?

Có thể sao?

Hắn có thể cự tuyệt sao?

Lệnh Hồ Ly bắt đầu dĩ nhún vai: “A Trì, nếu như bây giờ có một người còn đẹp trai hơn Đông Phương Tuyết theo đuổi em... em có động lòng không?”

Một người còn đẹp trai hơn Đông Phương Tuyết?

Trên thế giới này, còn có người như vậy sao?

Nếu như thật sự có thì sao?

Nguyệt Trì Lạc cau mày, nghiêm túc suy nghĩ, trả lời: “Không biết.”

Không dám cam đoan!

“Em thật đúng là thành thật .”

Lệnh Hồ Ly thật ra không biết nói gì, theo như những gì mà hắn hiểu về Nguyệt Trì Lạc, hắn vốn không nghĩ cô sẽ kiên quyết trả lời: không biết.

Không ngờ, đáp án lại là không biết.

Nhưng. Hắn cười, ác ý nhắc nhở: “Thấy chưa... Ngay cả em cũng không thể đảm bảo có thể động lòng với người đàn ông khác, huống chi là người đàn ông của em!”

Ngay cả mình cũng không thể bảo đảm, có tư cách gì khiến người khác bảo đảm?

“Nhưng.”

Nguyệt Trì Lạc kiên quyết nói: “Em vẫn chưa bao giờ gặp người đàn ông hoàn mỹ hơn Đông Phương Tuyệt, trong mắt em, nếu Đông Phương Tuyệt chỉ đứng thứ hai thì không ai có thể đứng thứ nhất.”

45. Chương 89-90

Chương 89: Thần trộm quốc tế chẳng qua cũng chỉ là tên trộm mà thôi (5)

Nguyệt Trì Lạc kiên quyết nói: “Em vẫn chưa bao giờ gặp người đàn ông hoàn mỹ hơn Đông Phương Tuyệt, trong mắt em, nếu Đông Phương Tuyệt chỉ đứng thứ hai thì không ai có thể đứng thứ nhất.”

Nói cách khác, trong mắt Nguyệt Trì Lạc cô, hoàn toàn không tồn tại người đàn ông nào hoàn mỹ hơn Đông Phương Tuyệt!

Cho nên. Thật ra thì đáp án vẫn là cự tuyệt.

Lệnh Hồ Ly bật cười.

“Được rồi được rồi, nói chính sự đi.”

Quay lại với đồng tài liệu trong máy tính, hàng lông mày của Nguyệt Lạc Trì vốn giãn ra, giờ lại cau lại: “Thân phận bí mật của Nam Cung Huyền là thần trộm của Quân Tử Đường, còn Nam Cung Tĩnh? Hơn nữa, cô ta... không điều tra được sao?”

Nói đến chính sự, Lệnh Hồ Ly dần lại cảm giác muốn trêu chọc.

“Nam Cung Huyền? Thần trộm, À. Chẳng qua chỉ là một tên trộm mà thôi.”

Ngừng lại một chút, hắn dùng giọng dễ nghe nói:

“Hai chị em Nam Cung được vợ chồng Nam Cung nhận nuôi từ hai mươi lăm năm trước. Nhiều năm trước Nam Cung Huyền đã bởi vì một chút hiểu lầm, trong cơn tức giận chạy tới Quân Tử Đường làm đạo tặc. Về phần Nam Cung Tĩnh.”

Giọng nói của Lệnh Hồ Ly có chút phức tạp: “Bốn năm trước Nam Cung Tĩnh đã trở thành người đứng đầu gia tộc Nam Cung, về phần nghề nghiệp, anh điều động tất cả những gì có thể dùng được, điều tra hồ sơ cô ta.....”

“Kết quả thế nào?”

Nguyệt Trì Lạc không thể nào ôm hi vọng.

Nếu như tra được, tài liệu sẽ đề cập rõ ràng.

Không đề cập đến. Tức là ?

Quả nhiên, giọng nói Lệnh Hồ Ly trầm xuống: “Không có! Nam Cung Tĩnh không có bất kỳ nghề nghiệp bí mật gì.”

Nguyệt Trì Lạc vẫn không thể không cảm thấy chán nản.

Ngay cả vẻ mặt cũng trầm xuống.

“Tái Tái. Chuyện không đơn giản như vậy, Nam Cung Tĩnh không thể nào trong sạch hơn Nam Cung Huyền, tình hình hiện giờ... E là.....”

E là người ta đã đề phòng trước đó!

Lệnh Hồ Ly cũng ý thức được điều này.

Giọng nói của hắn có vẻ buồn bực: “Ừ. Những tài liệu này thật ra thì vẫn đang điều tra, nhưng người ta lại bảo vệ tin tức bí mật trước chúng ta một bước.”

Dứt lời, thở dài: “Có chuẩn bị mà đến, quả nhiên không giống người bình thường.”

Nguyệt Trì Lạc nghe nói xong, khoe miệng cười cười: “Hai chị em Nam Cung đều được nhận nuôi, nhà Nam Cung không có con cái sao?”

Gia tộc lớn như vậy, không thể nào không có con cháu!

Chương 90: Thần trộm quốc tế chẳng qua cũng chỉ là tên trộm mà thôi (6)

Gia tộc lớn như vậy, không thể nào không có con cháu!

“Ừ. Có một, một người con trai. Nhưng là, trừ tên giả cùng giới tính ra thì không có bất kỳ tài liệu nào. Người này, xuất quỷ nhập thần, dù sao, cũng rất thần bí!”

Xuất quỷ nhập thần?

Thần bí?

Thấy tâm trạng của Lệnh Hồ Ly có chút trầm xuống, khoe miệng Nguyệt Trì Lạc cười cười, ác ý cười về phía điện thoại: “Lệnh Hồ Ly, em quá coi trọng anh rồi, thậm chí cái tên cũng không điều tra được, sao anh lại có thể ăn cơm nhiều năm như vậy chứ!”

Quả nhiên, Lệnh Hồ Ly lập tức gơ chân, hung hăng phản bác: ” Hắn xuất quỷ nhập thần, ngay cả gia phả cũng chỉ có tên họ? Em đừng coi anh là thần... Không làm gì còn....”

Nguyệt Trì Lạc tiếp tục quở trách: “Chính anh không có tài cán, còn trách ai? Một người thần bí thế nào cũng không thể không có một chút tin tức như không khí vậy chứ?”

Lần này, Lệnh Hồ Ly ngừng lại một chút, mới nói thật nhỏ: “Không phải em cũng vậy sao?”

“Em làm sao?” Nguyệt Trì Lạc nhún mày, nghi hoặc.

Lệnh Hồ Ly nói: “Không phải em cũng biến mất hai năm sao? Trong hai năm này không có chút tin tức nào của em cả, cho dù anh có điều bao người đi tìm, cũng không có chút tin tức... A Lạc, hai năm nay, rốt cuộc em đi đâu?”

Rốt cuộc em đi đâu?

Một câu cuối cùng, Lệnh Hồ Ly hỏi cực kỳ nghiêm túc, ngay cả nét mặt thường ngày cũng trở nên nghiêm túc.

Thậm chí. Mang theo vẻ cô đơn và thương cảm.

Sau hai năm, một thanh niên đẹp trai, đôi mắt hoa đào diễm tuyệt cũng trở nên âm trầm rất nhiều.

Đôi môi như phấn nhấp nhẹ, mang vẻ tái nhợt.

Cả người thoát nhìn cô đơn mà cao quý.

Cách điện thoại, Nguyệt Trì Lạc không thấy được cảm giác thương tâm của hắn.

Ngược lại, bởi vì câu hỏi của Lệnh Hồ Ly, khiến cô chú ý tới một điều, thậm chí không nhận ra sự thương cảm trong giọng nói của Lệnh Hồ Ly.

Điều này khiến mặt cô vui mừng hơn chút, mặt mày hơn hỏi nói:

“Tái Tái. Em nghĩ đến vài chuyện, em phải tìm Đông Phương Tuyết xác minh. Về phần thiếu gia trực hệ nhà họ Nam Cung đó, anh tiếp tục tra nhé. Từ chi bên nhà họ Nam Cung.....”

46. Chương 91-92

Chương91: Thần trộm quốc tế chẳng qua cũng chỉ là tên trộm mà thôi (7)

“Tái Tái. . . .Em nghĩ đến vài chuyện, em phải tìm Đông Phương Tuyết để xác minh. Về phần thiếu gia trực hệ nhà họ Nam Cung đó, anh tiếp tục tra nhé. Từ chi bên nhà họ Nam Cung, hoặc bắt tay từ hai chị em nhà Nam Cung, chỉ cần tra được tên thì dễ quá rồi.”

“Cứ vậy đi, em cúp máy trước.”

Không đợi Lệnh Hồ ly nói gì, Nguyệt Trì Lạc cúp điện thoại.

Thiếu niên bên đầu điện thoại kia nghe thấy tiếng “tút tut” truyền đến chỉ có thể cười khổ.

Cười thê lương mà châm chọc.

Đông Phương Tuyết đã từng nói chỉ có quan hệ hợp tác với Nam Cung Tĩnh, mà Đông Phương Tuyết kiêu ngạo tuyệt đối không dễ dàng hợp tác với người khác. Như vậy trong lúc này, thêm vào sự đối đãi đặc biệt Đông Phương Tuyết dành cho Nam Cung Tĩnh, nhất định có một vài chuyện cô không biết.

Mà Nam Cung Tĩnh họ Nam Cung, thiếu gia trực hệ nhà Nam Cung biến mất không còn tăm tích, điều này nghĩa là sao?

Nam Cung Huyền, Nam Cung Tĩnh, Nam Cung Dạ!

Nguyệt Trì Lạc có trực giác nhạy bén, trực giác này thường có hiệu quả đặc biệt thời khắc mấu chốt.

Lần này, cô hết lòng tin tưởng rằng cô không nghĩ lầm.

Nhưng chưa có chứng cứ xác thực mà thôi!

Nghĩ ngợi rồi lại nghĩ ngợi.

Công việc bí mật của Nam Cung Huyền là kẻ trộm, mà Nam Cung Dạ là người tu đạo, Nam Cung Tĩnh là người nắm giữ gia tộc Nam Cung. Không điều tra được công việc bí mật của cô ta, như vậy dựa theo sự bất thường này, Nam Cung Tĩnh rất có thể là người tu đạo.

Nếu Nguyệt Trì Lạc không sự đề phòng và nhạy cảm do đã từng làm đặc công, một người bình thường không thể suy đoán như vậy được!

Nghĩ tới đây, Nguyệt Trì Lạc chợt tỉnh táo hẳn ra.

Cô đoán không lầm, nhất định không lầm!

Mặc dù Nguyệt Trì Lạc không làm tổng giám đốc Lạc Tinh lâu rồi, người bên trong cũng đã đổi đi đổi lại, nhưng đích thân Nguyệt Trì Lạc đến thì vẫn có người biết thân phận cô, hơn nữa còn cung kính hành lễ với cô.

Lễ tân cũng đổi mấy người rồi.

Lần trước Nguyệt Trì Lạc gọi điện thoại đến, nhân viên lễ tân cũng không thấy người thật, chỉ là một cái tên, dĩ nhiên sẽ không để trong lòng.

Chương92:Thần trộm quốc tế chẳng qua cũng chỉ là tên trộm mà thôi (8)

Lần trước Nguyệt Trì Lạc gọi điện thoại đến, nhân viên lễ tân cũng không thấy người thật, chỉ là một cái tên, dĩ nhiên sẽ không để trong lòng.

Huống chi, bình thường mấy cô gái trẻ muốn mượn cơ hội bầu víu tổng giám đốc nhiều không đếm không xuể, nhân viên lễ tân nhận kiểu điện thoại này cũng phát ngán, càng thêm khinh thường hạng người này.

Lần này, thấy mọi người cung kính với Nguyệt Trì Lạc như thế, mà Nguyệt Trì Lạc cao quý lại lạnh nhạt, nhân viên lễ tân còn chưa có phản ứng kịp, Nguyệt Trì Lạc đã nhấn số, ung dung mà vào thang máy riêng của tổng giám đốc.

Nhìn bảo vệ không có ý định ngăn cản, mà còn một mực cung kính, nhân viên lễ tân đã cảm thấy kinh ngạc thì bất chợt bị người bên cạnh kéo giật lại.

Cô hơi tức giận, lại nghe người đó khẽ nói: “Đó là tổng giám đốc trước của công ty chúng ta, hiện giờ là phu nhân tổng giám đốc, cổ đông lớn nhất của Lạc Tinh.”

“Tổng giám đốc đã kết hôn rồi sao? Sao trước kia không thấy bà chủ tới? Cũng không nghe ai đề cập đến vấn đề này? Hơn nữa. Chưa từng tham gia bất cứ hoạt động gì của công ty.”

Người đó nói thêm: “Cô biết gì chứ? Bà chủ làm vậy là khiêm tốn, hai chữ khiêm tốn cũng không hiểu sao? Không hiểu thì tra Baidu đi.”

Nhân viên lễ tân không cam lòng cãi lại: “Khiêm tốn, khiêm tốn. Còn khiếm tốn nữa, tôi thấy sắp ly hôn đến nơi rồi.”

“Phủi phui cái miệng cô! Tổng giám đốc dịu dàng chung tình như thế, bà chủ cao quý xinh đẹp như vậy, ai mà với tới nổi?”

Ngón tay chỉ lên trên, chỉ lên đến nơi cao nhất, có người lại nói tiếp:

“Xinh đẹp? Chẳng lẽ tổng giám đốc Nam Cung không xinh đẹp? Xem vóc người đó đi, khuôn mặt nhỏ bé, chắc chắn. Đàn ông đều thích ăn vụng, tổng giám đốc để tổng giám đốc Nam Cung qua lại tự do ở công ty mình, dù nói là bởi vì công việc, không biết sau lưng hai người đó lén lút làm gì đâu.”

Có người muốn phản bác, nhưng không biết phải phản bác thế nào, đành phải không cam lòng nói: “Về dung mạo, không có ai đẹp bằng tổng giám đốc Đông Phương Tuyết của chúng ta cả. Chẳng lẽ tổng giám đốc lại coi trọng tổng giám đốc Nam Cung vì bề ngoài ư?”

“Không phải là bởi vì bề ngoài? Chẳng lẽ bởi vì tình cảm?”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, sau đó yên tĩnh trở lại.

Nguyệt Trì Lạc nhếch khóe miệng, đôi môi đỏ thắm nở nụ cười nhạt.

Mặc dù cô xem thường lời bàn tán của họ, nhưng trong lòng vẫn hơi chú ý tới thái độ Đông Phương Tuyết dành cho Nam Cung Tinh.

47. Chương 93-94

Chương 93: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (1)

Mặc dù cô xem thường lời bàn tán của họ, nhưng trong lòng vẫn hơi chú ý tới thái độ Đông Phương Tuyết dành cho Nam Cung Tinh.

Hất mái tóc quần dài, quên đi những tâm tư phức tạp đó.

Nguyệt Trì Lạc ấn số tầng, nhìn thang máy nhanh chóng lên thẳng, mặt kính trong suốt phản chiếu đường nét sắc sảo của cô, đôi mắt tựa lưu ly đen nhánh khác lạ, đường cong lả , gương mặt tuyệt mỹ.

Nguyệt Trì Lạc nhíu mày trước mặt kính. Hoảng hốt cảm thấy bề ngoài của mình thực sự rất bất mắt.

Thật ra đâu chỉ bất mắt?

Nhưng chính cô cũng không để ý vẻ ngoài này của cô, đúng là ngàn dặm mới tìm được một!

Thang máy dừng trước phòng tổng giám đốc, Nguyệt Trì Lạc bước khỏi thang máy, giày cao gót bước trên tấm thảm mềm mại, không cất lên tiếng động như thể con mèo Ba Tư cao quý.

“Bà chủ?”

Trên tầng cao nhất, nhân viên duy nhất chưa được thay đổi chắc rằng cũng chỉ có nam thư ký khi Nguyệt Trì Lạc còn làm tổng giám đốc, cũng chính là người đàn ông trước mắt này, bây giờ hẳn đảm nhiệm chức vị thư ký cho tổng giám đốc Đông Phương Tuyết.

“Sao chị lại tới vậy?”

Khi cửa thang máy mở ra, thấy là Nguyệt Trì Lạc, hẳn ta kinh ngạc nhướng mi.

Nguyệt Trì Lạc nghĩ, lâu lắm rồi cô chưa từng tới đây, không thì sao từ những nhân viên tầm thường đến thư ký nghiêm túc cẩn thận đều cảm thấy kinh ngạc.

Dùng tay vén mái tóc, Nguyệt Trì Lạc nở nụ cười nhạt: “Tổng Trần, tôi tới xem qua thôi, anh cứ làm việc đi.”

Tổng Trần đẩy kính mắt trên mũi: “Vâng. Tổng giám đốc đang ở văn phòng tiếp khách, đối phương là tổng giám đốc Nam Cung Tĩnh mà công ty chúng ta đang hợp tác.”

Nam Cung Tĩnh?

Tiếp khách?

Nguyệt Trì Lạc rất thích hai chữ này!

Nheo lại đôi mắt hẹp dài, cô như cười như không liếc mắt nhìn Tổng Trần. Tổng Trần dời mắt đi, cười nhạt không nói gì nữa.

Vô cùng bình tĩnh!

Nguyệt Trì Lạc lại cười.

Cô đi thẳng về phía phòng làm việc, ở chỗ rẽ, lại vừa hay nhìn thấy trợ lý bối rối cầm chén cà phê bước ra từ phòng làm việc, nhíu chặt lông mày, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm gì đó.

Nguyệt Trì Lạc đi tới, nghe thấy có người hỏi: “Sao vậy?”

“Xong đời rồi. Lúc tôi mang cà phê vào vô ý làm đổ lên người tổng giám đốc.” Trợ lý nói nhỏ: “Rõ ràng cầm rất cẩn thận, không biết làm sao lại làm đổ cà phê lên người tổng giám đốc.”

Chương 94: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (2)

“Xong đời rồi. Lúc tôi mang cà phê vào vô ý làm đổ lên người tổng giám đốc.”

Trợ lý nói nhỏ: “Rõ ràng cầm rất cẩn thận, không biết làm sao lại làm đổ cà phê lên người tổng giám đốc. Tổng giám đốc còn phải tham dự họp báo, may mà có tổng giám đốc Nam Cung, nếu không thật sự không biết phải làm sao.”

“Cô đấy. Sao lại không cẩn thận như vậy?”

“Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, chẳng hiểu sao lại làm đổ cà phê, là tôi sơ ý.”

“Lần sau chú ý một chút. . . .”

Nguyệt Trì Lạc cười lạnh.

Không nghe tiếp nữa, cô đứng bên cửa phòng khép hờ, qua khe cửathấy Nam Cung Tĩnh lấy một chiếc cà vạt màu xanh ngọc từ túi đồ ra. Đưa cho Đông Phương Tuyết đang chau mày, vẻ mặt lạnh băng.

Chiếc cà vạt kia không phải mua từ trung tâm thương mại Thế Kỷ sao?

Lúc ấy Nam Cung Tĩnh nói thế nào nhỉ?

Hình như. Trong vòng ba ngày, cô ta sẽ khiến A Tuyết dùng chiếc cà vạt màu xanh ngọc cô ta mua đó.

Ồ. Hôm nay vừa đúng ngày thứ ba.

A!

Bên này.

Đông Phương Tuyết cũng không nhận lấy, chỉ liếc mắt nhìn Nam Cung Tĩnh.

Ánh mắt hờ hững không dậy nổi gợn sóng.

Nam Cung Tĩnh đưa cà vạt lên, hàng mày lộ vẻ tự nhiên thoải mái.

Cô ta lải nhải liên tục: “Tiểu Lý cũng quá sơ ý rồi, sao lại làm đổ cà phê lên người anh như vậy. Lát nữa còn có buổi họp báo, không có cà vạt thì chẳng ra sao cả. Chiếc cà vạt này em mua cho bạn trai, bây giờ. đúng là tiện cho anh.”

A Tuyết có nhận không?

Mua cho bạn trai em. Những lời này đúng là ám chỉ trắng trợn!

Nguyệt Trì Lạc đứng ngoài cửa, đôi mắt khép hờ nhìn chăm chăm vào Đông Phương Tuyết, ánh mắt lóe lên vẻ sắc bén, nhưng lại lo lắng siết chặt bàn tay.

Thật ra cô cũng có ý dò xét.

Nếu không giờ phút này cô nên thoải mái đi tới mà không phải núp ở ngoài quan sát thái độ của hắn.

Đông Phương Tuyết nhú mày, hàng mày dày rậm cong lên.

Hờ hững liếc mắt nhìn cà vạt trên tay, tầm mắt chuyển tới khuôn mặt bình thản của Nam Cung Tĩnh, bình tĩnh nhìn Nam Cung Tĩnh mấy giây, đôi mắt màu xám lạnh lẽo xinh đẹp không thể hiện cảm xúc.

Nam Cung Tĩnh bị hắn nhìn chăm chăm cảm thấy hơi bối rối.

“Đông Phương Tuyết?” Cô giơ cà vạt lên thử kêu một tiếng.

48. Chương 95-96

Chương95: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (3)

“Đông Phương Tuyết?” Cô giơ cà vạt lên thử kêu một tiếng.

Đông Phương Tuyết vẫn không nhúc nhích, nhưng tầm mắt lướt qua Nam Cung Tĩnh, hướng về phía bầu trời bao la vô ngần ngoài cửa sổ.

Trống rỗng, như có như không.

Khiến hắn có vẻ thương cảm biết bao.

Nhưng lại. Tuyết mỹ khiến người ta chết mê chết mệt!

Nam Cung Tĩnh chau mày, đôi môi đỏ thắm cong lên, hờn dỗi lườm Đông Phương Tuyết, gắt giọng: “A Tuyết. Buổi họp báo sắp bắt đầu rồi, anh còn ngăn người gì thế? Còn chần chừ gì chứ?”

Nói xong, Nam Cung Tĩnh hình như đã mất kiên nhẫn, tiến lên cởi bỏ chiếc cà vạt bắn trên người Đông Phương Tuyết, ném lên mặt bàn.

Nhón chân lên, lại gần Đông Phương Tuyết.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng lướt qua bờ vai hắn, rồi từ bờ vai lướt đến cổ. Động tác vô cùng nhẹ nhàng khéo léo, mang vẻ quyến rũ, như có như không, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào.

Như thể quyến rũ, nhưng hình như. . . . chỉ là động tác vô tâm.

Nhẹ nhàng như vậy khiến lòng người như bị thứ gì đó cào cào, ngứa ngứa, tê dại.

Tầm mắt Đông Phương Tuyết bỗng sáng lên chút, nhưng vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hờ hững, nhẹ nhàng.

Lơ lửng, trống rỗng.

Thương cảm, lạnh nhạt mà tuyệt thế!

Nhưng dường như những thứ Nam Cung Tĩnh làm không hề có ảnh hưởng gì với hắn.

Không hề có chút ảnh hưởng nào!

Nam Cung Tĩnh thấy vậy, lại cong làn môi đỏ thắm lên, cười khe khẽ một tiếng.

Tiếng cười trong trẻo, êm tai như tiếng chuông khiến tâm trạng người ta phải chấn động.

Cô cầm chiếc cà vạt màu xanh ngọc mới tinh, vòng cánh tay trắng nõn qua cổ Đông Phương Tuyết, nhón chân sửa sang lại cho hắn.

Hai người chỉ cách nhau một ngón tay.

Gần như vậy. . . . Gần như vậy.

Gần như vậy, mập mờ như vậy, ám áp như vậy.

Bàn tay của Nguyệt Trì Lạc cứng ngắc trên cánh cửa, thân thể Nguyệt Trì Lạc sững sờ.

Không thể động đậy như thể xác chết.

Cô muốn đẩy cửa đi tới, cô không muốn dò xét nữa.

Nhưng ngay khi cô đẩy cửa, Nam Cung Tĩnh. kề sát hắn như vậy, nhưng hắn lại. . . không hề cự tuyệt.

Vì vậy, động tác của cô dừng lại trên cánh cửa.

Chương 96: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (4)

Vì vậy, động tác của cô dừng lại trên cánh cửa.

Nhìn mà tức cười như vậy, thật tức cười!

Cô cười như không có chuyện gì xảy ra, tỏ vẻ mình không hề bị ảnh hưởng, không có bất kỳ chuyện gì, nhưng. Khóe miệng nhếch lên lại cứng ngắc thế.

Nụ cười này quả thật còn khó coi hơn cả khóc!

Thật ra thì cự ly của Đông Phương Tuyết và Nam Cung Tĩnh rất gần.

Nguyệt Trì Lạc hiểu rõ, đó không phải vấn đề của góc nhìn.

Hai người thật sự đứng rất gần!

Mỗi sáng khi Đông Phương Tuyết đi làm, hoặc tham gia hoạt động gì đó, Nguyệt Trì Lạc luôn thắt cà vạt rồi chỉnh áo cho hắn.

Cô biết rõ cự ly này gần đến mức nào.

Cho nên. Khi thấy hấn không cự tuyệt Nam Cung Tĩnh, cô thật sự rất đau khổ, ngay cả trái tim cũng siết lại đau đớn, thậm chí còn có sự bi thương tuyệt vọng không thể giải thích nổi.

Thì ra là vậy.

Người kẻ sát Đông Phương Tuyết như vậy, thật sự. không chỉ có mình cô.

Ngón tay run lên, Nguyệt Trì Lạc rũ mi xuống, giấu nỗi bi thương trong mắt, hàm răng cắn chặt môi dưới tái nhợt, gần như muốn cắn rách.

Vô cùng khó khăn, cô rụt lại cánh tay chuẩn bị đẩy cửa.

Từng chút một, cánh tay mềm mại không xương chầm rãi buông thông xuống không còn sức lực.

Thậm chí, giờ khắc này Nguyệt Trì Lạc còn không có sức để siết chặt nắm tay.

Cô nghĩ, lúc này cô không nên vào.

Nếu không, chỉ bối rối, chỉ tuyệt vọng hơn.

Đi vào làm gì đây?

Xem hai người họ sâu nặng biết bao nhiêu ư? Xem hai người họ chân thành biết bao nhiêu ư?

A!

Nguyệt Trì Lạc muốn nhấc chân rời đi, nhưng chân lại tựa như đổ chì, không thể nào nhúc nhích được.

Thở dài một hơi, cô dời ánh mắt nhìn chằm chằm Đông Phương Tuyết đi, dựa toàn bộ sức nặng cơ thể lên cánh cửa.

Cô không biết giây sau còn có thể đứng vững hay không, nên đành phải mượn cánh cửa này để chống đỡ thân thể.

Nhưng tai cô lại lắng nghe động tĩnh bên trong theo bản năng.

Cự ly của Nam Cung Tĩnh và Đông Phương Tuyết thật sự rất gần!

Gần đến mức Đông Phương Tuyết chỉ cần hơi cúi đầu xuống là môi có thể chạm lên tóc Nam Cung Tĩnh, dưới ánh mắt của Đông Phương Tuyết là đỉnh đầu đang đung đưa. Gần đến mức Đông Phương Tuyết có thể cảm nhận rõ mùi hương trên người Nam Cung Tĩnh.

49. Chương 97-98

Chương 97: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (5)

Gần đến mức Đông Phương Tuyết chỉ cần hơi cúi đầu xuống là môi có thể chạm lên tóc Nam Cung Tĩnh, dưới ánh mắt của Đông Phương Tuyết là đỉnh đầu đang đung đưa. Gần đến mức Đông Phương Tuyết có thể cảm nhận rõ mùi hương trên người Nam Cung Tĩnh.

Mùi hương bách hợp quen thuộc.

Mùi hương. quen thuộc!

Quen thuộc?

Khi trong đầu thoáng qua hai chữ này, hàng mi dày rậm của Đông Phương Tuyết sụp xuống đôi mắt hẹp dài, đáy mắt thoáng qua ánh lạnh vô cùng.

Rất nhanh, chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Chóng vánh, Nam Cung Tĩnh thậm chí không còn kịp hiểu ra tia sáng lóe lên trong mắt Đông Phương Tuyết có ý gì.

Tay của cô còn đang mải miết, chỉ cần thắt nút cà vạt là được.

Nghĩ tới đây, tâm trạng cô rất tốt, đôi môi đỏ thắm mỉm cười, lúm đồng tiền bên môi cũng nở rộ theo.

Đúng là nụ cười duyên.

Động tác trong tay nhanh hơn, nhưng lại thêm cẩn thận.

Đông Phương Tuyết bỗng cử động.

Nam Cung Tĩnh ngẩng đầu lên nhìn hấn, chớp đôi mắt to như quả nho đen, muốn cười với Đông Phương Tuyết.

Nhưng.

Đông Phương Tuyết kéo tay cô ra, cũng không thèm nhìn cô, cứ như vậy nhẹ nhàng kéo cà vạt khỏi cổ mình, sau đó lùi về phía sau hai bước để kéo giãn khoảng cách, hờ hững ném cà vạt lên mặt màn.

Nam Cung Tĩnh nhìn hàng loạt động tác của Đông Phương Tuyết, ngón tay cứng ngắc giữa không trung, nhìn gương mặt tuyệt mỹ của hấn dần dần lạnh băng.

Hình như đang kiềm chế. lửa giận?

Cô không hiểu tại sao hấn lại giận. Nhưng độ cong khóe miệng đã không còn.

Thông tay xuống, cô bĩu môi, cất giọng khó hiểu mà chất vấn: “Đông Phương Tuyết, anh làm vậy là sao? Buổi họp báo sắp bắt đầu rồi, chẳng lẽ anh không định đi?”

Đông Phương Tuyết hờ hững liếc nhìn cô, đôi mắt dần lại sự băng giá, sự băng giá này như thể thanh kiếm sắt giày xéo Nam Cung Tĩnh.

Cô nghi ngờ không hiểu, không biết tại sao lại vậy.

Đông Phương Tuyết giật giật đôi môi đỏ mọng, chậm rãi thốt ra ba tiếng thờ ơ: “Thì thế nào?”

Nam Cung Tĩnh kinh ngạc: “Gì cơ?”

Đông Phương Tuyết cười nhẹ một tiếng, nhưng lại là nụ cười khiến người ta không thể cảm nhận được: “Đi như vậy thì thế nào?”

Chương 98: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (6)

Đông Phương Tuyết cười nhẹ một tiếng, nhưng lại là nụ cười khiến người ta không thể cảm nhận được: “Đi như vậy thì thế nào?”

Nam Cung Tĩnh kinh ngạc, híp lại đôi mắt xinh đẹp, bình thần quan sát Đông Phương Tuyết, cân nhắc xem rốt cuộc tại sao hấn lại trở nên như vậy?

Rõ ràng hấn vẫn đối xử với cô rất ôn hòa, thậm chí còn được coi là dịu dàng, vì sao giờ khắc này lại lạnh lẽo như vậy?

Vì sao thay đổi nhanh như vậy?

Vì sao?

Thậm chí. Sự lạnh nhạt giờ khắc này của hấn khiến cô không chấp nhận nổi.

Rõ ràng Nam Cung Tĩnh chỉ đùa vui với hấn, chỉ là muốn để người khác xem. Nhưng này khoảnh khắc này, Đông Phương Tuyết lạnh lẽo như vậy khiến cô cảm thấy bị tổn thương, thậm chí không chấp nhận nổi, sâu thẳm hơn. Cô lại còn cảm thấy khổ sở.

Khổ sở?

Sao cô lại có thể cảm thấy khổ sở? Làm sao có thể khổ sở vì đàn ông?

Hai chữ này ập tới khiến Nam Cung Tĩnh không tự chủ mà mấp máy đôi môi đỏ thắm, ánh mắt thoáng qua vẻ không thể tin nổi như sóng to gió lớn.

Trong chớp nhoáng, lòng cô thoáng qua ngàn vạn điều nghĩ suy.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cô đã khôi phục vẻ bình tĩnh. Tối thiểu, vẻ bình tĩnh bề ngoài khiến người ta không thấy được sự luống cuống trong lòng.

Nam Cung Tĩnh trừng mắt nhìn, gạt bỏ những suy nghĩ dư thừa trong mắt.

Cô nhìn Đông Phương Tuyết, dần lại tất cả tâm trạng, chỉ còn ý cười hờ hững trong mắt, nhưng trong đầu lại vội vã suy nghĩ tìm lý do.

Cuối cùng, cô cười nhẹ như không có chuyện gì xảy ra, trêu chọc:

“Thiếu cà vạt dĩ nhiên chẳng sao cả, nhưng hình tượng như vậy khiến người ta cảm thấy không được anh coi trọng. Đông Phương Tuyết, chúng ta đã ra sức tranh giành mảnh đất này lâu lắm rồi, em chỉ suy nghĩ vì công ty thôi, dù sao hình tượng của anh cũng đại biểu cho toàn bộ công ty.”

“Sao vậy? Anh để ý sao? Anh để ý đến chiếc cà vạt em cho anh ư? Em nói rồi, chiếc cà vạt này em mua cho bạn trai, chẳng qua để anh được hời thôi.”

“Nếu như anh không chấp nhận nổi, hay là mua đồ khác cho em? Coi như trao đổi?”

Thật ra Nam Cung Tĩnh rất nhanh mồm nhanh miệng phải không?

Nguyệt Trì Lạc gần như muốn vỗ tay khen Nam Cung Tĩnh.

Thật ra thì, Nam Cung Tĩnh thật sự rất thông minh, thậm chí cô ta biết nên nói gì vào lúc nào, dùng lời nói gì để ngăn chặn người khác.

Khiến người ta không biết nói gì!

50. Chương 99-100

Chương 99: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không

Khiến người ta không biết nói gì!

Nhìn đôi mắt xinh đẹp khép hờ của Đông Phương Tuyết, Nam Cung Tĩnh cắn ngón tay mướt mà, quyết miệng, lại chêm vào một câu: “Như vậy thì công bằng rồi, dù sao. . . . em cũng không muốn anh được hời trắng trợn như vậy.”

“Hừ. . . . Không biết anh còn để ý gì nữa?”

Tiếng hừ nhẹ kia thật sự như đảo ngược tình thế, vô cùng kiêu mị, muốn từ chối lại ra vẻ mời chào.

Vô cùng khiêu khích!

Đông Phương Tuyết không hề nhúc nhích, nhíu hàng mày như vẽ, cười nhạt khế nói: “Tôi thấy. . . . không cần.”

Rõ ràng như vậy, nhần tâm từ chối, nhưng giọng nói lại nhẹ nhàng đến mức khiến người ta sinh ra ảo giác.

Như thể khoảnh khắc đó hần đang nói lời tâm tình với cô.

Mà không phải lời từ chối!

Nam Cung Tĩnh không hiểu chau mày.

Hần từ chối cô?

Hắn lại có thể từ chối cô!

Cô đã có được lý do hoàn mỹ như vậy, nhưng vẫn bị hắn nhấn tâm từ chối.

Nam Cung Tĩnh không cam tâm.

Bởi vì sự từ chối của hắn mà cô thậm chí còn cảm thấy bị thương trong lòng.

Tầm mắt của Đông Phương Tuyết hờ hững lướt qua cửa, nhưng chỉ thoáng nhìn lại khiến Nam Cung Tĩnh bỗng phản ứng lại.

Nghiêng đầu nhìn theo tầm mắt Đông Phương Tuyết, cô thấy bóng dáng dựa trên cánh cửa kia.

Thanh thoát có phần mỏng manh.

Đầu cô bỗng nổ tung, thoáng qua vô vàn suy nghĩ, trong thoáng chốc hiểu chuyện gì xảy ra.

Cũng sáng tỏ ý tứ của câu nói kia, cũng hiểu vì sao hắn lại từ chối.

Hiểu được nguyên nhân hắn từ chối không cho cô dựa vào gần như vậy.

Sau đó, hết thảy những cảm giác không cam lòng và tàn nhẫn tràn đầy các giác quan của cô.

Nam Cung Tĩnh siết chặt lòng bàn tay, thậm chí còn có kích động muốn giết người.

Nhưng cô không dám để lộ sát khí, bởi vì một khi cô có chút hành động, với sự nhạy cảm của Đông Phương Tuyết chắc hẳn cô sẽ bị phát hiện.

Nếu như hắn phát hiện ra, như vậy kế hoạch của cô cũng sẽ thất bại.

Cô không thể làm gì cả.

Cố dần lại tâm tư muốn giết người mãnh liệt đó, cô bình tĩnh nhìn Đông Phương Tuyết.

Đông Phương Tuyết không nhìn cô, tầm mắt của hắn vẫn hờ hững, vẫn hờ hững như lại thêm điều khó hiểu nào đó.

Rèm cửa sổ không kéo, ánh mặt trời chiếu vào qua mặt kính lưu ly.

Chương 100: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (8)

Rèm cửa sổ không kéo, ánh mặt trời chiếu vào qua mặt kính lưu ly. Dưới ánh mặt trời, đôi mắt màu xám lạnh băng kia lại càng mang sắc thái tuyệt mỹ, làm cho người ta phải nghiêng người tán thưởng, làm cho người ta chết mê chết mệt.

Dù là dung nhan, hay là phong cách, hoàn toàn không lép vế trước Nam Cung Dạ!

Tuyết đối không!

Cho tới bây giờ lòng cô chỉ thuộc về Nam Cung Dạ độc nhất vô nhị, giờ khắc này cô lại phát hiện, thì ra còn có người có thể sánh ngang với người kia trong lòng cô.

Nam Cung Dạ, cuối cùng cũng có một ngày em hoàn toàn có thể vứt bỏ anh, quên anh đi!

Thậm chí không hề yêu anh nữa!

Nghĩ tới đây, Nam Cung Tĩnh khẽ nheo mắt lại, cười vui vẻ, nhìn Đông Phương Tuyết không chớp mắt.

Cô đang nhìn mê mẩn, bỗng thấy đôi mắt Đông Phương Tuyết lộ vẻ buồn bã, lắc đầu khó hiểu, sau đó đôi môi đỏ mọng hé mở, một tiếng thở dài tràn ra miệng.

Mang theo chút thương cảm, chút bất đắc dĩ, còn có một chút giễu cợt.

Giễu cợt?

Hắn đang giễu cợt ai?

Cảm xúc sáng tỏ, ưu thương, bất đắc dĩ. Thậm chí vẻ thương cảm thấp thoáng kia giống hệt với cảm xúc khi hắn nhìn ngoài cửa sổ ngắm người. Giống nhau như đúc.

Giống nhau như đúc?

Thì ra là vậy!

Nam Cung Tĩnh rũ rèm mắt xuống, giấu cợt nhếch miệng, thì ra Nguyệt Trì Lạc tới lâu như vậy rồi, cô lại có thể không phát hiện ra.

Mặc dù Đông Phương Tuyết không có võ công, nhưng lại nhạy cảm hơn cô tưởng tượng.

Nhưng điều khiến cô không thể chấp nhận chính là những cảm xúc này, dù là vui mừng hay ưu thương, chưa bao giờ dành cho cô!

Hắn đối xử với cô rất tốt, tối thiểu là đối lập với vẻ lạnh nhạt với những người khác, hắn đối xử với cô quá tốt.

Cô từng cho rằng Đông Phương Tuyết cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, ham mê sắc đẹp, sẽ bị phụ nữ hấp dẫn. Cô thậm chí còn cho rằng hắn đối xử với cô như vậy, dù chỉ là cho cô qua lại tự do ở Lạc Tĩnh, đã vô cùng đặc biệt.

Thì ra không phải vậy!

Hoàn toàn không phải!

Nam Cung Tĩnh không cam lòng siết chặt nắm tay, rũ mắt xuống, che giấu tất cả tâm trạng trong mắt.

Hết thấy cảm xúc không cam lòng và nhấn tâm đều biến mất theo động tác cúi đầu của cô.

Tầm mắt không hề có gợn sóng của Đông Phương Tuyết lướt qua cô, dừng trước cánh cửa khép hờ, rằng môi khẽ mấp máy.

51. Chương 101-102

Chương 101: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (9)

Tầm mắt không hề có gợn sóng của Đông Phương Tuyết lướt qua cô, dừng trước cánh cửa khép hờ, rằng môi khẽ mấp máy.

Hắn nhẹ nhàng thốt ra: “A Lạc, em định đứng đó bao lâu nữa? Không muốn vào sao?”

Thật ra Đông Phương Tuyết đã phát hiện ra Nguyệt Trì Lạc tới từ lâu rồi.

Hiếm lắm cô mới tới công ty một lần, vốn dĩ hắn rất vui mừng. Nhưng khi cô tới, nhìn thấy hắn và Nam Cung Tĩnh, lại dừng bước.

Điều này khiến hắn vô cùng chán nản, thậm chí có phần bi thương.

Vì vậy, với ý định dò xét, hắn để Nam Cung Tĩnh kẻ sát như vậy, nhưng không ngờ rằng Nguyệt Trì Lạc lại nhất gan đến thế, chỉ đứng ngoài cửa, thậm chí còn không có dũng khí tiến vào.

Đông Phương Tuyết thở dài bất đắc dĩ, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bóng dáng ngoài cửa.

Mãi lâu sau, thấy Nguyệt Trì Lạc không có bất kỳ động tác gì, hắn híp mắt lại, giọng nói trầm thấp khiến người ta không cảm thấy bất kỳ sức nặng nào: “Đi vào.”

Nguyệt Trì Lạc nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn, siết chặt nắm tay, không thể dằn lại nỗi sợ trong lòng.

Đông Phương Tuyết tức giận!

Hơn nữa cực kỳ tức giận!

Và còn tức giận vì cô.

Nguyệt Trì Lạc vô cùng chắc chắn!

Thật ra khi nghe thấy đối thoại về sau giữa Đông Phương Tuyết và Nam Cung Tĩnh, và cả câu nói cuối cùng của Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc cũng đã biết họ không có bất kỳ quan hệ bất thường nào.

Nhưng rốt cuộc Đông Phương Tuyết phát hiện ra cô từ lúc nào?

Có lẽ từ lúc cô mới đến?

Ổn định lại tâm trạng, Nguyệt Trì Lạc nâng khóe miệng lên, mang theo nụ cười tiêu chuẩn, khẽ đẩy cửa ra, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào.

Nếu đã biết Nam Cung Tĩnh không liên quan gì đến cô, hà cớ gì phải tiếp tục nhẫn nhịn làm khó mình?

Giờ phút này người nên khổ sở phải là Nam Cung Tĩnh!

Nghĩ tới đây, Nguyệt Trì Lạc mỉm cười thỏa mãn.

Nhìn vẻ mặt bình thản của Nam Cung Tĩnh, Nguyệt Trì Lạc mỉm cười, nhưng nụ cười không chạm tới đáy mắt: “Nam Cung tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau.”

Mắt Nam Cung Tĩnh trầm xuống, sắc mặt hơi kém.

Nguyệt Trì Lạc chỉ cười khẽ, mang theo vẻ khinh thường nhẹ nhàng đi qua người cô ta, không thèm nhìn cô ta mà dừng lại trước mặt Đông Phương Tuyết.

Đông Phương Tuyết lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Nguyệt Trì Lạc.

Hình như hận không thể dùng ánh mắt mà lẳng trì cô.

Chương 102: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (10)

Hình như hận không thể dùng ánh mắt mà lẳng trì cô.

Biết hẳn đang tức giận, Nguyệt Trì Lạc nghịch ngợm trừng mắt nhìn hấn, mỉm cười lấy lòng.

Sau đó, ngoài dự đoán, cô lấy một chiếc cà vạt màu xám từ trong túi ra, vòng tay qua cổ Đông Phương Tuyết, khẽ ngẩng đầu lên, chuyên chú mà nghiêm túc nhìn vào hấn, thành thạo đeo cà vạt cho hấn.

Thân thể Đông Phương Tuyết đứng thẳng tắp, mắt nhìn xuống chóp mũi nhỏ xinh và ánh mắt chuyên chú của Nguyệt Trì Lạc mà lòng hấn dần ấm áp. Tâm trạng vốn buồn bực như thể bầu trời sáng sau cơn mưa, thậm chí còn nhìn thấy cầu vồng sắc sỡ.

Làn môi như thoa son khẽ nhếch lên.

Có phải vợ mình không tốt bằng người khác?

Cho dù không tốt thì sao đây?

Trong lòng hấn, từng dáng điệu của cô, hoặc tốt hoặc xấu, hoặc giận hoặc dữ, hoặc buồn bã hoặc oán thán, những tâm trạng này đều nảy sinh vì hấn, đều chỉ dành cho hấn, duy chỉ có hấn, chỉ có hấn và cô!

Chỉ cần như vậy, không phải tốt lắm rồi sao?!

Ánh mắt Đông Phương Tuyết nhìn Nguyệt Trì Lạc bất giác vô cùng dịu dàng.

Nam Cung Tĩnh thấy vậy mà đau lòng.

Cô siết chặt tay, móng tay sơn màu hồng nhạt găm chặt vào lòng bàn tay, tạo thành những vết hình trăng non.

Cô không cam lòng!

Từ trước đến nay, Đông Phương Tuyết là người cô tôn công tôn sức nhất!

Làm sao cô có thể cho phép mình thất bại?

Dù phải trả bất cứ giá nào, cô nhất định phải có được hấn!

Nam Cung Tĩnh cúi đầu, không nhìn cặp vợ chồng rất hài hòa, rất xứng đôi, rất bắt mắt này nữa.

Đeo cà vạt xong, Nguyệt Trì Lạc phủ tay, vuốt ve khuôn mặt mềm mại của Đông Phương Tuyết, thấy rằng cơn giận của hắn đã tiêu tan không ít.

Vì vậy, nụ cười còn mang vẻ hài lòng: “Biết cái này gọi là gì không? Ừm. Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi (*). A Tuyết, em tới đứng lúc chứ?”

(*) Ví với việc giúp đỡ người khác khi họ đang cần

Nói xong, trừng mắt nhìn Đông Phương Tuyết.

Đôi mắt hệt như ngọc trai đen, mang theo ý cười rạng rỡ, có thể làm lóa mắt tất cả mọi người.

Nhưng trong màu đen sâu không thấy đáy đó. Dưới ánh mặt trời, lại lóe lên ánh sáng u lam, dường như trong màu đen còn có màu u lam nhạt nhòa?

Nhưng màu đen đó lại có vẻ bất thường.

52. Chương 103-104

Chương 103: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (11)

Nhưng màu đen đó lại có vẻ bất thường.

Quá đen, quá sâu thẳm!

Đông Phương Tuyết nhíu mày, ôm lấy mặt cô: “Phải Tới rất đúng lúc, nếu như em có thể tiến vào sớm hơn chút, hoặc không cần anh gọi vào, như vậy. anh sẽ vui hơn. A Lạc, mắt của em?”

Sáng sớm hắn đã cảm thấy màu u lam trong đôi mắt đen sâu thẳm của Nguyệt Trì Lạc có gì đó bất thường, nhưng rốt cuộc bất thường ở đâu thì hắn không rõ.

Hơn nữa, hắn ít khi nhìn vào mắt cô khi ra ngoài, cho nên vẫn bỏ qua vấn đề này.

Giờ đây nhìn thấy vậy, hình như hơi bất thường?

Nguyệt Trì Lạc nhíu mày, ngón tay mảnh khảnh chạm lên bàn tay chai sạn của Đông Phương Tuyết, lắc lắc như làm nũng.

Bởi vì thấy anh lo lắng nên cô nở nụ cười ngọt ngào: “Ừ. Ai cho anh mập mờ với người khác? Nếu như anh không dựa gần người ta như vậy, em sẽ không hiểu lầm anh có ý đồ bất chính, thì làm sao phải đứng ngoài như vậy? Nói cho cùng, người sai là anh.”

“Em còn lý luận nữa? Nếu như không thấy em đứng ngoài nhìn lén, anh có thể dựa sát vào người ta như vậy không?”

“Vậy tại sao anh lại dựa sát người ta như vậy?”

Đông Phương Tuyết khiêu khích hỏi ngược lại: “Em thì sao? Tại sao lại đứng bên ngoài không dám vào? Sợ gì chứ?”

Nguyệt Trì Lạc nghiêng đầu suy nghĩ, lạnh lùng trừng mắt lườm Đông Phương Tuyết rồi không cam không nguyện khẽ lầm bầm: “Anh đang sợ cái gì thì em sợ cái đó.”

Nghe vậy, lòng Đông Phương Tuyết vô cùng mềm mại.

Hắn vươn tay kéo cô tới, siết chặt lấy vòng em mảnh khảnh, vuốt ve bờ lưng bóng loáng, dịu dàng ôm chặt cô vào trong lòng mình.

Ngón tay bao lấy bàn tay mềm mại không xương của cô, nắm thật chặt, kéo cô sát lại, để đầu cô tựa vào ngực hắn, để cô có thể lắng nghe từng nhịp đập trái tim hắn, lắng nghe dòng máu chảy trong huyết mạch hắn.

Hắn cười cực kỳ dịu dàng, là nụ cười tinh khiết dành cho tình nhân, không lẫn bất kỳ tạp chất gì.

Ấm áp mà làm lòng người rung động.

Hắn nói: “Cô ngốc à, nỗi sợ của em chính là của anh. Em xem anh sợ như vậy, sao có thể làm chuyện khiến em lo lắng như vậy chứ.”

Nụ cười kia thuần túy tựa như trẻ con vừa ra đời.

Chương 104: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (12)

Nụ cười kia thuần túy tựa như trẻ con vừa ra đời.

Tinh khiết như vậy, phóng khoáng như vậy, ấm áp như vậy.

Ấm áp khiến người rung động, mà cảm thấy lòng mình chua xót.

Lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn, cảm nhận thân thể ấm áp và lòng bàn tay dịu dàng của hắn. Nhìn hắn nở nụ cười ấm áp như vậy, Nguyệt Trì Lạc chợt cảm thấy mũi mình chua xót mà ửng đỏ.

Muốn khóc, rất muốn khóc!

Cảm xúc này, tình cảm dịu dàng này đến như cơn sóng dữ dội, mạnh mẽ ập tới từng giác quan trên thân thể cô.

Khiến cô cảm thấy lòng mình cũng mềm nhũn.

Chua chua, ngọt ngọt.

Mềm mại, dịu êm.

Tóm lại, không có từ nào có thể miêu tả!

Không biết các bạn đã từng cảm động vì một nụ cười chưa?

Chỉ cần một nụ cười cũng có thể để khiến bạn cam tâm tình nguyện vì hắn dốc hết sức mình, bất chấp tất cả mà dũng cảm tiến tới.

Dù trước mặt là địa ngục A Tỳ, dù là núi đao biển lửa.

Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, chỉ cần có hắn, dù có có nơi nào hấp dẫn hơn đi nữa, bạn cũng sẽ tâm cam tình nguyện nhảy xuống, đi tới.

Cho dù thịt nát xương tan, không màng sống chết, da ngựa bọc thây cũng sẽ không hối tiếc!

Vì nụ cười của hắn, chỉ vì nụ cười của hắn!

Giờ khắc này, tỉnh táo như chưa bao giờ tỉnh táo.

Nguyệt Trì Lạc cam tâm tình nguyện, tỉnh táo mà tự trầm luân.

Gian phòng tràn ngập cảm giác nồng ấm, hương vị hạnh phúc tràn đầy trái tim mỗi người.

Mà Nam Cung Tĩnh đã ra ngoài từ lúc nào rồi.

Với tình huống không thể chen ngang này, người có chút đầu óc sẽ biết đường rút lui.

Nam Cung Tĩnh cũng không ngốc.

Ngay từ lúc Đông Phương Tuyết và Nguyệt Trì Lạc không coi ai ra gì mà thân mật bên nhau cô đã lặng lẽ đi ra rồi.

Cô không muốn nhìn thấy họ thân mật như vậy, cũng sẽ không ngu đến mức mặc cho Nguyệt Trì Lạc làm nhục mình.

Nguyệt Trì Lạc khẽ đẩy Đông Phương Tuyết ra, kéo giãn khoảng cách: “Được rồi được rồi, không phải anh còn phải đi họp báo sao, em không quấy rầy anh nữa. Ừ. Nam Cung Tĩnh vẫn còn chờ anh ở bên ngoài đó.”

Nguyệt Trì Lạc đã để ý đến động tĩnh của Nam Cung Tĩnh, tất nhiên là biết cô ta ra ngoài từ lâu rồi.

Coi như cô ta thông minh!

A ! ! ! ! !

53. Chương 105-106

Chương 105: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (13)

Coi như cô ta thông minh!

A!

Nếu không, cô thật sự không ngại giả trò bóc mẽ cô ta trước mặt Đông Phương Tuyết.

Bao gồm những lời nói ở trung tâm thương mại.

Dù sao Nguyệt Trì Lạc cô là hạng người sẽ làm chuyện gì, có thủ đoạn gì, Đông Phương Tuyết đã biết rõ rồi.

Không có cần thiết phải giấu giếm hẩn phải không? ! !

Ở thời cổ đại, vì Đông Phương Tuyết cô có thể huyết tẩy phủ thái tử, ra tay với Tổng Chỉ Thư. Như vậy đối với Nam Cung Tĩnh – kẻ muốn cướp Đông Phương Tuyết, cô tuyệt đối không xuống tay lưu tình!

Kẻ nào chọc ta, ta liền tàn nhẫn với kẻ đó!

Kẻ nào dám tàn nhẫn với ta, ta liền bắt kẻ đó phải trả gấp bội!

Dám chọc phải ta ư?

Vậy thì mau chóng đầu thai giác ngộ đi!

Tâm tư Nguyệt Trì Lạc thay đổi muôn vàn, nhưng vẻ mặt lại không vui vì chuyện Nam Cung Tĩnh.

Đông Phương Tuyết lại ôm cô vào lòng, thân mật nhéo chóp mũi xinh đẹp của cô:

“Sao vậy, vẫn còn ghen hả?”

“Người ta đã tìm tới cửa ra oai rồi, em còn có thể không ghen sao?” Đã tìm tới cửa rồi, chẳng lẽ còn không cho phép cô ghen?

Đông Phương Tuyết cười cười: “Thế này mà cũng ghen? Đúng là đồ nhỏ mọn. Cả ngày em thân thiết với sư huynh như vậy, như vậy chắc anh phải ghen tới chết rồi ?”

Sư huynh?

Người Đông Phương Tuyết nói dĩ nhiên là Lệnh Hồ ly.

Lại nói, trừ Lệnh Hồ ly ra, Nguyệt Trì Lạc cũng không gần gũi với ai như vậy.

Nhưng. Hẩn lại có thể ghen với Lệnh Hồ ly?

Nguyệt Trì Lạc liếc nhìn Đông Phương Tuyết, mắt phượng nhếch lên, ánh mắt gọn sóng mang theo ý cười rõ ràng.

Vừa xinh đẹp, vừa yêu kiều.

“Em có mập mờ không rõ với người ta đâu. Mà em còn biết Lệnh Hồ Tái Tái cũng vài chục năm rồi, nếu có chuyện gì không phải đã có từ lâu thì sao? Bọn em có cần chờ tới bây giờ không?”

“Anh và Nam Cung Tĩnh mới biết nhau bao lâu, nhưng trong thời gian ngắn ngủi cũng đã mập mờ như vậy rồi. Anh nói xem, em ghen có sai không?”

Có sai không?

“Không sai.”

Nhìn sắc mặt sa sầm của Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết nhanh chóng lảng sang chuyện khác: “Buổi họp báo sắp bắt đầu rồi, em chờ anh hay về nhà trước?”

Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ một lát: “Ừ. Em về nhà, anh đi mau đi.”

Chương 106: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (14)

Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ một lát: “Ừ. Em về nhà, anh làm việc đi.”

Cô chẳng hứng thú chút nào với việc công, hơn nữa cô cũng không muốn xem hấn song kiểm hợp bích trong công việc với Nam Cung Tĩnh.

Thà rằng về nhà chờ hấn!

Còn có thể nhân lúc nấu cơm cho Đông Phương Tuyết.

Nguyệt Trì Lạc nói rồi đi ra ngoài.

Đông Phương Tuyết nhú mày, nhìn cô đi xa mà lưu luyến.

Dứt khoát vươn tay kéo cô đứng sóng vai với mình, mười ngón tay nắm chặt, nói với giọng không cho phép ý kiến: “A Lạc, thế này đi, em và anh cùng tham dự buổi họp báo, sau khi xong chúng ta về nhà luôn.”

Dứt lời, hoàn toàn không cho Nguyệt Trì Lạc cơ hội cự tuyệt mà kéo cô đi.

Sau lưng, Nguyệt Trì Lạc đi theo hấn, nhanh chân ra khỏi phòng làm việc.

Cô mĩu môi, nhưng cũng không từ chối.

Nghĩ đến Nam Cung Tĩnh lòng cô vẫn cực kỳ khó chịu.

Mà gần đây hai người đã chiến tranh lạnh, lại thêm Đông Phương Tuyết bận rộn suốt ngày nên thời gian hai người bên nhau lại càng ít.

Hôm nay khó khăn lắm mới làm lạnh nên không hề muốn rời xa nhau!

Nghĩ như vậy, cô cũng nắm tay Đông Phương Tuyết thật chặt.

Hai người sóng vai bước ra ngoài.

Nam thanh nữ tú, dung nhan tuyệt thế.

Trong mắt mọi người, hai người đúng là kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc.

Hình ảnh bắt mắt đó khiến mọi người không thể rời mắt!

Sau những thay đổi chóng vánh, Nguyệt Trì Lạc đã quảng nguyên nhân tới công ty tìm Đông Phương Tuyết về một nơi xa lắm....

“Tổng giám đốc, đã chuẩn bị xong rồi, chỉ đợi ngài qua thôi. Sau khi buổi họp báo kết thúc, ngài có hẹn với Tần tổng, tối nay công ty chi nhánh ở Bắc thành có tiệc rượu, ngài xem.” Có cần hoãn không?

Tổng Trần thấy hai người thì tiến lên nghênh đón.

Đông Phương Tuyết kéo Nguyệt Trì Lạc vào thang máy, nghe vậy nhú mày.

Hờ hững thốt lên hai chữ: “Hoãn lại.”

Thang máy riêng từ từ đóng lại.

Khi thang máy đóng lại, Nguyệt Trì Lạc chỉ thấy vẻ mặt không mang cảm xúc của Tống Trần.
Hắn bình tĩnh cụp mắt xuống, không có bất kỳ dị nghị gì mà làm theo.
Nhấn số tầng, hai người đứng sóng vai.
Mặt kính họa tiết màu vàng soi rõ bóng dáng cao gầy tuấn tú của Đông Phương Tuyết.
Dáng vẻ hoàn mỹ, ánh mắt bình thản.

54. Chương 107-108

Chương 107: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (15)

Dáng vẻ hoàn mỹ, ánh mắt bình thản.

Nguyệt Trì Lạc kéo tay anh, trong hình ảnh phản chiếu của mặt kính lóng lánh, cánh tay ngọc trắng nõn có vẻ cực kỳ mềm mại.

Cô chun mũi, khẽ nói với giọng bất mãn: “Đông Phương Tuyết, sao anh lại bận rộn như vậy chứ?!”

Bận rộn như vậy bận rộn như vậy, tại sao lại thế? Họ cũng đâu có thiếu tiền!!

Nghe thấy sự bất mãn trong giọng nói của cô, Đông Phương Tuyết ôm chầm lấy vòng eo thon của cô, một tay giữ chặt hông cô, làn môi khẽ khàng hôn xuống.

Hàng mày tràn ngập vẻ cứng chiều: “Ngốc ạ, người đàn ông đó không có cũng có dã tâm như vậy sao? Anh cũng không ngoại lệ.”

“Anh muốn dựa vào năng lực của bản thân để mang đến cho em cuộc sống tốt nhất. Đến ngày nào đó, em muốn sống cuộc đời giàu có xa hoa nhất trên đời, anh cũng có thể cười mà làm em hài lòng. Cho dù em không cần vẫn vậy.”

Cho dù em không cần vẫn vậy.

Anh vẫn dùng chính đôi tay mà dâng cả thế giới cho em.

Chỉ dành cho em!

Thế giới của anh, hết thảy của anh đều là em!

Muốn vì Nguyệt Trì Lạc tranh đấu giành thế giới là một, hai là vì bản thân Đông Phương Tuyết cũng rất thích cảm giác tranh đoạt trên thương trường này.

Vì vậy hai người mới bất hòa.

Nguyệt Trì Lạc nghe vậy, khóe miệng đỏ thắm nhếch lên.

Đôi mắt phượng dụm dàng nhìn chăm chăm vào Đông Phương Tuyết, vì lời nói của anh mà vành mắt cô đỏ bừng, không kiềm chế được nhón chân, hai tay ôm lấy gương mặt tuyệt mỹ của anh.

Cô hôn anh say đắm.

Từ rất lâu về trước, từ thời cổ đại đó Nguyệt Trì Lạc đã biết tình cảm Đông Phương Tuyết dành ỉnh sâu đậm đến nhường nào.

Xuân không tới đây, trải qua những ngày chưa từng có gió mưa, nên cuộc sống trở nên bình lặng, không phong ba, không lãng mạn.

Những ngày củi gạo dầu muối quá lâu khiến đôi bên không còn cảm xúc mãnh liệt. Từ đó bắt đầu nghi ngờ vớ vẩn, nổi chứng cuồng loạn. Hơn nữa, sau khi bị người khác châm ngòi, thì lại càng hỗn loạn. Nhưng, hôm nay.

Đông Phương Tuyết nói như vậy, hần mỉm cười mà sắp xếp cuộc sống cho cô như vậy.

Ấm áp như vậy, chần động run sợ.

Trước mặt Nam Cung Tĩnh tỏ vẻ thân mật rõ ràng như vậy, thể hiện tình cảm sâu đậm chân thành không hề kiêng kỵ như vậy.

Rốt cuộc những điều này cũng khiến cô hiểu, tình cảm chưa mất đi mà lắng đọng lại, thậm chí còn khắc sâu hơn trong trái tim hai người .

Gần với da, kề với cốt.

Bám lấy từng tác da thịt, từng tế bào trên thân thể lẫn nhau.

Chương 108: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (16)

Không nói, không có nghĩa là không còn. Mà là lắng đọng sâu hơn!

Cũng không phải tất cả người tình, thương yêu, vợ chồng, cũng sẽ gắn kết tại cuộc sống nhân nhả tầm thường!

Nguyệt Trì Lạc chủ động một cách hiếm hoi.

Nụ hôn hiếm hoi đó dĩ nhiên khiến Đông Phương Tuyết vui mừng.

Lúc này, hần trở tay giữ lấy gáy cô, môi áp chặt lấy đôi môi sưng đỏ của cô, làm nụ hôn thêm nồng nhiệt.

Đầu lưỡi tàn sát trong khoang miệng cô, càn quét từng tác đất. Cánh môi ngậm lấy môi cô, dường như muốn hút lấy làn môi nhỏ nhắn đó.

Cô khép lại đôi mắt đẹp, cất tiếng rên rỉ, bất chấp tất cả mà đáp lại.

Hai người càng hôn càng nồng đậm, càng hôn càng mãnh liệt.

Càng hôn càng động tình.

Tình dục dâng lên mang theo sự đói khát.

Còn hôn như vậy nữa chắc chắn sẽ lau súng cướp cò!

Nguyệt Trì Lạc hí mắt, đôi mắt toát lên vẻ say mê chợt thấy thang máy sắp đến nơi.

Cuối cùng cô phải lấy tay đẩy Đông Phương Tuyết. Cô cũng không muốn làm khổ cho người ta ngấm nghĩa. Nhưng Đông Phương Tuyết vẫn không nhúc nhích, cứ tự nhiên mà hôn như vậy.

Nụ hôn của hần nóng bỏng mà mạnh mẽ, người được hôn bá đạo như vậy có thể cảm thấy trong nụ hôn này là sự chiếm hữu mãnh liệt của hần.

Vật nóng bỏng ở bụng dưới Đông Phương Tuyết như thể cây đuốc, nóng như vậy, cứng rắn thế kia, chạm tới nơi mềm mại của Nguyệt Trì Lạc qua lớp quần áo bó sát.

Cảm thấy sự đòi hỏi của anh, cô đỏ bừng cả mặt.

Mặc dù bình thường ở nhà, hai người tương đối cởi mở, nhưng thật sự chưa từng thử ở ngoài.

Nhận thấy được hơi nóng bên tai, Nguyệt Trì Lạc không chịu đựng được mà mắng anh, khẽ cất giọng nhấn mạnh từng chữ: “Lợn giống, cầm. thú!”

Đông Phương Tuyết đúng là đồ cầm thú, là lợn giống có thể động dục mọi lúc mọi nơi!

Anh ôm chặt lấy cô, nghe vậy đôi tay chuyển tới ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn với đường nét sắc sảo của cô, nhìn chăm chăm vào cô mà nở nụ cười ha ha.

Lòng ngực hơi chần động biểu hiện rằng anh vui vẻ.

“Anh là cầm. Thú, nhưng A Lạc, anh chỉ động tình với. một mình em thôi. Chỉ làm với mộ mình em thôi!”

Mặt của càng đỏ thêm, đôi mắt quầng rũ như tơ, kiều diêm ướt át.
Gương mặt, chớp mũi, cánh môi, thậm chí ngay cả vành tai cũng nhuộm màu đỏ hồng.
Hắn yêu chết đáng vẻ thẹn thùng lúc động tình của cô.
Không thể dần lòng mà cúi người xuống hôn tiếp.

55. Chương 109-110

Chương 109: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (17)

Cô đẩy anh ra, khẽ tránh né: “Đến rồi, thang máy xuống đến nơi rồi, đại sảnh nhiều người lắm. Anh muốn bị nhân viên cấp dưới của anh thấy đáng vẻ này của anh sao. Muốn bị coi thành khi để người ta ngắm nghía hả? Có hợp báo nữa không?”

Không thì về nhà luôn đi. ()

Dù sao, thật ra cô cũng không ngại.

Khụ khụ. Khụ. Khụ.

Nguyệt Trì Lạc, lời như vậy mà cũng nào được sao.

Hổng rồi hổng rồi.

Cô ở bên Đông Phương Tuyết càng ngày càng hư hỏng, bây giờ thậm chí lời như vậy cô cũng có thể nói mà không thay đổi sắc mặt!

Cửa thang máy mở ra, phía trước là đại sảnh. Mà đại sảnh toàn biết bao người đến người đi!

Cho dù Đông Phương Tuyết càn rỡ đi nữa cũng biết cái gì nhẹ cái gì nặng.

Giúp Nguyệt Trì Lạc chỉnh lại quần áo và tóc tai, rồi chỉnh lại ình, lúc này hai người mới như không có chuyện gì xảy ra bước khỏi thang máy.

Nhân viên ở đại sảnh, wow. Còn có cùng vệ sĩ đi theo xe.

Khom người 90 độ cúi chào.

Chỉnh tề nhất trí, động tác đồng loạt.

Làm ông chủ tập đoàn Lạc Tinh, ừm. Nói như thế nào đây, đích xác là cũng đủ mát mặt, cũng đủ giàu có rồi!

Nhưng. Đông Phương Tuyết biết, những thứ này còn chưa đủ, còn lâu nữa mới đủ!

Lên xe, cho đến khi khởi động, Nguyệt Trì Lạc vẫn không thấy Nam Cung Tinh lên đường.

Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, chọc chọc cánh tay Đông Phương Tuyết cánh tay, hỏi: “Nam Cung Tinh đâu? A Tuyết. Nam Cung Tinh đi đâu rồi?”

Đông Phương Tuyết trả lời mà không cần suy nghĩ: “Có lẽ đến buổi họp báo trước rồi. Sao vậy?. A Lạc, em hỏi cô ấy làm gì?”

“A Tuyết, chẳng lẽ anh không thấy rằng Nam Cung Tinh có ý đồ với anh sao?” Không thể nào, ý đồ của Nam Cung Tinh rất rõ ràng mà nhỉ?!

Đông Phương Tuyết nhú mày: “Ý đồ? Cô ta có thể có ý đồ gì với anh?”

“Chẳng lẽ anh không thấy cô ta đang quỳn dõ anh sao?”

Quyến rũ trắng trợn như vậy.

Nguyệt Trì Lạc không thể không cau mày, chẳng lẽ A Tuyết thật sự không nhận ra Nam Cung Tĩnh cố ý quyến rũ mình sao?

Chương110: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (18)

Hơn nữa, hẳn giả ngu sao?

Nhưng trải qua chuyện vừa rồi, Nguyệt Trì Lạc đã quyết định không nghi ngờ Đông Phương Tuyết nữa!

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của Đông Phương Tuyết hoàn toàn không giống như vậy!

Vậy tức là thế nào?

“Trời. A Lạc, em đừng nghi ngờ linh tinh nữa, Nam Cung Tĩnh. Cô ấy có người đàn ông của mình, em suy nghĩ nhiều rồi.”

Đông Phương Tuyết nhẹ giọng cười, vuốt ve mái tóc cô.

Cảm xúc trên tay khiến hẳn cảm thấy vô cùng an tâm.

Đôi mắt màu tro lạnh chợt hiện vẻ tối tăm không hợp với hoàn cảnh.

Nguyệt Trì Lạc cau mày, suy nghĩ cẩn thận lời nói của Đông Phương Tuyết nên hoàn toàn không chú ý tới.

Cẩn rắng, cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Đông Phương Tuyết, nói nghiêm túc:

“A Tuyết, Nam Cung Tĩnh thật sự có ý đồ với anh! Lần trước lúc em mua cà vạt cho anh ở trung tâm mua sắm Thế Kỷ đã đụng phải cô ta.”

Thấy Đông Phương Tuyết cau mày, Nguyệt Trì Lạc nói tiếp: “Anh cũng biết đấy, em không hay ra khỏi nhà. Không thể nào trùng hợp như vậy, hơn nữa, cô ta còn nói với em mấy lời.”

Đông Phương Tuyết cau mày, hỏi: “Cô ta nói gì với em?”

“Ừ.”

Suy nghĩ một lát để tìm từ thích hợp, cô nói: “Chính là thể loại trong ti vi đó, kẻ thứ ba hung hăng tìm đến người vợ hiền hậu, giọng điệu khiêu khích, lại còn dọa dẫm. Tóm lại lời nói của cô ta thuộc kiểu nhất định phải trở thành người phụ nữ của anh!”

Nguyệt Trì Lạc nói đến cuối thì giọng lạnh hẳn.

Đông Phương Tuyết cẩn thận quan sát Nguyệt Trì Lạc mấy giây, chợt hỏi một câu khiến Nguyệt Trì Lạc bùng nổ: “Hiền hậu? Chỉ em hả?. Em cũng có thể tự xưng là hiền hậu sao?”

Khụ. Thật ra thì Nguyệt Trì Lạc không hiền hậu chút nào.

Nguyệt Trì Lạc thẹn quá hóa giận.

Không kiềm chế được mà ra sức đâm mạnh lên ngực Phương Tuyết, nghiêng rắng nghiêng lợi nói: “Em không hiền hậu chỗ nào? Được thôi. Ghét bỏ em không hiền hậu, vậy anh đi tìm Nam Cung Tĩnh hiền hậu của anh đi! Hừ. Tối nay chia phòng ngủ, đừng hòng lên giường của em!”

Nguyệt Trì Lạc ra tay hơi nặng, Đông Phương Tuyết ho khan hai tiếng, không nhịn được bật cười ha ha.

Đưa tay ôm Nguyệt Trì Lạc, hai người lăn một vòng ở ghế sau, giữ lấy hai chân đạp lung tung của cô, hẳn cười vô cùng xấu xa.

56. Chương 111-112

Chương111: Làm kẻ thứ ba có thoải mái không (19)

Đưa tay ôm Nguyệt Trì Lạc, hai người lăn một vòng ở ghế sau, giữ lấy hai chân đạp lung tung của cô, hẳn cười vô cùng xấu xa: “A. Anh không ngại em không hiền hậu đâu, chỉ cần em. ngoan ngoan hưởng thụ phục vụ của anh trên giường là được.”

Nói xong, anh hôn cô nồng nhiệt.

Nguyệt Trì Lạc đang tức giận, nào có chịu để cho hắn được như ý.

Nhân lúc anh đang mải mê hôn, bấp chân cô cong lên, dè lên đùi anh rồi ra sức đạp anh xuống.

Phủi phủi tay, Nguyệt Trì Lạc lặn sang bên kia, vẻ mặt khinh thường: “Chỉ bằng thân thể yếu đuối này của anh mà cũng dám đấu với em sao? Anh cố tình muốn bị ngược đãi phải không?”

Sau khi Đông Phương Tuyết xuyên không, võ công đã mất hết.

Dĩ nhiên không thể là đối thủ của siêu đặc công Nguyệt Trì Lạc!

Đông Phương Tuyết nhú mày, cười híp mắt, nói: “Hai chúng ta ai ngược đãi ai còn chưa biết đâu. À.
. . . A Lạc, hay là đêm nay về nhà anh để em ngược đãi nhé?”

Ồ. Hắn cam tâm tình nguyện mà chấp nhận!

“Đồ lợn giống, bây giờ trong đầu anh ngoài việc này ra thì không còn nghĩ được gì nữa sao?”

Toàn nói mấy lời tục tằn khó nghe, Nguyệt Trì Lạc bị hắn học tức gần chết.

“Còn có.” Đông Phương Tuyết liếc mắt nhìn cô đang thẹn quá hóa giận, bình tĩnh nói: “.
Nhớ em. Muốn làm với em.”

“Anh có cần buồn nôn như vậy không hả. Đông Phương Tuyết chết tiệt, anh có thể đứng đắn chút không? Sao bây giờ anh lại càng ngày càng giống lưu manh thế hả? Rốt cuộc anh học ai thế. Quay đầu lại, em nhất định phải tra khảo Tống Trần mới được!”

.

Trở về chuyện chính, Nguyệt Trì Lạc đã hồi phục tinh thần trở lại sau cơn động kinh.

“Lần trước nữa, Nam Cung Huyền em gái Nam Cung Tĩnh tới tìm em, cầm ảnh Nam Cung Tĩnh chụp chung với anh.”

Liếc nhìn Đông Phương Tuyết đã nghiêm chỉnh trở lại, nhưng vẫn cười nhạt, Nguyệt Trì Lạc hơi lúng túng: “Chính là chuyện tờ báo lần trước, anh và Nam Cung Tĩnh lên trang nhất, nhưng lại bị anh áp chế đó.”

Bởi vì chuyện này mà hai người còn chiến tranh lạnh đến nửa tháng.

Đông Phương Tuyết tất nhiên không quên.

“Anh và Nam Cung Tĩnh không có bất cứ quan hệ gì. Sở dĩ phải áp chế số báo đó cũng chỉ là bởi vì Nam Cung Tĩnh yêu cầu.”

“Nam Cung Tĩnh yêu cầu ư? Tại sao vậy?”

Không phải cô ta muốn quang minh chính đại ở bên Đông Phương Tuyết sao? Sao lại phải áp chế?

Chương 112: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (20)

Không phải cô ta muốn quang minh chính đại ở bên Đông Phương Tuyết sao? Sao lại phải áp chế?

Nghĩ lại, Nguyệt Trì Lạc đã hiểu ra rất nhiều.

Xem ra, số báo đó người ta dày công sắp đặt để nhằm về phía cô!

Nếu như quang minh chính đại lên trang nhất, như vậy Nguyệt Trì Lạc sẽ không thêm để ý, dù sao bình thường Đông Phương Tuyết cũng hay lên báo cùng nghề sĩ.

Nhưng áp chế như vậy mới có thể làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ!

Thì ra mình đã nổi nóng, trúng kế của người khác.

A!

Nguyệt Trì Lạc ơi Nguyệt Trì Lạc, mày lại có thể không lý trí như vậy!

“A Tuyết.”

Nguyệt Trì Lạc nhíu mày, nghĩ tới một vấn đề khác: “Anh nói Nam Cung Tĩnh có người đàn ông của mình sao? Chẳng lẽ anh đã gặp rồi?”

“Ừ, gặp rồi.”

Mắt phượng tối tăm như biển, đôi mắt màu xám lạnh toát lên vẻ thâm thúy tăm tối khiến người ta không thể dấy nên bất cứ tâm tư nào.

Đông Phương Tuyết ôm Nguyệt Trì Lạc vào trong lòng, có phần không vui vì việc cô cứ nhắc tới Nam Cung Tĩnh nhiều lần, siết chặt cánh tay, nhìn cô nhíu mày, không nhịn xoay ngược cô lại, vung tay đánh hai phát lên mông cô.

Nguyệt Trì Lạc không để ý nên bị hấn đánh, mà lại là bộ phận nhạy cảm nên lập tức giãy giụa hét ầm lên: “Đông Phương Tuyết!!!! Anh dám đánh mông em? Em lớn như vậy rồi mà anh lại đánh mông em? ! ! Từ nhỏ đến lớn còn chưa có ai đánh em đâu! ! ! Aaaaaa em muốn giết chết anh! ! !”

Đông Phương Tuyết cười lạnh, đôi mắt sâu thẳm: “Lần sau còn nghi ngờ anh như vậy thì không có chuyện đánh em đơn giản như vậy đâu. Nguyệt Trì Lạc, tốt nhất em hãy nhớ kỹ cho anh!”

“Anh là người thế nào, năm lần bảy lượt nghi ngờ anh như vậy, em vui lắm sao? Bình thường đầu óc tỉnh táo thế kia, vừa đụng đến chuyện của anh em lại chẳng có chừng mực, em tự kiểm điểm cho anh.”

“Nếu như lần sau người khác mang đến ảnh anh lên giường với phụ nữ khác, có phải em chẳng nói chẳng rằng mà biến mất luôn không?”

Nguyệt Trì Lạc thôi giãy giụa, thét to: “Anh dám lên giường với phụ nữ khác em sẽ thiến anh! Nếu em biến mất thì nhất định phải thiến anh trước đã!”

Đông Phương Tuyết mím môi, nhấn mạnh giọng nói: “Anh sẽ không cho em cơ hội như vậy, cả đời em đừng hòng nghĩ đến.”

“Anh thì sao? Anh và Nam Cung Tĩnh không có gì chuyện gì thì không nói chuyện với em tử tế sao? A Tĩnh A Tĩnh, xem anh gọi thăm thiết như vậy, cứ như ông nội người ta vậy.”

57. Chương 113-114

Chương 113: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (21)

“Anh thì sao? Anh và Nam Cung Tĩnh không có gì chuyện gì thì không nói chuyện với em tử tế sao? A Tĩnh A Tĩnh, xem anh gọi thăm thiết như vậy, cứ như ông nội người ta vậy.”

Đến bây giờ, Nguyệt Trì Lạc vẫn chưa từng quên cách Đông Phương Tuyết gọi Nam Cung Tĩnh.

Lúc ấy vì chuyện này mà cô cực kỳ ghen tỵ!

Một câu nói, nguyên rửa hấn hai lần.

Đông Phương Tuyết nghĩ lại vừa tức vừa buồn cười. “Được rồi được rồi. . . . Anh và Nam Cung Tĩnh thật sự không có gì, nếu như em không yên tâm, về sau em có thể đến giám sát bất cứ lúc nào. Ừm. Nếu như em đến công ty làm việc cùng anh thì quá tốt. Nhưng mà. Anh đoán rằng em quá lười, nhất định không bằng lòng.”

A a a a ! !

Giám sát ư, cô bằng lòng, cô thật sự bằng lòng.

Nhưng đi làm. Nguyệt Trì Lạc chu miệng, đúng là cô không muốn.

“Anh dành chút thời gian cho em, chớ cả ngày chỉ nghĩ tới công việc, chạy tới chạy lui, em cũng không nhàm chán đến mức nổi điên như vậy.”

Cô thật sự quá nhàm chán.

Nhàm chán đến phát điên, nhàm chán đến mức suy nghĩ lung tung.

“A Tuyết.”

Len lén liếc mắt nhìn Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc thay đổi tâm tư, trong lòng đã có chủ ý: “Bình thường anh bận rộn như vậy, không có thời gian dành cho em. Em lại quá ỷ lại, em muốn. muốn.”

Còn chưa có nói xong đã bị Đông Phương Tuyết lạnh lùng cắt đứt: “Đừng hòng!”

Mắt phượng mang vẻ sắc lạnh ngập trời, như thể thanh kiếm sắc chém lên người Nguyệt Trì Lạc.

Cô không chịu được mà rùng mình, lại nghe hần trầm giọng nói: “Nếu như em còn dám làm chuyện như vậy, anh. anh.”

Anh hai tiếng, nhưng lại không thể cất lên một câu hoàn chỉnh.

Lại đi làm nhiệm vụ?

Nguy hiểm đến cỡ nào?

Anh sẽ lo lắng biết bao nhiêu, sợ hãi đến cỡ nào? ! !

“Nguyệt Trì Lạc, nếu em còn dám lén lút làm nhiệm vụ sau lưng anh, anh sẽ quang minh chính đại đi tìm phụ nữ!”

Đông Phương Tuyết, anh uy hiếp người khác thì có thể việc có thuận mắt hơn không?! ! !

Cô điên mất!

Nhưng mà.

Bình thần hờ một tiếng, đôi mắt Nguyệt Trì Lạc xoay tròn, rồi lại quay về đề tài cũ: “Người đàn ông của Nam Cung Tĩnh là ai thế?”

Người đàn ông đó là ai ?

Đông Phương Tuyết trả lời với vẻ mặt không cảm xúc: “Người mà em không quen biết.”

Chương 114: Làm kẻ thứ ba thoải mái không (22)

Đông Phương Tuyết trả lời với vẻ mặt không cảm xúc: “Người mà em không quen biết.”

Không quen biết?

Không phải lại quyến rũ người đàn ông nào đó chứ?

Nhưng mà. Nếu Nam Cung Tĩnh muốn quyến rũ Đông Phương Tuyết thì không thể nào để cho Đông Phương Tuyết biết chuyện cô ta đã có đàn ông, như vậy thì sao Đông Phương Tuyết lại biết chuyện cô ta có đàn ông?

“Trước kia Nam Cung Tĩnh quyến rũ rất nhiều đàn ông. Đều thành công cả, hơn nữa những người đàn ông cô ta quyến rũ đều có vợ rồi.” Nguyệt Trì Lạc nhíu mày, nhìn chăm chăm vào Đông Phương Tuyết, muốn nhìn thấu đáy mắt Đông Phương Tuyết.

Dù sao, nói ra như vậy, cô cũng không sợ Đông Phương Tuyết nói cô điều tra vợ vẫn.

Đông Phương Tuyết nhìn Nguyệt Trì Lạc bằng đôi mắt màu tro lạnh hờ hững không có hứng thú. Hần rū mi xuống chau giấu tất cả tâm trạng nơi đáy mắt, nhưng khóe miệng vẫn không hiểu vì sao mà nhếch lên.

Nguyệt Trì Lạc không moi được gì từ đáy mắt Đông Phương Tuyết.

Cô cảm thấy hơi thất bại.

Lại nghe Đông Phương Tuyết “ừm” một tiếng bình thản, hoàn toàn không quan tâm, cũng không biết rốt cuộc là ý gì.

Không thể nhận ra được gì từ lời nói và cảm xúc của Đông Phương Tuyết.

Nguyệt Trì Lạc cảm thấy thất bại cùng cực. Không nhìn ra được cảm xúc của Đông Phương Tuyết, cũng không biết rốt cuộc hần nghĩ thế nào.

Nói hần và Nam Cung Tĩnh không có chút quan hệ nào, theo như cách đối xử đặc biệt của hần với cô ta, hoàn toàn không thể chứng minh được!

Nếu nói hai người có quan hệ, nhìn thái độ không chút mập mờ của Đông Phương Tuyết với Nam Cung Tĩnh, và sự tin tưởng Nguyệt Trì Lạc dành cho hần lúc này, cô không thể nào tin được!

Nhưng. Phải nói thế nào đây?

Dường như có quan hệ mà cũng không có quan hệ.

Dù thế nào đi nữa thì đều là không phải.

Nguyệt Trì Lạc nghi ngờ, nếu không phải vậy thì điều gì mới là thật? Điều gì mới là thật đây?

“A Tuyết.” Nguyệt Trì Lạc nói với giọng chua ngoa: “Anh nói xem tại sao Nam Cung Tĩnh lại thích quyến rũ đàn ông như vậy? Chẳng lẽ trước kia cô ta từng bị đàn ông phản bội làm tổn thương? Nếu không sao bây giờ lại làm trò chia đôi rẽ lứa biến thái như vậy!”

Lần này, Đông Phương Tuyết không hề nói gì, ngay cả vẻ mặt cũng lười tỏ thái độ.

Nguyệt Trì Lạc cảm thấy chán nản.

Nam Cung Tĩnh. Nam Cung Tĩnh.

58. Chương 115-116

Chương 115: Làm kẻ thứ ba có thoải mái hay không (23)

Nam Cung Tĩnh. Nam Cung Tĩnh.

Nhiều lắm, cô chợt nghĩ tới lý do mình tới công ty tìm Đông Phương Tuyết.

Lúc này, đã đến hội trường.

Xe dừng lại, Đông Phương Tuyết sửa sang lại quần áo, xuống xe. Đang định đóng cửa xe lại, Nguyệt Trì Lạc đã vội vã kéo lấy tay áo hần: “A Tuyết, em hỏi anh chuyện này.”

Đông Phương Tuyết đứng bên cửa xe, hờ hững nhìn cô.

Mặc dù không phải vấn đề nhạy cảm gì nhưng ánh mắt bình tĩnh đó lại làm cho Nguyệt Trì Lạc không biết mở lời thế nào.

Cuối cùng, nghĩ đến vấn đề rất mấu chốt này, đành phải nhắm mắt hỏi: “Nam Cung Tĩnh và Nam Cung Dạ, hoặc là, Nam Cung Dạ và gia tộc Nam Cung. Có quan hệ gì không?”

Đông Phương Tuyết còn chưa lên tiếng, Nam Cung Tĩnh đứng ngoài hội trường lại đột nhiên không biết từ đâu chạy ra.

Cô ta mặc váy dạ hội ngắn màu tím, ngực kéo hơi thấp, để lộ làn da trắng nõn quyến rũ trước ngực, giày cao gót bước trên mặt đất tạo thành tiếng vang giòn tan.

“A Tuyết, sao bây giờ mới đến? Buổi họp báo sắp bắt đầu rồi, anh còn chần chừ gì nữa? Tất cả mọi người đang đợi anh đó!”

Ánh mắt Nguyệt Trì Lạc lạnh tanh.

Đông Phương Tuyết không quay đầu lại, vươn tay ra vén lọn tóc trên gò má Nguyệt Trì Lạc, hờ hững mà cứng nhắc rõ từng chữ: “Ngoan, chờ anh trở lại.”

Dứt lời, quả quyết đóng cửa xe rồi đi cùng Nam Cung Tĩnh.

Chán nản chu miệng lên, Nguyệt Trì Lạc nhắm mắt nghỉ ngơi, đành phải ngoan ngoãn chờ trong xe.

Nào ngờ rằng, Nguyệt Trì Lạc khép mắt lại chưa được mười phút, cửa xe đã bị người khác mở ra từ bên ngoài.

Nguyệt Trì Lạc cho rằng Đông Phương Tuyết đã trở lại, vui mừng mở mắt ra, lại thấy Nam Cung Tĩnh đứng ngoài cửa xe như cười như không nhìn cô.

Không thèm liếc mắt, Nguyệt Trì Lạc bực mình bĩu môi.

“Sao vậy, thất vọng lắm hả?”

Nam Cung Tĩnh cười châm chọc.

Nhìn khuôn mặt thờ ơ của Nguyệt Trì Lạc, cô ta ngậm điều thuốc trên miệng, hờ hững liếc nhìn: “Lần này không thành công, tôi thật sự thất vọng. À. Nguyệt Trì Lạc, cô tới thật đúng lúc.”

Hàng mi dài như cánh bướm của Nguyệt Trì Lạc run rẩy.

Nam Cung Tĩnh hạ thấp giọng, cười ác liệt: “Lúc cô tới Đông Phương Tuyết đã biết. Cô đoán xem. Nếu cô tới chậm một chút, có thể.”

Chương 116: Làm kẻ thứ ba có thoải mái không (24)

Nam Cung Tĩnh hạ thấp giọng, cười ác liệt: “Lúc cô tới Đông Phương Tuyết đã biết. Cô đoán xem. Nếu cô tới chậm một chút, có thể. có thể thấy cảnh tượng khác hẳn hay không? Chắc chắc. Nếu như cô đến chậm mấy phút, nói không chừng giờ phút này cả vạt của tôi đã ổn định trên cổ Đông Phương Tuyết rồi.”

Nguyệt Trì Lạc vẫn không nói gì.

Nam Cung Tĩnh nở nụ cười tự đắc: “Cô nói xem, có phải anh ấy thấy cô rồi, biết cô đứng ngoài cửa nên mới cố ý kéo giãn khoảng cách với tôi không?”

“Cô biết đấy, chắc hẳn cô cũng đã nghe nói anh ấy đối xử với tôi rất tốt, rất đặc biệt đến mức làm cho người ta cảm thấy vốn nên như vậy.”

Vốn nên đối xử với cô tốt như vậy!

Đặc biệt đến mức cô cho rằng sự quyến rũ vô tình hay cố ý của mình thật sự có tác dụng.

Nhưng khi Nguyệt Trì Lạc đến, toàn bộ những điều tốt đẹp kia đều vỡ nát như bọt biển, nát bấy không để lại bất cứ dấu vết gì.

Nhưng hẳn đối xử với cô. Thật sự rất tốt, rất đặc biệt, những thứ kia không phải cô tưởng tượng ra, cũng không phải người khác nhìn thấy, mà cô cảm nhận được.

Cô có thể cảm nhận được từ Đông Phương Tuyết!

Dù ai thấy Đông Phương Tuyết đối xử với cô như vậy cũng cảm thấy cô có vị trí không tầm thường trong lòng hắn!

Nhưng.

“Nguyệt Trì Lạc.”

Thấy Nguyệt Trì Lạc vẫn không nhúc nhích, Nam Cung Tĩnh khẽ nheo đôi mắt phượng hẹp dài, hít sâu một hơi thuốc lá, phả vào mặt Nguyệt Trì Lạc. Trong làn khói mờ ảo, nét mặt sắc sảo của cô càng xinh đẹp động lòng người.

Thì ra vợ của hắn lại đẹp như vậy!

Thảo nào có thể khiến mấy người đàn ông nhớ mãi không quên!

A.

Nhưng cho dù gương mặt có đẹp mà không có bất kỳ biểu hiện gì, lạnh lẽo, hờ hững như vậy thì sao có thể so sánh với cô?

Nếu Nam Cung Tĩnh đứng cạnh Nguyệt Trì Lạc, bạn hỏi rốt cuộc người nào đẹp hơn, thật sự không biết nói sao, chỉ cảm thấy mỗi người một vẻ.

Không phải nói dối nhưng Nam Cung Tĩnh thật sự rất đẹp.

“Nguyệt Trì Lạc, cô nói xem, Đông Phương Tuyết. Có phải là. Đông Phương Tuyết thích tôi không.”

“Nếu không, với tính tình của Đông Phương Tuyết, sao anh ấy có thể đối xử với tôi tốt như vậy. Tốt như vậy. Anh ấy thích, chắc chắn rằng anh ấy thích tôi.”

Không biết câu cuối cùng đó là nói cho ai nghe.

59. Chương 117-118

Chương 117: Thoáng cái đã lên giường cùng phụ nữ khác (1)

Không biết câu cuối cùng đó là nói cho ai nghe.

Hình như là cô ấy, hình như là mình, trong lúc nhất thời Nam Cung Tĩnh cũng mờ hồ.

Làn khói lớn vờn xung quanh, gương mặt tuyệt mỹ của Đông Phương Tuyết bỗng hiện lên trước mắt mà lòng cô rung động. Cuối cùng, hình ảnh trong đầu cô cũng không phải là Đông Phương Tuyết, mà là một khuôn mặt khác. Dung nhan như băng tuyết, như Tuyết Liên trên Thiên Sơn, như vì sao sáng trên cao, xa xôi không thể với tới.

Chỉ có thể ngược nhìn, chỉ có thể ngưỡng mộ.

Bỗng chốc ngực cô nhói lên, từng chút từng chút, cơn đau thật quen thuộc.

Nam Cung Tĩnh lau khóe miệng, nụ cười tàn khốc, che giấu vẻ tái nhợt và khổ sở.

Đáng như Hoàng Liên, ngay cả trái tim cũng khổn khổ.

Cuối cùng Nguyệt Trì Lạc cũng mở mắt ra.

Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm không thấy đáy. Ánh mắt như điện, con ngươi như dao cắt.

“Nam Cung Tĩnh, làm kẻ thứ ba có thoải mái không?”

Cô không nhìn Nam Cung Tĩnh, ánh mắt dừng ở một điểm hư vô, hờ hững, hất lên khóe miệng khẽ nở nụ cười lạnh lẽo.

Cô ta đang nghĩ gì? Nam Cung Tĩnh không thể đoán được.

Cô mỉm cười, không thèm để ý: “Lúc giết người, cô có thấy thoải mái không? Hoàn thành một thương vụ lớn cô có thoải mái không? Khi hôn chồng mình, cô thấy thoải mái không? Thấy anh ấy ở bên tôi, cô có thấy thoải mái không?”

Nguyệt Trì Lạc không biết cô ta định nói gì, nhú mày.

Cô ta cười, cười khanh khách, nhưng khi lọt vào tai người khác lại có cảm giác nát lòng:

“Cô hỏi tôi làm kẻ thứ ba có thoải mái không?? A. Cảm giác đó chỉ có mình tôi biết, thoải mái hay khó chịu thì có sao?”

“Dù tôi có làm kẻ thứ ba của rất nhiều người đi nữa, cô có cho rằng tôi để ý đến ánh nhìn của người đời không?”

Nếu như để ý thì cô đã không làm kẻ thứ ba rồi.

Từ đầu đến cuối, điều Nam Cung Tĩnh để ý, chỉ là cảm giác của bản thân thôi.

A. Cô là một người cực kỳ ích kỷ.

Dụi tắt điều thuốc trên tay, Nam Cung Tĩnh kề sát vào Nguyệt Trì Lạc, lạnh lùng nở nụ cười:

“Nhưng, Nguyệt Trì Lạc, cô biết không, khi tôi quyến rũ Đông Phương Tuyết, hoặc bất kỳ người đàn ông nào khác, thấy họ trầm luân từng chút một, rồi ruồng bỏ vợ của mình mà sa đọa với tôi, tôi rất thoải mái. Hơn nữa. . . .

Chương 118: Thoáng cái đã lên giường với phụ nữ khác (2)

“Nhưng, Nguyệt Trì Lạc, cô biết không, khi tôi quyến rũ Đông Phương Tuyết, hoặc bất kỳ người đàn ông nào khác, thấy họ trầm luân từng chút một, rồi ruồng bỏ vợ của mình mà sa đọa với tôi, tôi rất thoải mái. Hơn nữa. . . . Tôi có khả năng khiến cô khó chịu, cô nói xem. có phải không?”

“Nam Cung Tĩnh, cô thật biến thái.” Cực kỳ biến thái!

“Ha ha. Biến thái ư? Vậy thì sao chứ? Thật ra thì nói cho cùng cũng do bọn họ không tự trọng, bản thân không nắm giữ được còn trách tội tôi thì có có tác dụng gì? Tình cảm sâu lắng gì chứ? Không phải thoáng cái đã lên giường với phụ nữ khác rồi sao.”

“Dù thế nào đi nữa, tôi cũng không ép bọn họ, tất cả đều là sự lựa chọn của họ, không phải sao?”

“Thế giới phồn hoa này, hấp dẫn nhiều đến mức nào? Bọn họ thật sự có thể chống lại đến cùng không? Nếu như không phải là tôi, cuối cùng sẽ có một ngày bọn họ gặp phải người phụ nữ khác, còn bị người phụ nữ khác quyến rũ.”

Nói tới đây, Nam Cung Tĩnh ngừng lại một chút, nhìn vẻ mặt vẫn bình thản của Nguyệt Trì Lạc, ánh mắt lộ vẻ mỉa mai: “Về phần Đông Phương Tuyết rốt cuộc có thể chống cự sự hấp dẫn hay không, vấn đề này, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Nghe vậy, Nguyệt Trì Lạc cong khóe môi, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Nếu chắc chắn như vậy thì cần gì phải tới tìm tôi? Nam Cung Tĩnh, không phải cô chột dạ đấy chứ?”

“Đúng vậy, có phần chột dạ, nếu không tôi đến tìm cô làm gì?” Không chột dạ ư?

Thật ra thì vấn đề này, Nam Cung Tĩnh cũng không biết.

Nhưng có phần không cam lòng, lại thêm chút rung động, thêm chút giận dữ, thêm chút bất đắc dĩ, thêm chút bị thương. Cuối cùng trở thành như vậy.

Nhưng. dù cho quá trình thế nào, cô ắt phải tìm ra đáp án!

Trên đời này thật sự còn có tình yêu vĩnh hằng, còn có vợ chồng đến chết cũng không rời sao?

A.

Cô không tin !

Thấy cô ta hào phóng thừa nhận mình chột dạ, Nguyệt Trì Lạc nhất thời không biết nói gì cho phải.

Bỗng nhiên, trong đầu thoáng qua gì đó, Nguyệt Trì Lạc hơi cong môi lên, cười hờ hững: “Nam Cung Tĩnh, cô như vậy, tại sao Nam Cung Dạ không thèm quản cô? Chẳng lẽ hẳn cứ phóng túng để cô làm mấy chuyện loạn xì như vậy sao? Theo tôi được biết. Hẳn cũng không phải là người như vậy.”

60. Chương 119-120

Chương119: Thoáng cái đã lên giường với phụ nữ khác (3)

Bỗng nhiên, trong đầu thoáng qua gì đó, Nguyệt Trì Lạc hơi cong môi lên, cười hờ hững: “Nam Cung Tĩnh, cô như vậy, tại sao Nam Cung Dạ không thèm quản cô? Chẳng lẽ hẳn cứ phóng túng để cô làm mấy chuyện loạn xì như vậy sao? Theo tôi được biết. Hẳn cũng không phải là người như vậy.”

Thật ra thì Nam Cung Dạ rất cuộc là người thế nào, Nguyệt Trì Lạc cũng không rõ.

Cô cũng chỉ mới gặp hẳn vài lần mà thôi, nhớ mang máng khuôn mặt lạnh lẽo như băng tuyết của người kia, tuần tú nho nhã không thể chạm tới, mang theo khí khái Vương giả tôn quý.

Khi cười thì nổi cơn gió lạnh, khi không cười thì gió lạnh từng cơn.

Nguyệt Trì Lạc nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Tĩnh, không buông tha nhất cử nhất động của cô ta. Thật ra thì cô nói như vậy cũng chỉ để dò xét Nam Cung Tĩnh.

Nam Cung Dạ. Nam Cung Dạ.

Không ngờ còn có thể nghe cái tên này từ miệng người khác.

Nam Cung Tĩnh nhất thời sững sờ.

Nam Cung Dạ. Hẳn đã từng quản cô sao?

Cô trắng trợn làm nhiều chuyện khiến người đời khinh miệt như vậy cũng để hẳn chú ý tới, nhưng dường như hẳn luôn mặc cô muốn làm gì thì làm?

Chẳng lẽ hẳn không thèm quản cô?

Thậm chí hẳn còn không muốn liếc nhìn cô!

Mặc dù đã từ bỏ từ lâu, nhưng giờ phút này, Nam Cung Tĩnh không thể dè nén nổi những cơn đau nhói lòng.

“Anh ấy thế nào chưa tới lượt cô nói.” Giọng nói khàn khàn, mang theo tiếng vụn vỡ.

Thấy Nam Cung Tĩnh như vậy, trong vẻ mắt mát còn có đau thương, trong đau thương còn thất thiếu, chân mày khéo mắt Nguyệt Trì Lạc có như vẻ vui mừng thoáng qua.

Quả nhiên cô không nhầm, Nam Cung Dạ quả nhiên có quan hệ với gia tộc Nam Cung!

Nhưng rõ ràng Nam Cung Tĩnh không nên có vẻ mặt này khi nói với người thân, mà lại giống nhưTĩnh nhân?

Tĩnh nhân. . . .Tĩnh nhân?

Nam Cung Tĩnh cũng không phải em ruột của Nam Cung Dạ, như vậy không có gì là không có thể phải không?

Về vui mừng trên chân mày Nguyệt Trì Lạc lại đậm thêm chút.

Nhìn kỹ thì lại không có gì cả, vui mừng lẫn giận dữ đều được che giấu dưới hàng mày nhíu chặt, khiến cho người khác không thể nhìn rõ.

Cô cười, tiếp tục nói bừa: “Tôi nhớ rằng Nam Cung Dạ là người rất cẩn thận, cô.

Chương120: Thoáng cái đã lên giường với phụ nữ khác (4)

Cô cười, tiếp tục nói bừa: “Tôi nhớ rằng Nam Cung Dạ là người rất cẩn thận, cô làm nhiều chuyện khiến nhà Nam Cung mất mặt xấu hổ như vậy, anh ta vẫn để yên sao? A. Thật sự khiến người ta lấy làm lạ.”

“Cô nói, anh ta không muốn quản cô, hay là không thèm quản cô.”

Nam Cung Tĩnh đánh mất tỉnh táo, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Nguyệt Trì Lạc như thể muốn giết người, trầm giọng quát lên một tiếng: “Câm miệng!”

Thấy cô ta như vậy, Nguyệt Trì Lạc cười càng vui vẻ.

“Đúng như lời cô nói, rất nhiều chuyện không nói không có nghĩa là chưa từng xảy ra. Nam Cung Tĩnh, ngay cả tư cách lừa mình dối người cô cũng không có!”

Nam Cung Tĩnh then quá hóa giận, siết chặt nắm tay chứng tỏ giờ phút này cô đã tức giận.

Thấy khuôn mặt tươi cười tỉnh bơ của Nguyệt Trì Lạc, dần lại sự bức tức trong lòng, cô cười lạnh lùng, trong vẻ tàn khốc còn mang theo quyết tuyệt.

Nguyệt Trì Lạc nhăn mày, trong lòng có dự cảm xấu.

“Tôi muốn xem thử, nếu Đông Phương Tuyết không còn yêu Nguyệt Trì Lạc nữa, cô sẽ làm thế nào — “

Nói xong câu đó, khoe miệng Nam Cung Tĩnh nở nụ cười quỷ dị, giày cao gót nện bước rời đi.

Về quỷ dị đó, sự quyết tuyệt và tàn khốc đó bỗng khiến lòng Nguyệt Trì Lạc dâng lên nỗi lo khủng khiếp.

Biết rõ cô ta là người tu đạo, tại sao cô còn ngốc nghếch chọc giận cô ta?

Mặc dù cô là một đặc công, nhưng ở phương diện tu đạo, giác quan thứ sáu thì hoàn toàn không biết chữ nào!

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc thấp thỏm lo âu, cảm giác bóng lưng rời đi của Nam Cung Tĩnh, vẻ tàn khốc quyết tuyệt đó khiến người ta lo lắng. Cô đang định tập trung thì chuông điện thoại bỗng vang lên, khiến cô giật mình.

Người gọi tới là Lệnh Hồ Ly.

Nguyệt Trì Lạc mới vừa a lô một tiếng, Lệnh Hồ Ly ở vội vàng lên tiếng: “A Lạc, anh điều tra được.”

“Điều tra được gì?” Điều tra được quan hệ giữa Nam Cung Dạ và gia tộc Nam Cung sao?

Nhưng cô đã biết rồi.

Lệnh Hồ Ly ở đầu kia điện thoại nói: “Chi trưởng của gia tộc Nam Cung cũng chỉ một đứa con trai, đứa bé đó là Nam Cung Dạ. Lúc ba tuổi đã bị một người thần bí mang đi, mấy năm sẽ xuất hiện ở nhà Nam Cung một lần, tuy nhiên cũng rất thần bí.”

“Thời gian hần ở lại nhà Nam Cung lâu nhất là hồi mười tám đến hai hai, trong lúc đó khôn biết xảy ra chuyện gì.”

61. Chương 121-122

Chương 121: Thoáng cái đã lên giường với phụ nữ khác (5)

“Thời gian hần ở lại nhà Nam Cung lâu nhất là hồi mười tám đến hai hai, trong lúc đó khôn biết xảy ra chuyện gì, sau đó hần lại biến mất ly kỳ một lần nữa. Hiện giờ đã sáu năm từ khi hần trở lại nhà Nam Cung lần cuối. Có lẽ, đời này trừ hai chị em Nam Cung cũng chỉ có ông bà Nam Cung đã qua đời, biết hần đi đâu.”

“Dù sao, dùng phương pháp trinh thám cũng không điều tra được.” Lệnh Hồ Ly ở đầu kia nhú mày, thở dài: “A Lạc, lần này có thể em đã gây phiền phức rồi đây.”

Tổ chức đặc công ICA hoàn toàn tin vào khoa học, chưa từng nghe từng biết chuyện ly kỳ cổ quái nào cả.

Là một thành viên của ICA, Lệnh Hồ Ly dĩ nhiên sẽ không dẫn đến mức cho rằng biến mất ly kỳ chỉ mang nghĩa trên mặt chữ!

Nguyệt Trì Lạc nghe vậy, hờ hững “Ừ” một tiếng, thật ra cô biết Lệnh Hồ Ly có thể điều tra tới mức này đã giỏi lắm rồi.

Suy nghĩ một lát, cô nói với Lệnh Hồ Ly ở đầu kia điện thoại: “Tái Tái. Chuyện này cứ để yên đó, đừng điều tra nữa. Em nhớ lần trước anh nói còn một nhiệm vụ chưa giải quyết. Lo nhiệm vụ đó xong đã rồi tính đến chuyện của em cũng không vội, cứ để đó đã.”

“Mẹ nó!”

Nhắc tới nhiệm vụ, Lệnh Hồ Ly không kiềm chế được mà chửi bậy: “Nhiệm vụ lần này một kẻ làm tiền giả ở nước X, tổ chức chưa cho anh bất kỳ tin tức xác thực nào, anh còn phải đích thân ra tay thăm dò, đám hồ ly kia quá đề cao anh rồi!”

Nguyệt Trì Lạc cười cười, nói mỉa mai: “Chẳng lẽ họ nhìn lầm anh?”

“Còn lâu đi. Chẳng qua gần đây nhà Lệnh Hồ bởi vì hôn lễ của Dư Nhã Nhã mà ra sức truy sát, khiến cho anh muốn đi cũng chẳng đi nổi. Tiểu A Trì. giúp một tay đi.”

Câu cuối cùng Lệnh Hồ Ly nói bằng giọng trêu đùa khiến Nguyệt Trì Lạc phì cười.

Lệnh Hồ Ly dần lại kích động muốn ném điện thoại, thẹn quá hóa giận: “Nguyệt Trì Lạc, em còn cười nữa! Câm miệng cho anh! ! !”

Gắng sức không cười nữa, Nguyệt Trì Lạc sốc lại tinh thần, nhưng khóe miệng vẫn cong lên nụ cười như cũ: “Sao vậy, chưa hủy bỏ hôn lễ sao?”

Như vậy mà Dư Nhã Nhã vẫn kiên trì muốn thành hôn, đúng là cực phẩm!

Nhắc tới chuyện này, Lệnh Hồ Ly thật sự rất buồn bực: “Chuyện này âm ỉ đến tận tai lão già, lão già vốn nghi ngờ thân phận của anh. . .

Chương 122: Thoáng cái đã lên giường với phụ nữ khác (6)

Nhắc tới chuyện này, Lệnh Hồ Ly thật sự rất buồn bực: “Chuyện này âm ỉ đến tận tai lão già, lão già vốn nghi ngờ thân phận của anh, lúc này lại càng ra sức ép anh cưới cô ta, anh thật sự không biết cô ta tốt ở đâu mà lão già lại vui như vậy. Cô ta. E rằng chết cũng muốn chết dưới danh nghĩa của anh.”

“Sống là người của anh, chết là cũng là ma của anh. Chắc chắn. Tái Tái, phải biết thương tiếc người trước mắt, cũng đừng đến lúc mất rồi mới thấy hối hận.”

Đời này có thể tìm được một người toàn tâm toàn ý bỏ mạng vì bạn, có dễ dàng không?

Lệnh Hồ Ly suy nghĩ một lát, nghĩ đến Dư Nhã Nhã, hàng mày lại mang về phức tạp.

“Anh không có phúc hưởng thụ người đẹp....!”

Giọng nói thấp xuống, hần cười cười, thật sự bất đắc dĩ.

“Kết hôn rồi sẽ phải có trách nhiệm với đối phương, anh không gánh vác nổi sự nhiệt tình của cô ta và sự trói buộc của hôn nhân.”

Hần không chịu trách nhiệm nổi với nhiệt huyết của hôn nhân, Dư Nhã Nhã gả cho hắn, với tính tình phong lưu không biết tiết chế của hắn sẽ chỉ làm cô đau lòng mà thôi.

Cho nên, hắn không muốn kết hôn.

Có lẽ, cuối cùng sẽ có một ngày, hắn sẽ gặp được một người khiến hắn cam tâm tình nguyện lao vào hôn nhân, chấp nhận bị trói buộc.

Có lẽ, cả đời này cũng sẽ không có.

Chuyện như vậy, có lẽ còn phải xem duyên phận.

Thích và yêu, cũng chỉ là tình cảm nhất thời, bạn có thể bảo đảm bạn yêu người nào cả đời, nhưng bạn có làm được không? Cam đoan của bạn có thể khống chế lòng của bạn, khống chế tình cảm của bạn không?

A. Hắn không dám chắc!

Lúc nói yêu, có lẽ yêu thật, nhưng cũng chỉ kéo dài vài giây, có lẽ nhiều hơn, nhưng nhiều hơn thì có thể đến lúc nào?

Trong thế giới xa hoa đồi trụy, công danh lợi lộc này, chúng ta không phải là không yêu, nhưng người chúng ta yêu nhất luôn là bản thân mình mà thôi.

Trên thế giới này, thật sự không có ai khi mất đi người nào đó liền không sống nổi.

Đối với hắn, tình yêu chỉ là thứ tiêu khiển.

Nghĩ đến cô gái bên đầu kia điện thoại, hắn nhếch miệng cười nhạt, không có yêu, chỉ thỉnh thích, và một nụ cười hờ hững thuần túy.

“Đúng rồi A Lạc, anh điều tra được, những người từng bị Nam Cung Tĩnh quyến rũ cũng biến mất một cách kỳ!”

Biến mất biến mất, lại biến mất!

Nam Cung Dạ đang dung túng, hay coi thường?

Bây giờ hắn đang ở thời cổ đại hay hiện đại?

62. Chương 123-124

Chương 123: Cả đời này anh sẽ canh chừng em (1)

Bây giờ hắn đang ở thời cổ đại hay hiện đại?

Nguyệt Trì Lạc cân nhắc, ngón tay khẽ gõ lên đùi, lộ vẻ hơi phiền não.

“Sáu năm trước Nam Cung Dạ rời đi, mà sáu năm trước Nam Cung Tĩnh cũng bắt đầu quyến rũ đàn ông, Tái Tái, anh không cảm thấy kỳ lạ sao?”

“Tiểu A Trì. Trên thế giới này mọi chuyện đều luẩn quẩn đan xen, dù bất cứ chuyện gì xảy ra đều có nguyên do cả.”

“A. Em hiểu rồi. Nếu cần giúp đỡ, em có thể cân nhắc. Như vậy đi, bye!”

Cúp điện thoại, Nguyệt Trì Lạc nhếch miệng cười. Đúng vậy. Trên thế giới này mọi chuyện đều luẩn quẩn đan xen, bất cứ chuyện gì cũng có nguyên nhân.

Ví như uất ức là do áp lực quá lớn, kết hôn có lẽ là bởi vì tình yêu, có lẽ do áp lực từ gia đình, bất cứ chuyện gì cũng có nguyên nhân.

Nam Cung Tĩnh cũng không thể vô duyên vô cớ mà nổi điên phải không?

Dĩ nhiên không thể vô duyên vô cớ, như vậy, tất cả những chuyện cô ta làm tất nhiên không thể không liên quan tới Nam Cung Dạ!

Nam Cung Tĩnh cảm điện thoại di động, ngón tay vô tình ấn nút.

Khi cô bắt giắc nhấn số điện thoại của Nam Cung Dạ, không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, đầu óc trống không. Trong khoảnh khắc đó, cô chỉ có một suy nghĩ, cô nhất định phải gọi cho hắn, gọi cho hắn.

Có lẽ là nhất thời xúc động, có lẽ là nỗi đau trong lòng bị đè nén quá lâu, tới khi điện thoại kết nối thì đầu óc cô vẫn hỗn loạn.

Tóm lại là rất loạn!

Bên kia là giọng nam hồ hững nhưng ổn định, nói rõ từng chữ không hề gợn sóng.

“Có chuyện gì sao?”

Nam Cung Tĩnh thậm chí có thể tưởng tượng đôi môi của người đàn ông đó. Thật mỏng, mang theo vẻ vô tình, ánh mắt của hắn dĩ nhiên cũng không hề gợn sóng, bình tĩnh, tựa như không có bất kỳ tình cảm gì.

Lòng cô bỗng đau đớn oán hận, sau đó chỉ còn tuyệt vọng.

“Nam, Cung, Dạ.”

Qua điện thoại, giọng của cô trầm thấp, đè nén, khiến người ta cảm thấy cô đang che giấu vẻ lo lắng.

Trong nháy mắt, hắn chau mày lại, lồng ngực hơi khó chịu, giọng nói cũng nhanh hơn chút.

“Sao vậy?”

Chương 124: Cả đời này anh sẽ canh chừng em (2)

“Sao vậy?”

“Nam Cung Dạ.”

Cô lại gọi một tiếng, miệng liên tục lặp lại ba chữ này, lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại.

Hắn cau mày, mắt kiên nhẫn định nói gì đó nhưng Nam Cung Tĩnh lại không cho hắn cơ hội. Như thể biết sẵn lời nói của hắn, cô mở miệng trước, cắt đứt lời nói chưa cất thành của anh.

“Quảng trường Thế Kỷ, buổi họp báo sản phẩm mới của tập đoàn Lạc Tinh. Trong vòng mười lăm phút, nếu như anh không đến, như vậy, chúng ta.... hoàn toàn chấm dứt!”

Hoàn toàn chấm dứt!

Dây dưa bao năm như vậy, cô quán lấy hắn như thể dây leo. Đủ rồi! Thật sự đủ rồi! Cô thật sự mệt mỏi!

Nếu như hắn không đến, cô sẽ từ bỏ.

Không làm tiếp những chuyện khiến người đời khinh miệt nữa, không cố ý làm những chuyện khiến khiến hắn phải chú ý hay tức giận nữa. Nếu hắn không đến, lần này họ thật sự chấm dứt! Chấm dứt hoàn toàn!

“Nam Cung Dạ.”

Nam Cung Tĩnh lại gọi tên hắn lần nữa, dường như muốn bù lại những thứ ngày đêm muốn mở miệng nhưng không thể cất lên lời.

Cô không biết tại sao mình lại mất trí, tại sao mình lại nhấn nút gọi điện cho hắn, nhưng cô thật sự đè nén quá nhiều. Nhớ nhung cả ngày lẫn đêm, không hề yên ổn, không nơi nương tựa.

Nhưng hắn lạnh nhạt như vậy, hình như họ chẳng có quan hệ gì cả. Vì vậy những thứ bị đè nén kia, tựa như như hồng thủy trào dâng, muốn đè nén mà không thể.

“Lần này, anh nhất định phải tới.” Anh không tới, em sẽ từ bỏ, thực sự từ bỏ!

Dứt lời, cô dứt khoát ngắt điện thoại, nhìn chằm chằm xuống giày cao gót, ngần ngừ tiến vào hội trường buổi họp báo.

Buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới rất náo nhiệt, tiến hành rất thuận lợi.

Đông Phương Tuyết như hạc giữa bầy gà. Hắn mặc bộ vest chần chu, đứng trên đài trả lời phỏng vấn của giới truyền thông. Đèn flash, vẻ mặt của hồ hững, ánh mắt điềm tĩnh sắc bén, mang vẻ hơi tà mị, giống như ánh sao lộng lẫy nhất trời sao, sáng đến mức khiến con người không thể dời mắt.

Về ngoài họa quốc ương dân đó, cần khiến nhân viên báo giới nhìn hắn chăm chú.

Sau khi giới thiệu xong sản mới, giới truyền thông bắt đầu vắt óc tìm mưu kế để moi chuyện.

“Tổng giám đốc Đông Phương, có tin đồn rằng ngài đã kết hôn rồi, nhưng chưa bao giờ thấy bà xã của ngài xuất hiện, xin hỏi tin đồn này có thật không?”

“Tổng giám đốc Đông Phương, có người cho rằng ngài và chủ nhân gia tộc Nam Cung là tổng giám đốc Nam Cung Tinh là người tình, xin hỏi có thật không?”

63. Chương 125-126

Chương 125: Cả đời anh sẽ canh chừng em (3)

“Tổng giám đốc Đông Phương, có người cho rằng ngài và chủ nhân gia tộc Nam Cung là tổng giám đốc Nam Cung Tinh là người tình, xin hỏi có thật không?”

“Tổng giám đốc Đông Phương, lần trước nghe nói ngài đã trấn áp chuyện nhật báo X Thành vì tổng giám Nam Cung. Chỉ là bài báo bình thường tại sao ngài phải trấn áp? Có phải đằng sau thật sự bí mật gì không thể cho ai biết phải không?”

.

Câu hỏi của giới truyền thông liên tiếp không ngừng. Dưới đèn flash, vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh không dậy chút gợn sóng, như thể những vấn đề kia không hề hướng thẳng phía hắn.

Hắn đứng chính giữa hội trường, hồ hững, như thể không hề quan tâm.

Cuối cùng hắn khoát tay áo như thể Vương giả, tất cả mọi người yên lặng trở lại, ánh mắt sáng quắc, yên lặng chờ hắn lên tiếng.

Ánh mắt của Đông Phương Tuyết lạnh lẽo, khẽ nhếch môi, như cười như không, rồi lại mang vẻ nghiêm túc.

“Vợ của tôi không phải là Nam Cung Tinh.”

Dứt lời, mọi người xôn xao, sóng gió nổi lên, xì xào từng đợt.

Một câu nói mang hai ý nghĩa.

Hắn đã kết hôn, vợ của hắn không phải Nam Cung Tinh, hắn và Nam Cung Tinh không có bất cứ quan hệ gì!

Giải thích tất cả scandal giữa hắn và Nam Cung Tinh, cũng nói rõ tất cả hiềm nghi về mối quan hệ của hai người, Đông Phương Tuyết và Nam Cung Tinh không hề có quan hệ với nhau.

Nam Cung Tinh cũng không vào hội trường mà đứng ngoài.

Nơi góc yên lặng, có phần tối tăm, tất cả mọi người đều nhìn người đàn ông giữa hội trường, cũng không ai chú ý tới cô.

Nghe thấy Đông Phương Tuyết nói vậy, Nam Cung Tinh cười một mình.

Khẽ cười, khẽ cười như không hề gì.

Có lẽ bởi vì chấn động khi gọi điện cho Nam Cung Dạ quá lớn nên lúc này cô không còn cảm giác gì.

Người đàn ông cô yêu nhiều năm như vậy, vốn dĩ không thể là người khác, phải không? !

Nếu quả thật dễ dàng yêu người khác như vậy, tôi gì phải quần lấy Nam Cung Dạ như vậy?

Chẳng qua cô chỉ lừa mình dối người mà thôi!

Nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa, mà người đàn ông trong lòng cô vẫn chưa xuất hiện.

Chẳng lẽ hắn không thèm nghe lời cô nói ư?

Cô cười tự giễu, lại che giấu vẻ bi thương và cô đơn trong mắt.

“Nam Cung Dạ, Nam Cung Dạ. . . . Anh nhất định phải tới!”

Giờ phút này, Nam Cung Tĩnh thậm chí không biết, lời này của mình rốt cuộc là nói cho ai nghe.

Chương 126: Cả đời anh sẽ canh chừng em (4)

Giờ phút này, Nam Cung Tĩnh thậm chí không biết, lời này của mình rốt cuộc là nói cho ai nghe.

Cô chờ đến nói xong, những ký ức và người đàn ông đó ập tới như vũ bão.

Cô híp mắt, thỉnh thoảng cười khổ, thỉnh thoảng cô đơn, thái độ hay thay đổi. Cuối cùng, chỉ còn lại vẻ mệt mỏi và bất đắc dĩ!

Có tiếng bước chân nhỏ nhẹ vang lên, từ từ đến gần.

Nam Cung Tĩnh chau mày lại, cup mắt xuống, thấy một đôi giày da đen bóng dừng trước mặt mình.

Mắt cô chợt ngưng lại ánh sáng rực rỡ, như ánh cầu vồng khiến cả người cô dường như cũng bừng sáng.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó, cô nhìn thấy, nhìn thấy Nam Cung Dạ!

“Á.”

Hắn tới?

Hắn thật sự tới?

Cô cũng không dám ôm nhiều hi vọng, thật sự không ngờ rằng hắn lại tới như vậy.

Giờ khắc này, cô cảm giác mình sắp bay lên mất.

“A Dạ ca ca.”

Cô xông tới, đưa đôi ty mảnh khảnh ra, ôm lấy hắn thật chặt. Cô không màng gì cả, chỉ ôm chặt như vậy thôi.

Nam Cung Dạ nhú mày, thấy đôi mắt khép hờ của cô có nước mắt rơi xuống, bàn tay định đẩy cô ra lại chậm rãi đặt lên lưng cô, nhẹ nhàng vỗ về, an ủi.

“Anh đến rồi, anh đến thật rồi, em còn tưởng anh không tới.” Nam Cung Tĩnh bầu chặt lấy cánh tay Nam Cung Dạ.

Cô không thể tin được là hắn sẽ tới, cảm giác này thật không chân thực.

“Là anh, anh đến rồi.” Nam Cung Dạ mềm lòng.

Nam Cung Tĩnh cười, cười ra nước mắt: “Có phải anh vẫn quan tâm đến em không? Có phải không?”

Thật ra chỉ cần hắn tới, cô không muốn so đo gì nữa.

Lần này, Nam Cung Dạ vẫn không nói gì, một giọng nói khác lại chen vào.

“Hắn đương nhiên quan tâm đến cô.”

Là Đông Phương Tuyết. Chẳng biết buổi họp báo đã kết thúc từ lúc nào, hắn kéo Nguyệt Trì Lạc đang không hiểu mô tê gì đi tới.

“Đông Phương Tuyết?”

Nam Cung Tĩnh kinh ngạc, ngẩng đầu lên.

Đông Phương Tuyết mỉm cười, nhìn Nguyệt Trì Lạc nhú chặt hàng mày, đưa tay vuốt cái trán cau có của cô.

“Ngoan, đừng nhú mày, khó coi lắm.”

Nguyệt Trì Lạc nhéo hấn, nhéo rất mạnh.

64. Chương 127-128 (hoàn)

Chương 127: Cả đời anh sẽ anh chừng em (5)

Nguyệt Trì Lạc nhéo hấn, nhéo rất mạnh.

Đông Phương Tuyết cười tỉnh bơ, nói với Nam Cung Tĩnh: “Không phải vì hấn, tôi cũng không đối xử với cô như vậy.”

Không phải vì Nam Cung Dạ, hấn sẽ không đối đãi với Nam Cung Tĩnh như vậy.

Chỉ bằng một câu nói đã giải thích nguyên nhân tại sao hấn lại đối xử đặc biệt với Nam Cung Tĩnh như vậy.

Nam Cung Tĩnh nghi hoặc nhìn Nam Cung Dạ. Nam Cung Dạ dời mắt sang chỗ khác, không nhìn cô.

Đông Phương Tuyết nói thêm: “Giao dịch của chúng ta, chấm dứt tại đây.”

Lời này dành cho Nam Cung Dạ.

Nói xong, hấn Nguyệt Trì Lạc đang sa sầm mặt mà rời đi.

“Hai người có giao dịch gì vậy?” Nam Cung Tĩnh khó hiểu, hỏi Nam Cung Dạ.

Về mặt của Nam Cung Dạ có phần cứng nhắc: “Không có gì, chúng ta cũng đi thôi.”

“Đông Phương Tuyết nói có.”

“Anh nói không có.”

Nam Cung Tĩnh còn muốn hỏi nữa nhưng thấy ánh mắt âm trầm của Nam Cung Dạ lại không dám hỏi.

Cô quay đầu lại, có phần lưu luyến nhìn bóng dáng xa dần của Đông Phương Tuyết.

Nam Cung Dạ bực mình kéo cô đi, lạnh giọng nói: “Đừng nhìn nữa, đi xa rồi!”

Cười cười, Nam Cung Tĩnh hôn chụt lên mặt Nam Cung Dạ.

Sắc mặt Nam Cung Dạ lại cứng đờ.

“Đông Phương Tuyết, anh gạt em làm gì thế?”

“Không có gì, không gạt em đâu.”

Nguyệt Trì Lạc trừng mắt nhìn hấn: “Không có gì? Vậy chuyện giao dịch giữa anh và Nam Cung Dạ là sao đây?”

Nhớ tới chuyện này, Đông Phương Tuyết mím môi phần môi đỏ mọng, cười khê: “Hấn sợ Nam Cung Tĩnh thật lòng yêu người khác, nên để nhờ anh để mắt đến cô ta.”

“Nam Cung Dạ đến đây lúc nào vậy?”

“Hôm qua? Hay là hôm kia?”

“Hấn và Nam Cung Tĩnh vừa xảy ra chuyện gì vậy?”

“A. Có gì đâu, chúng ta trông nom chuyện của người ta làm gì.”

Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ một lát lại hỏi: “Tại sao anh vẫn gạt em?”

Đông Phương Tuyết lườm cô: “Anh gạt em gì chứ? Đã nói cho em là anh với cô ta không có chuyện gì rồi, là em không tin đó chứ, còn làm lớn như vậy, lại còn phí sức đi thăm dò cô ta. Bây giờ nhìn mình xem, phí công toi rồi.”

Nguyệt Trì Lạc phát điên.

Cô gọi điện cho Lệnh Hồ ly, kể hết mọi chuyện cho hắn biết, vì vậy Lệnh Hồ ly rất uất hận.

Chương 128: Cả đời anh sẽ canh chừng em (6)

Mấy ngày sau, khi đang làm việc, Đông Phương Tuyết nhận được một tờ thiệp mời.

“Lệnh Hồ Ly, Dư Nhã Nhã.” Nguyệt Trì Lạc cầm lấy thiệp mời, cười ra tiếng.

Cô không nhận được, mà là tổng giám đốc Lạc Tinh Đông Phương Tuyết nhận được.

Về phần thiệp mời, đương nhiên Đông Phương Tuyết đưa cho cô.

Lúc này, Nguyệt Trì Lạc gọi điện thoại cho Lệnh Hồ Ly. Điện thoại vừa kết nối, Nguyệt Trì Lạc không đợi được mà nói: “Tái Tái, anh đoán xem em nhận được cái gì?”

“Cái gì?”

“Thiệp mời của anh.”

“Thiệp mời gì chứ, anh phát thiệp mời cho em lúc nào?” Lệnh Hồ Ly nghi ngờ ngoáy tai.

Nguyệt Trì Lạc cười híp mắt: “Thiệp mời kết hôn của anh và Dư Nhã Nhã. Ừ, có lẽ ông già nhà anh phát dưới danh nghĩa của anh.”

Lệnh Hồ Ly trầm ngâm một lát, giọng nói cực kỳ buồn bực truyền đến: “Ông già cứ làm như chắc chắn anh sẽ tham gia hôn lễ. Hừ, nếu anh không đi, đến lúc đó người mất thể diện cũng không phải là anh.”

Nguyệt Trì Lạc hỏi: “Anh không định tham gia ư?”

“Tham gia tức là sao? Tức là anh bằng lòng cưới Dư Nhã Nhã, tức là anh sẽ bị tiệc cưới trói buộc, anh ngu mới tham gia. Mà nhiệm vụ của anh vẫn chưa xong đâu, anh chuẩn bị đến nước X đây, điều tra vụ tiền giả đó.”

Chau mày, Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ một chút, mở miệng nói xin lỗi: “Xin lỗi, Tái Tái.”

“Cái gì?” Không có việc gì thì xin lỗi gì chứ.

“Xin lỗi, em không giúp anh được.” Đông Phương Tuyết biết Nguyệt Trì Lạc là sát thủ, hơn nữa, anh lo lắng cô xảy ra chuyện như vậy, nên cô không định tái xuất giang hồ, cô đành phải ích kỷ vậy.

Lệnh Hồ Ly hiểu, hắn cười nhạo: “Được rồi, anh có nhờ em giúp một tay đâu. Lại nói, em thấy anh nhờ người khác giúp lúc nào chứ?”

Cho tới bây giờ chỉ có người khác nhờ hắn giúp.

Nguyệt Trì Lạc cười, khoe miệng cong cong, thật tốt đẹp.

“Vậy thì tốt, về phần hôn lễ, anh không định tham gia, dĩ nhiên em sẽ không ngu đến mức uống công một chuyến.”

Lúc này cúp điện thoại.

Đông Phương Tuyết ôm cô từ phía sau, đầu cọ lên lưng cô, hôn cô nồng cháy, từ vành tai lan tràn đến ngực.

Mặt Nguyệt Trì Lạc đỏ hồng, hơi thở gấp gấp hơn.

Hắn khẽ cười, lồng ngực rung lên, ôm cô đi vào phòng ngủ.

Sau một hồi ngân nga, giọng nói của người đàn ông còn mang tiếng thở dốc.

“A Lạc, em nói xem bao giờ chúng ta có con đây?”

“Anh chịu khó như vậy thì mau có thôi.”

Người đàn ông cười khẽ, lại hỏi: “Em thích con trai hay con gái?”

“Con trai. Anh thì sao?”

“Con gái.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh hi vọng con sẽ giống em!”

(HOÀN)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dac-cong-hoang-hau-2>